ALFRED HITCHCOCK

A tigris napja

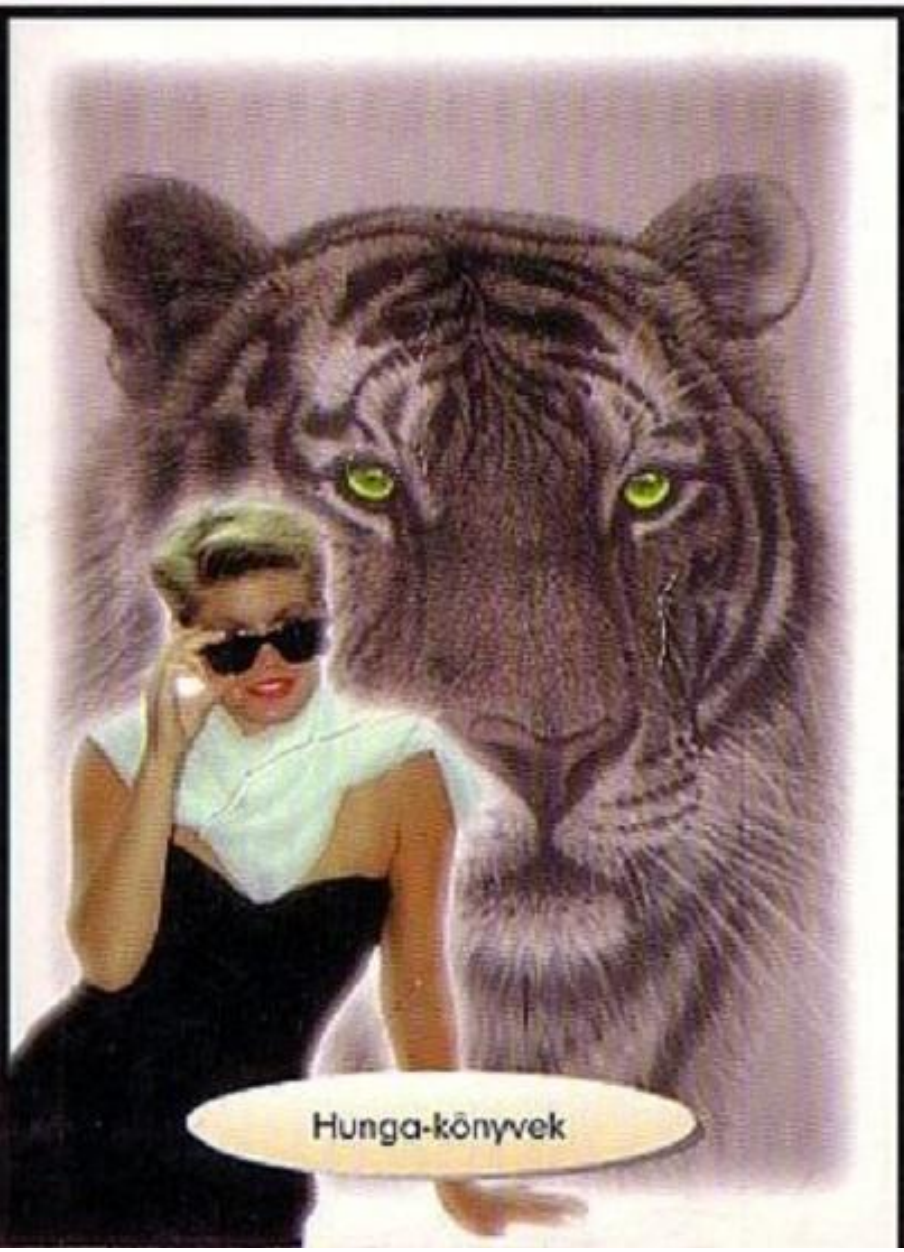

Hunga-könyvek

A TIGRIS NAPJA

AZ ELŐSZÓT ÍRTA ÉS SZERKESZTETTE:
ALFRED HITCHCOCK

Az újabb kötet izgalmas, hátborzongató novellái között ismerős szereplőkkel is találkozhatunk:

Levina nyomozóval és Pons magándetektívvel. Ők mindig meg tudják fejteni a rejtélyeket.
Mi lett volna, ha… így vagy úgy döntünk?
Dédelgessük-e életünk végéig bosszúvágyunkat?
Mit jelent a díszdobozban kapott levágott kéz?
Érdemes-e felmenteni az elmebeteg gyilkost?
Kifizetődik-e kettősügynöknek lenni?
Zsaroljunk-e „hallgatózógép” segítségével?

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Alfred Hitchcock
Death Can Be Beautiful
Published by Dell Publishing Co., Inc.,

Fordította:
Vallasek Márta

© Copyright 1972 by H. S. D. Publications, Inc.
© Hungarian translation: Vallasek Márta

ISBN 963 85556 7 X O
ISBN 963 9021 58 X

Kiadja a Hungalibri Könyvkiadó és Könyvterjesztő Kft.
Felelős kiadó: a Hungalibri ügyvezető igazgatója
Főszerkesztő: Szujó Béla
Felelős szerkesztő: Kustos Mária
Borító: Baráz Klára

TARTALOMJEGYZÉK

Alfred Hitchcock: Bevezető
Jack Webb: A tigris napja
Arthur Porges: A megszállott
Donald E. Westlake: A gyilkos hang
H. A. Derosso: Az ügynök, akit Riddle-nek hívnak
C. B. Gilford: Gyilkosság a vonaton
Ed Lacy: A hallgatózó gép
James Holding: A rendőrgyilkos
Hal Ellson: Az ősz halála
August Derleth: A berakásos doboz története
Donald Honig: A bosszú
James H. Schitz: Csupa kíváncsiságból
Nefra Tyre: A falon túl
Fletcher Flora: Egy virágos fal mellett
Robert Colby: És ha

BEVEZETŐ
Alfred Hitchcock

Azon tűnődöm, vajon nem visszük-e túlzásba az őszinteséget, amely önmagában véve természetesen jó dolog. A kérdés azután ötlött fel bennem, miután felhívták a figyelmemet valamire, amit úgy neveznek, hogy *igazmondás a kölcsönzésben.* Amennyire meg tudom érteni, ez azt jelenti, hogy manapság azok, akik pénzt kölcsönöznek nekünk, kötelesek pontosan, kertelés nélkül értésünkre adni, hogy mennyivel vágnak meg azért a szívességért, hogy tőlük kértünk kölcsön.

Feltételezésem szerint ez– mind rendben is van – elméletileg. Egy régi közmondás szerint az igazság senkit sem bánt. De vizsgáljuk csak meg a dolgot közelebbről. Mi történik, amikor majd rájövünk arra, mennyivel fizettünk többet valamiért a kamatok miatt. Ha maradt egy kis józan eszünk, amint a víz fölé kerül a fejünk, örökre felhagyunk az ilyesfajta vásárlásokkal. Csakhogy nincs az az elegáns, autóra kacsingató fiatalember, vagy gondokkal küszködő családapa, akit a józan ész megakadályozna abban, hogy kölcsönkérjen. így attól tartok, az *igazmondás a kölcsönkérésben* valódi következménye a tömeges idegösszeroppanás lesz. A kölcsönért futkosást azonban nem fogjuk abbahagyni. Egyszerűen elkönyveljük, hogy gyenge jelleműek és bolondok vagyunk, mert hosszú távon minden bizonnyal az ár dupláját fogjuk fizetni azért, amit kölcsönből vásárolunk. Korábban úgy képzeltük, hogy a pénzkölcsönökkel való üzlet bizonyos előrelátást, sőt hazafias érzelmeket feltételez. Azt hittük, hogy ezáltal mozgásban tartjuk a gazdasági életet. Az igazság pedig, több mint valószínű, tönkretesz majd minket. Rá fogunk jönni arra, nem elég, hogy évekig balekok voltunk, ráadásul túl gyengék vagyunk ahhoz, hogy korábbi szokásainknak búcsút mondjunk.

Csöppet sem lepődnék meg, ha legközelebb az *igazság a hirdetésben* mozgalomról hallanék. A Madison Avenue különben is kedvenc gyülekezőhelye azoknak, akik reformokat sürgetnek. Előbb-utóbb kétségtelenül elérik majd a céljukat, mi pedig ilyen hirdetéseket hallhatunk majd a TV-ből: „Hölgyeim, ez a parfüm többe kerül, mint a külföldiek, de ez nem fog hat hüvelyknyit lefaragni a csípőjükből, nem fogja rendbe hozni a frizurájukat, és

nem fogja önöket szebbé tenni. Legfeljebb bűzleni fognak tőle, akár az ír mocsárvidék."

Vagy: „Férfiak, ennek a csillogó-villogó új autónak a kormánya mellett sem látszotok majd húsz évvel fiatalabbnak. De valószínűleg közelebb visz titeket az első szívrohamhoz, mert a megvásárlása után alig egy héttel kiesik majd a motorja, és vissza kell küldenetek a gyárba, hogy ismét összerakják."

Most felteszem önöknek a kérdést: Hát ezt akarjuk mi hallani? Vagy mégis inkább valami szépet? Ha egyszer az őszinteség megveti a lábát, nem lesz többé megállás. Mi pedig megpróbálunk majd ennek megfelelően viselkedni. Például: Őszinteség az udvarlásban: Hősünk, Harald, éppen megkérte a hősnő, Gwendolyn kezét, aki – mielőtt válaszolna – felteszi neki a kérdést, hogy vajon a jövőben is úgy fogja-e szeretni, mint most? Harold pedig kénytelen lesz így válaszolni:

– Aligha. Minden férfi ráun egy idő után a párjára. Úgy negyvenéves korom körül kétségtelenül elérkezem ahhoz a ponthoz, hogy utálni fogom a főztödet, a naponta ismétlődő párbeszédünket, és ha még ráadásul úgy ki is gömbölyödsz, mint a kedves mamád, a hideg is kiráz majd, ha kombinéban látlak.

Nem valószínű, hogy egy ilyen őszinte vallomás után Harold és Gwendolyn valaha is együtt állnak majd az oltár előtt.

Vagy például: őszinteség a gyógyításban. Azért megyünk orvoshoz, mert tudat alatt meg vagyunk győződve afelől, hogy mágikus hatalmuknál fogva képesek minden bajunkból kigyógyítani. Hogyan éreznénk magunkat, ha az orvos az új szokásnak megfelelően felírná ugyan a gyógyszert, de azt is hozzátenné, hogy egy csöppet sem fog segíteni rajtunk.

– Igazán örülnék, ha segíthetnék – mondja majd a doki –, de őszintén meg kell mondanom, hogy a visszatérő fejfájásnak ezer és egy oka lehet, és mire elvégeznénk az összes vizsgálatot és megtalálnánk az okát, ön már amúgy is túl öreg lenne.

Hát nem sokkal jobb ennél egy hamis diagnózis és egy cukortabletta? A fejfájást azok is megszűntetik, legalábbis átmenetileg.

Azt hiszem, az őszinteség mégis a politika terén aratná a legtöbb sikert. Hamarosan be kellene látnunk, hogy egyetlen becsületes ember sincs körülöttünk. Ennek megfelelően vagy vezetők nélkül kell élni, vagy bele kellene törődnünk abba, hogy szélhámosok vezetnek bennünket. Ez pedig minden bizonnyal a jelenlegi civilizáció végét jelentené.

Szerencsére még nem jött el a tökéletes igazmondás korszaka. Most még itt vannak nekünk a mesék. Például azok a történetek, amelyek itt következnek. És merem állítani, hogy ez a mai helyzet előnyösebb a számunkra. Önök kétségtelenül azért vették kézbe ezt a könyvet, hogy szórakozzanak. Ne feledjék hát a régi mondást: a mese érdekesebb az igazságnál!

A TIGRIS NAPJA
Jack Webb

Shelby biztos úr harmadik lövése sebezte meg Dandy Fornost. A seb jelentéktelen volt, éppen csak súrolta a húsát, miközben két helyen is elszakította a lötyögős, olcsó gyapjúszövetből varrt nadrágot, de rettenetesen megrémítette, és most már nem is szaladt, hanem repült.

A táskát azonban nem engedte ki a kezéből. Ennyi maradt neki. Mögötte meg a szörnyű pusztulás: az autó, amelynek a motorját szétzúzta a 357-es Magnum, a halott társak, Ronnie és Joe, az egyik rendőr összegörnyedve a négyüléses fekete-fehér kocsi kormánykereke mögött és a másik rendőr, aki hasra vágta magát és csak lőtt, csak lőtt.

Jobb kéz felől satnya élősövény húzódott egy magas drótkerítés mentén. Dandy arrafelé futott. Shirley Duff erőteljesen fékezett és dudált. Az az őrült körül se néz, úgy rohan keresztül a kis mellékutcán, leng utána a sportkabátja és két kézzel markolja a vacak táskáját!

Valahol, északi irányban, autók szirénáztak. A lány örült, hogy dél felől, a hídon keresztül közelítette meg a parkot. Lehet, hogy tűz van valahol, vagy valamiféle rémes baleset, de neki semmi kedve sem volt ahhoz, hogy most megállítsák.

Ügyesen leparkolt a kis sportkocsival, közel az állatkert bejáratához. Micsoda hülye találkahely, de legalább biztonságos. Tom nagyon jól értett az ilyen dolgokhoz, túlságosan is jól.

Hosszú lábaival elegánsan lépett ki a kocsiból a járdaszegélyre. Kék selyemkosztümjét frissen vasalták, lágy, barna haján ragyogott a napfény. Csinos volt, fiatal és szerelmes. Látszott ez abból is, ahogy járt, büszkén kihúzva magát sietett előre, a jövőbe, amely csupa madárdalt ígért.

Az állatkert pénztáránál várnia kellett, amíg az előtte álló férfi megkapta a visszajáró pénzt. A sovány férfi sem idősebb, sem magasabb nem volt, mint ő. Vékony szálú, szőke haja a halántékán már erősen gyérült, szürke flanellöltönye pedig, ámbár valamikor egészen elegáns lehetett, most gyalázatosan nézett ki, nem mintha elnyűtt lett volna, csak mert a gazdája láthatóan nem törődött a külsejével. A cipője is jó bőrből készült, formás darab volt, de nagyon ráfért volna, hogy kikeféljék. Tom sohasem süllyedne idáig – gondolta a lány.

Shirley egy kis bizonytalan szánalomfélét,érzett a boldogtalan fiatalember iránt. De a mai nap nem erre való! Ma félre kell tenni minden bánatot és minden félelmet.

Ez azonban nem érvényes Allen Traskra. A forgóajtón keresztül igyekezett maga mögött hagyni a csinos lányt, mert a makacs kis áll, az őszinte barna szemek Anne-ére emlékeztették. A hasonlóság nem volt túl nagy, de éppen elég. Arine pedig halott volt, ő ölte meg olyan biztosan, mintha kést vagy pisztolyt fogott volna rá.

Az út mentén az első a hüllők háza volt, de a férfi meg sem állt előtte. A kígyó utálatos, maga az összetekeredett, a sötét sarokban lapuló halál, és neki elege volt a halálból. Akkor is hallotta a sziréna hangot az állatkert felé jövet. Most mintha még több szólna, és még közelebbről, és kezdődik megint minden élőről – a halálsikoly az éjszakában, az első hang, amit meghallott, miután keresztülrohant a biztonsági korláton, az összetört autó csalón pislogó fényei előtt, a sikoly, a közeledő autók rettenetes szirénahangja, a felé hajoló eltorzult arcok, a szörnyű kérdések, és senki nem mond neki semmit Anne-ről, aki mellette ült...

Megállt az arapapagájok ketrece előtt. Bohóc arcukból józan, okos szemek néztek rá vizsgálódva. Kéken, sárgán, vörösen, zölden ragyogó toll-ruhájukban a madarak gyönyörűek voltak. Az egyik madár, amelynek ragyogó, sárga mellénye volt és hosszú, kék tollakból állt a szárnya, addig tornázott a drótháló, amíg pontosan eléje került.

– Szép Polly – recsegte Allen Trasknak.

– Szép Polly – ismételgette ő tompa hangon.

A lány ott ment el mellette, tűsarkú cipője hangosan kopogott a kövezeten. A tarka madársereg őt is szemügyre vette.

– Szép Polly – ismételte meg Allen. A kék és sárga tollakba öltözött madár helyeselt.

Az üvegajtón keresztül – az ajtón az *Igazgató* felirat díszelgett – John Krueger látta, amint az aktatáskás fiú ügyetlen mozdulatokkal előkotorta a zsebéből a jegy árát, belépett az állatkertbe, majd sietve eltűnt a hüllők ketrecei felé. Meleg nap volt, de nem annyira meleg, hogy magyarázatul szolgálhatott volna a fiú homlokán gyöngyöző izzadságra. No és hova sietett olyan nagyon és olyan sántikálva? Krueger szemei összeszűkültek. Nem nagyon hitt az előérzetekben, de azért gyakran hallgatott rájuk, és jól is tette. Például az a múlt heti eset

a két pimasz tengerésszel. Nem tetszett neki a röhögésük. Annyira nem, hogy utánuk ment, és ott találta őket, amint öngyújtóval forrósítgatták a pennyket, és éppen készültek bedobni a ketrecbe, amely tele volt kíváncsi majmokkal.

Az íróasztalon megcsörrent a telefon. Krueger felkapta a kagylót.

– Shebánál elkezdődött – mondta Peter izgatottan. – Chapman doktor úgy gondolta, talán ön is szeretné látni.

– De még mennyire – válaszolta Krueger az állatgondozónak. – Tartsa kézben a dolgokat, amíg odaérek.

Az iroda ajtajába megállt és odaszólt a telefonközpontos lánynak:

– Mary, ha keresnek, mondja meg, hogy dolgom van. A tigris szülni készül.

– Rendben, Mr. Krueger.

Kiment és beült az autójában. A múlt évben Sheba kölykei elpusztultak. Most talán... Beindította a kocsit és rákanyarodott az útra. Az úton sötét színű kis tócsa fénylett, arrébb egy másik, ismét arrébb még egy. Krueger lassított, és elképedten bámult az aszfaltra. Vér! Nem sok vér, de vér az biztos! Talán a sántikáló fiatalember vére? Hirtelen eszébe jutott, hogy autók szirénáit hallotta az előbb. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy jobb volna értesíteni a rendőrséget, de azonnal meggondolta magát. Semmi szüksége arra, hogy rendőrök rohangásszanak fel-le a kertben. Legalább addig ne, amíg Sheba túl nincs a szülésen. Elég a legkisebb szokatlan mozgás, egy váratlan kiáltás, egy ismeretlen ember hangja, és máris végük.

Ha az a srác valóban menekül, akkor igyekszik majd csendben maradni. Krueger továbbhajtott. Lehet, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonít a dolognak, gondolta. Csakhogy aki állatkertben dolgozik, az nem tud közömbösen szemlélni egy vérfoltot, azonnal arra gondol, hogy mi történhetett odabenn a ketrecben. A vérfolt tehát fenyegető veszélyt jelent. Végighajtott a kanyon felé vezető úton, de a bicegő fiatalembert sehol sem látta.

A kis szabadtéri amfiteátrum, ahol délutánonként az idomított fókák szórakoztatták a közönséget, most üresen tátongott. Dandy Fornose lassan vonszolta magát a széksorok között lefele, míg eljutott oda, ahol már nem lehetett felülről észrevenni. Bal lábát mereven előrenyújtva leült egy lépcsőre. A fájdalom a lábikrájából indult, de egész teste beleremegett. Minden idegszála megfeszült. Még húszéves sem volt, karcsú, fekete hajú, s talán jóképű lett

volna, ha a szeme nem hasonlít olyan nagyon a sovány, szürke farkas szeméhez, amely ott élt a lábai alatt a kanyonban.

A táskát letette maga mellé. Micsoda nyomorúságos kárpótlás Ronnyért és Joe-ért, a tönkrement kocsiért és a halott rendőrért meg a fájdalomért, amely minden szívdobbanásával végiglüktetett rajta.

Dandy megtalálta a zsebkendőjét, a bal lábán óvatosan felhajtogatta a nadrágszárát. Eszébe jutott, hogy az autó, amelyik kis híján elgázolta, itt parkolt le az állatkert előtt. Hű, ha az a nő is idejött!

Az amfiteátrum tetején hirtelen valami nekicsapódott a vaskorlátnak. Dandy gyorsan megfordult, a keze már be is csúszott a kabátja alá.

Nagy, kék páva telepedett a korlátra, nyaka ívben meghajolt, fejét jobbra-balra forgatva vizsgálgatta gyöngyszemével a fiút, majd kitárta színes szárnyait, s csőrével szórakozottan kotorászni kezdett lógó tollai között.

Dandy Fornose elkáromkodta magát. Ki kell másznia valahogy ebből az átkozott lavórból.

Shirley Duffy az órájára pillantott. Csaknem háromnegyed tizenegy volt. Tom tízet mondott. Olyan sokszor várakozott már Tómra ehhez hasonló eldugott helyen, de ennek mától vége. Tom megígérte.

Nem messze tőle, az a rosszul öltözött fiatalember, aki előtte váltott jegyet a pénztárnál, a korlátnak dőlve mosolygott. Jól szórakozhatott valamin, ott a majomketrec előtt. A lány örült, hogy bár egy percre csak, de vidámnak látja. Olyan zavartnak, olyan összetörtnek tűnt. Most, hogy mosolygott, csaknem vonzónak tartotta. Nem volt éppen jóképű, nem is lehetett, hiszen a feje tetején a gyér hajzat alatt már erősen kopaszodott. Tómnak csodálatosan dús haja volt, sötét, enyhén őszülő, ápolt. Tom elegáns volt. Irigyelték is tőle a nők. Tom még a férfiaknak is tetszett. Tómnak diplomaták között volna a helye. De Tom őrá várt – csakhogy közben elkövette azt a hibát, hogy megnősült. Shirley felsóhajtott, de Tómra gondolni majdnem olyan kellemes volt, mint megérinteni őt.

A gyűrött, flanellruhás férfi hangosan felnevetett. Ez annyira meglepte a lányt, hogy szép lassan végigsétált a ketrecek előtt, hadd lássa, mi lehet ennyire szórakoztató. A ketrecre erősített táblácskán ezt olvasta:

Diana majom
(Cercopithecus, diana roloway)
Nyugat-Afrika

Az acélrudak mögött egy háromszög arcú, fekete, van Dyck galléros, hófehér mellényes majmocska gondosan vizsgálgatott egy cingár kis bébit. Pontosan úgy festett, mintha egy kis öregember, egy büszke nagyapa méregetné első fiúunokáját. Shirley is elmosolyodott. A nősténymajom idegesen makogott mellettük, három másik pedig feszülten figyelt.

– A mama aggódik Grampért – mondta Shirley.

A férfi megfordult a hang hallatán.

– Igen – mondta. – Aggódik. – Arcáról eltűnt a mosoly.

– Elnézést – mondta Shirley kissé sértődötten. – Nem akartam zavarni.

– Kérem, erről szó sincs. Higgye el…

– Oh, hát itt vagy végre!

Mindketten hátranéztek, és Shirley felsikoltott:

– Tom!

Kitárt karokkal szaladt a jóképű, középkorú férfihez.

Allen Trask visszafordult a Diana-majmokhoz, melyek nem ismerték, a bajt, csak a vidám, pezsgő életet.

Lenn a kanyonban felnyögött Sheba. Hangja halk volt, keserves, csaknem emberi. A nagymacskák szállását körülvevő magas fal mögött, csaknem észrevétlenül, ott kuporgott Pete, a gondozó, és dr. Chapman, az állatorvos. Lélegzet-visszafojtva figyeltek. Krueger leparkolt és odasettenkedett melléjük.

A tigrismama nyugodtan viselte a fájdalmakat, és most éppen hozzálátott ahhoz, hogy elsőszülöttjét kiszabadítsa a magzatburokból.

– Sheba – suttogta Pete gyöngéden –, Sheba, Sheba-lány. A gondozó és a nagymacska láthatóan jól megértették egymást. Chapman doktor mégis figyelmeztetően felemelte az ujját. Aztán látta, hogy a tigris meghallotta ugyan a hangot, de nem ijedt meg tőle. Ilyesmiről egyetlen állatorvosi szakkönyv sem ír, legfeljebb azok, amelyek a házi kedvencekről szólnak. De ez itt egy tigris, egy vad, ideges, kiszámíthatatlan nagymacska.

– Sheba – suttogta a zömök kis gondozó –, Sheba, Sheba.

Odabenn tovább folytatódott a csoda. Méghozzá Szultán, a hatalmas hím amuri tigris nélkül. Tegnap reggel, egész napos éheztetés után sikerült becsalogatni a szállítóketrecbe, amelyet

odatoltak a tigrisszállás hátsó ajtajához, majd elhúzták a közeli domboldalra, a BELÉPÉS TILOS tábla mellé, ahol a tigrist betessékelték egy kerekeken járó cirkuszi ketrecbe.

Szultán öt évet töltött Shebával, és most nem lelte helyét. Egy nap és egy éjszaka múlt már el azóta, hogy a hímtigris fülei rásimultak sárga bársonnyal födött koponyájára, farka a legkisebb neszre is megrándult, és szüntelen mozgással jelezte, hogy dühös. Semmi sem maradt abból a szelídségből és megbízhatóságból, ami a hosszú fogság alatt kifejlődött benne. Ahogy fel-le járkált szűk ketrecében, érezte lépéseinek acélrugó erejét, izmai megfeszültek a vállait borító fekete-arany csíkos bunda alatt.

A cirkuszi ketrec meglehetősen rozoga volt, sok száz alkalommal döcögött, nyikorgott végig az országutakon. Valamikor felbokrétázott lovak húzták az oregoni Portlandtól a Maine-i Portlandig, Friscótól St. Augustine-ig. Csupa vas, tölgy meg tikfa, kopott aranyozás és fényes múlt. Krueger egy erre kóborló, filléreken tengődő kis cirkusztól vette meg az állatkert számára. Senki sem gondolta volna, hogy nem bír ellenállni egy tigris erejének.

– A legmasszívabb ketrec, amit csak életemben láttam – nyilatkozta róla Pete. Ebben senki, sem kételkedett, és senki sem gondolt arra, hogy tüzetesebben meg kellene vizsgálni a csavarokat meg a sarokvasakat, amelyek összetartották.

Pontosan a ketrec előtt egy pávatyúk bújt ki a bokrok közül, s csipegetni kezdte a füvet. Mögötte ott sündörgött a kakas. Amint rájött arra, hogy nyílt terepen vannak, megállt, szétterítette merev, legyezőszerű tollait, látványos szépségű, ragyogó zöld és kék színben mutogatva őket körül. A trampli tyúk azonban figyelemre se méltatta. Annál inkább Szultán. Hasra vágta magát, szeme villogott, izmai megfeszültek az izgalomtól. Farka vége egyenletesen járt, akár a metronóm.

A pávakakas tovább feszített, megrázta magát, gyors, remegésszerű, izgatott mozdulatokkal bókolt.

Szultánt elborította a düh és az ösztön szülte indulat. Támadott. Három láb magasra felrúgva magát, a rács felé ugrott. Az a rettenetes erő, amivel nekicsapódott, valósággal leütötte a tigrist. A madarak elmenekültek. Szultán tűzben égő szemei látták, hogy a ketrec ajtaja kivágódik. Az előbbi rázkódástól egyszerűen kiszakadt a százados rozsdától meggyengült sarokvas, az ajtó ide-oda lengett a vadonatúj lakaton és reteszen. Akárcsak egy éjszakai sétára induló szelíd házimacska, az óriás amuri tigris

puha talpakon kisétált a ketrecből és eltűnt a fehér virágokkal borított leanderbokrok alatt.

Nem Szultán volt az egyetlen rejtőzködő lény az állatkertben.

Egy dúslombú szomorúfűz alatt, fejét a táskájára hajtva, Dandy Fornose várta a végtelennek tűnő nappal elmúltát. Zöld rejtekhelye biztonságában kinyitotta a táskát és megszámolta a pénzt. Kereken húsz, és még néhány zöldhasú. Ha el kellett volna osztani háromfelé, átkozottul csóró zsákmány lett volna. Ma éjszaka átmegy a határon valami igénytelen kis kocsival. Elköt egyet belőlük a Twelfth Avenue nagy tömbházai elől, aztán délnek veszi az irányt. Nem egyenesen megy majd Tiguanába, hanem azon az úton, amely Chula Vistánál keletre fordul, és messzebb nyúlik, mint a magas, szögesdróttal jelzett határ. A Midnight Cabaret-ben van egy lány, aki szállást ad neki, sőt gondját is viseli majd. Sebesült lába szüntelenül lüktetett.

Odalent, ahol a fűzfa lehajló ágai csaknem a földet érték, a padon, egy férfi és egy lány ült – az a lány, aki kis híján elütötte őt a sportkocsijával. De most már nem félt tőle. Annak a csajnak megvolt a maga baja. Az egész dolog persze egy nagy szamárság, de legalább eltölti vele az időt. Dandy hegyezni kezdte a fülét.

– Micsoda bolond voltam! – mondta Shirley, jéghideg, éles, de kissé remegő hangon. – Szóval az egész nem volt több egy olcsó kalandnál. És én sem vagyok több, mint egy utcalány. Igen, egy utcalány.

– Ugyan, Shirley – az enyhén őszülő, elegáns férfi gyengéden simogatta a lány kezét. – Meg kell értened, hogy az ilyen dolgokat a legjobban úgy lehet elviselni, ha mellőzük a felesleges cirkuszt és jelenetet. Tudod, mennyire utálom a jeleneteket.

A lány összehúzta magát, haján megcsillant a fűzfa ágai között belopakodó napfény, a szemeit dagadt-vörösre csípték a könnyek.

– Végtére is Helen a feleségem, ezt nem feledhetem – mondta a férfi nyugodtan.

– Helen – ismételgette Shirley –, Helen.

Három éve mindig csak Helen. A legeslegelső, nem egészen ártatlan ebéd óta mindig ott volt Helen – gondolta Shirley. Valamikor még úgy hitte, hogyha ő nem is, az a másik nő eleget bántja Tomot. Az alelnöki iroda melletti biztonságos kis szentélyből Helen mélységesen lenézte az íróasztalok mellett görnyedő könyvelőket, és Tom olyan édes volt, olyan sebezhető… Valóságos pokol volt az otthona, amint azt olyan sokszor elmesélte.

– Helen – mondta Shirley fennhangon, mintha végleg meg akarna törni valami varázst.

– Hát... tulajdonképpen ő a feleségem – mondta Tom kényszeredetten.

– Tudom. Tudom. Tudom. Tudom. – Shirley elsírta magát.

Hát ez jó – gondolta Dandy Fornose. Jobb, mint a TV vagy a mozi. Ez a hapsi jól átverte a nőjét. Csaknem megfeledkezett a lábát hasogató, lüktető fájdalomról.

Allen Trasknak eszébe se jutott, hogy találkozhat még a lánnyal. Az állatkert nagy volt, a lány találkára ment. Most pedig, amint az ellenkező irányból lefele ballagott a kanyonba, egyenesen beleszaladt a síró lányba meg az elegáns pasasába. Azonnal hátat fordított nekik és bámulni kezdte az oroszlánokat.

Oroszlán
Panthera leo
Afrika

A hatalmas állat élvezte a késő délelőtti napfényt. Dús, sötét színű, bozontos sörényére ráfért volna egy alapos kefélés. Igazán nem tűnt vadnak. Tulajdonképpen egészen olyan, mint a Gyáva Oroszlán az Óz, a nagy varázslóban – gondolta Allen és elmosolyodott. Eltekintve a lánytól, az állatkert jó hatással volt rá. Visszavezette őt az Anne előtti időkbe, amikor még nem

tudta, mi fog történni azon a rémes éjszakán. Visszavezette őt önmagához.

Csakhogy a lány mégiscsak itt volt, és ámbár ő mosolygott, amint az oroszlánt nézte, érezte az arcán lefutó könnyeket. Mire jók a könnyek?

– Ne edd magad annyit, Allen – mondta dr. Bruce. – Ez már túlzás.

Aztán, úgy egy-két hónappal ezelőtt még azt is hozzátette:

– Ugye, nem haragszol meg, ha ajánlok neked egy másik orvost?

Az oroszlán ásított. Allen nézte, de nem látta. Dr. Bruce átadott neki egy névjegykártyát, amire írt is valamit, ő pedig felment egy emelettel feljebb, jobbra fordult, végigballagott egy hosszú folyosón és megállt egy ajtó előtt:

Dr. Anthony B. Connors
Pszichiáter

Nem ment be az ajtón. Tudta, hogy ő nem bolondult meg. Annyi az egész, hogy azért a balesetért meg kell fizetnie. Hiszen így vagy amúgy, de mindenért fizetni kell ebben az életben. Hát ő fizetett is, Isten a tudója. Az Isten – és Anne.

– Te mindenkit becsapsz, Tom – suttogta Shirley. – Mindenkit becsapsz. Helent, engem, magadat…

– Shirley! – A férfi a kezeit dörzsölgette.

– Az áldóját! – sziszegett Dandy Fornose.

A fájdalom görcsbe rántotta az izmait. Megmozdult, elfordította a fejét a padon ülő párocskáról és egyenesen szembenézett egy valódi tigris rettenetes, fekete, narancssárga, fehér képével.

Allen Trask továbbsétált és elolvasta a feliratot a ketrecen: Amuri tigrisek. Egyetlen tigrist sem látott, és nem vette észre az út túlsó felén kuporgó társaságot.

Az üres tigrisszállás másik oldalán Krueger izgatottan suttogta:

– Ez a negyedik, ennyi elég is volna.

Az állatorvos jókedvűen bólogatott. Az ápoló örömében megszorította a főnöke könyökét. Krueger mosolygott. Odabenn a barlangban Sheba nekilátott, hogy nyöszörgő, negyedik kis kölykét kihámozza a burokból.

Szultán tudta, hogy hazaérkezett. A macskafélék veleszületett, biztos ösztönével találta meg az utat, vissza a szállására. Csakhogy a lehajló ágak alatt, amelyek elválasztották a párjától, ott ült egy ember, aki bűzlött a félelemtől. Szultán morgott és kivillantak a fogai.

Dandy Fornose hátrált, keze becsúszott a kabátja alá, az aktatáskájáról megfeledkezett…

– Tigris – sikította. – Tigris!

Futva ért el a padig, nem is érezte már az előbbi fájdalmat. Tom Connors is észrevette a tigrist, és már ott szaladt a fiú előtt, sorsára hagyva Shirleyt. A lány csak állt a pad mellett, rámeredt a faágak közül kivillanó fekete-arany bársonyra, látta a hason csúszó nagymacska óriási sárga szemeit, ragyogó szembogarát, és ahhoz sem volt ereje, hogy megmoccanjon.

A férfi eléje vágódó teste valósággal leütötte Shirleyt, aki megpróbált védekezni.

– Az isten szerelmére, maradjon veszteg – suttogta Allen rekedten.

A lány érezte, hogy a karcsú test remeg a félelemtől, de a rettegésen túl bátorság volt, amely nem engedte elfutni a férfit, ott

feküdtek egymáshoz bújva a törékeny pad egyik oldalán. A pad másik oldalán pedig ott lapult a tigris.

Szultán felugrott és a futók nyomába eredt, üldözte a mozgó ellenséget, aki odamerészkedett közé és az övéi közé.

Dandy Fornose, akit rossz lába csak bicegve vitt, hátrafordult és látta, hogy a tigris hétmérföldes ugrásokkal közeledik. Még egy ugrás, aztán... Dandy tudta hova fog ugrani a következő pillanatban. Hirtelen megállt, és szembefordult vele, a nagy automata fegyver táncolt a kezében, amint meghúzta a ravaszt. Az utolsó lövés közvetlen közelről érte a tigris torkát. Egyszerre haltak meg, egyformán vad és kétségbeesett lelkiállapotban.

Ekkor Allen Trask felállt és elindult az úton, hogy lássa, lehet-e még tenni valamit. Tom Connors félrehúzódott és a homlokát törölgette, Shirley pedig elvonszolta magát a padig, leroskadt, és onnan nézte őket.

Sheba már az első lövés hallatára felállt a kölykei mellől. A második lövés után morogva elhagyta a barlangot és kivonult a mögötte elterülő nyílt térre. A harmadik, utolsó lövés még el sem csattant, amikor dr. Chapman leeresztette az acélrácsot, és elválasztotta Shebát a kölykeitől.

Ezzel vége is volt mindennek. Ami a fiúból meg a tigrisből megmaradt, azt elszállították, az aktatáskát megtalálták, a kérdéseket feltették, Shirley elegáns Tomja azonban még idejében meglépett előlük. Dr. Chapman és Pete összeszedték a tigriskölyköket egy vesszőkosárba, és elvitték őket az inkubátorba.

Amint magukra maradtak, Shirley Duff és Allen Trask végigsétált egy árnyas fák által szegélyezett ösvényen és mindketten idegenebbnek érezték önmagukat, mint a másikat.

– Miért tette? – kérdezte a lány.

A férfi vállat vont.

– Nem volt más lehetőség.

– De hiszen szembefutott a tigrissel! – A lány barna szemei most már nyugodtan vizsgálgatták a férfit.

– Maga meg csak állt ott a padnál. Le kellett rántanom, mert ha a tigris ugrott volna, akkor… – nem folytatta.

– A többiek elszaladtak.

– Én is gondoltam rá – ismerte el a férfi –, de végül is, ha már ott voltam és ha a tigrisnek úgyis kellett valaki, hát…

A lány megfogta a férfi kezét.

– Képes lett volna feláldozni magát?

– Nem számít, már jó ideje nem érdekel, hogy élek vagy halok.

Mégiscsak értem tette – gondolta a lány.

– Volna szíves hazavinni? – kérdezte.

– Nincs kocsim.

– Nekem van.

– Nagyon régóta nem vezettem – mondta Allen.

– Én is vezethetek.

– Nem kéne – mondta Allen.

Megfordultak és elindultak az állatkert kapuja felé. Amint így ballagtak egymás mellett, Allen egyszer csak beszélni kezdett, előbb halkan, akadozva, aztán úgy ömlöttek belőle a szavak, mint a gátromboló áradat.

Shirley végül megfogta a kezét, és el sem engedte. Érezte a rettegést, mintha a férfi minden idegszála az ujjaiban lüktetett volna, de a félelem mögött bátorság volt, és a tulajdon lelke börtönében vergődő ember rettenetes sóvárgá-sa. Shirley még akkor is fogta a kezét, amikor kiléptek a kapun.

Az iroda üvegajtója mögül Krueger nézett a távozók után.

– Hát ebből meg mi lesz? – gondolta.

De nem volt ideje ezen töprengeni. Az állatkert sok dolgot ad.

A MEGSZÁLLOTT
Arthur Porges

– A Fordok a legrosszabbak – az öreg összerázkódott, vizenyős, kék szemei felháborodottan meredtek az újságíróra. – Összetartanak, mint a hegyi népek, mind tudnak egymásról, még akkor is, ha szétszóródtak és elmentek a fenébe, Kentuckyba. Ezt mindenképpen írja meg, fiatalember! A többiek is rosszfélék, de a Fordok a legrosszabbak. Istenemre, a családi gőg munkál bennük!

Az újságíró bólogatott, és közben gyakorlott gyorsíró módján jegyezgetett. Micsoda csodabogár ez a vénember! Egy egészen újfajta bolond. Kár, hogy nem foglalkozik vele a tévé, jó volna legalább a hangját megőrizni egy szalagon. Emlékeztet Walter Brennanéra. A jegyzetfüzetben pedig ez állt: „Fred Marer, cserzett bőrű, szúrós szemű öreg, akit üldöznek a...„ Na, nem, jobb lesz így: „aki azt állítja, hogy a lehető legfurcsább üldözés folyik ellene...”

Marer szavai félbeszakították az újságíró gondolatait:

– Azt is tudom, hogyan kezdődött. Még 1913-ban történt. Maga akkor még a világon sem volt. Valósággal az őrületbe kergettem az apám T-Modelljét. Kis kölyök voltam még akkor, de ronda nagy szám volt. írja, amit mondok?

– De még mennyire, Mr. Marer. Ez egy fantasztikus történet.

– Meg egy óriási hanta, így gondolja, ugye? – ravaszkodott az öreg.

– Az már nem az én dolgom, hogy ennek utánajárjak – mondta az újságíró higgadtan. – Én csak a tényeket közlöm. Lehet, hogy minden úgy van, ahogyan ön állítja. De térjünk vissza ahhoz a T Modellhez, amelyikkel ön... hm..., szóval összeveszett. Nem is tudtam, hogy ennyire sértődősek voltak.

A riporter elmosolyodott:

– A nagyapám olyan nevekkel illette a kocsiját, hogy azt egy öszvér sem tűrte volna el, ha ad magára. Emlékszem, egyszer még bele is rúgott, hogy csak úgy repültek belőle a csavarok meg egyebek, de még ez sem látszott zavarni az autót. Továbbra is futott – már ha akart.

Az újságíró hirtelen elpirult. Túl sokat fecseg, ráadásul éppen úgy beszél az öreg tragacsról, mint a bolond Marer az apja T–Modelljéről.

– Úgy ám – bólogatott bánatosan a remete.

– Nem volt könnyű megsérteni őket. Legalábbis nem mindegyiket. Nem úgy, mint a Rollsokat. De lássa, Mr. ...

– Nelsonnak hívnak.

– Szóval Mr. Nelson, azt akarom mondani, hogy a népek rosszul bántak ugyan a Fordjukkal, de azért szerették őket. Rettenetesen feldühödtek, ha beragadtak vele a sárba, vagy amikor hideg reggeleken nem indult be a motor, vagy makacskodott a sebességváltó, de az egész csak olyan volt, mint a házastársak közötti civódás. Ha tényleg szeretik egymást, nem lesz belőle komoly baj. Csakhogy nekem nagy szám volt, meg az is lehet, hogy a természetemben is volt valami, ami ellenszenvessé tett. Tudja, mindig valami nagyobb, szebb kocsira vágytam, és mert nem volt, hát a Fordon álltam bosszút. Azt ne kérdezze, hogy pontosan mit mondtam neki, hiszen olyan régen volt. Nem is az az egy megjegyzés a fontos, az már csak az utolsó csepp volt a pohárban, úgy értem, éppen elég ideje sértegettem már. Arra viszont pontosan emlékszem, hogy milyen körülmények között mondtam. Megpróbáltam felkurblizni egy hideg reggelen, akkoriban még voltak valódi telek, és a naccsága nem akart beindulni.

– Miért „naccsága”?

– Tudom is én! De fehérnép volt, az biztos. Senki sem tud úgy haragudni, mint egy asszony. Tudnia kell, hogy milyenek, ha felhúzzák az orrukat, nem olyan fiatal már, hogy ne tudná. De azt nem tudhatom, hogyan csinálta ez a T-Modell, amikor nem akart beindulni: hrrr, hrrr, hrrr... mintha csúfolódni akart volna velem azon a reggelen. Én pedig késésben voltam, és úgy átfagytam már, mint az eszkimók orra Alaszkában.

Az öreg elgondolkozva kiköpött. Hollók repkedtek rikácsolva a fejük felett, a magasban pedig, a felhőtakaró fölött lökhajtásos áruszállító repülőgép zümmögött Los Angeles felé.

– Volt valami a motor berregésében, ami iszonyúan feldühített és káromkodtam, mint a jégeső. És ez még mind nem volt elég. Nekiveselkedtem és ráhúztam egy hatalmasat a kurbli-vassal. Jól behorpasztottam a motorháztetőt, és az egyik lámpa is összetört, mert kirepült a keretéből.

Az öreg egy percre elhallgatott, s maga elé bámult.

– Az a T-Modell soha többé nem lett olyan, mint azelőtt volt. Mint a rossz lányok, ha megverik őket. Igen, éppen mintha egy fehérnépnek törnéd össze a képét. Korábban is sokat veszekedtünk, de ez volt a vég. Attól kezdve valósággal gyűlölt. És

nemcsak ő. Biztosan elmondta a dolgot a többi Fordnak is. Azok a Fordok úgy élnek, mint egy nagy család, összetartanak. Ha egyet közülük megsértesz, mindet megsértetted. Mintha nem is egy fehérnépet vernél meg, hanem az egész átkozott bagázst. És még ez sem volt elég. Hamarosan a többi fajta autó is melléjük állt. Lehet, hogy például az Oldrok nem is szerették a Fordokat, de én mindőjük ellensége lettem.

– Mikor történt az első… hm… támadás?

– Hát már az a T-Modell legalább egy tucatszor megpróbált kinyírni, míg végre túladtunk rajta. Egyszer megint fel akartam kurblizni, és – figyeljen csak – egészen biztosan tudom,

hogy üresben volt. Mégis, amint beindult, abban a pillanatban már sebességben volt. Alig tudtam elugrani az útjából. És vigyen el az ördög, ha nem kergetett végig a mezőn, s ha én fordultam, hát ő is fordult. És a végső bizonyíték az, hogy amikor átugrottam egy árkot, nem gurult utánam, mint az olyan autó tette volna, amelyik véletlenül indult be, hanem szépen megállt és visszament üresbe. Esze ágában sem volt összetörni magát! Hát mi ez, ha nem bizonyíték?

Az öreg harciasan meredt az újságíróra:

– Olyan nincs, hogy egy kocsi így viselkedjen, hacsak nincs tele haraggal!

– Igen, ez nagyon is valószínű – mondta Nelson rezzenéstelen arccal.

– Nos, végül is rávettem az öregemet, hogy adjuk el a kocsit. Akkor vettünk egy Odsot. De az sem volt jobfc>. Nem volt valami vidám dolog azzal az átkozott tragaccsal bajlódni. Kétszer is elütött, méghozzá tolatva! Pedig az apám ült a volánnál és megesküdött, hogy egy ujjal sem nyúlt a sebváltóhoz, és én hittem neki. Az apám remekül vezetett. Persze attól kezdve sose ültem bele, de mindegyre megpróbált elkapni. Váratlanul tolatni kezdett, vagy megfordult, vagy sebességbe kapcsolt. Az apám mondogatta is, hogy valami ördöngösség jár velem, mert ha én is jelen voltam, a kocsi sose működött úgy, ahogy kellett volna. Úgy ám, elhiheti nekem! Megpróbáltam elmagyarázni neki, hogy összevesztem a Forddal, az meg ellenem heccelte a többi autót, de az apám kinevetett. Az anyám azonban hitt nekem, egyébként is félt a gépektől és haragudott rájuk, amiért kiszorították a lovakat, de az apám sose figyelt rá.

Hovatovább az utcán sem voltam biztonságban. Összefogtak ellenem. Vagy gondolja, hogy véletlenül ér valakit annyi baleset? Figyeljen csak!

Felmarkolt egy halom megsárgult papirost:

– 1920-ban három ízben is kis híján halálra gázoltak, úgy, hogy az autók egyszerűen felszaladtak a járdára. A legtöbb esetben olyan sofőrök vezették őket, akik még sohasem karamboloztak. Nyolcszor volt eltörve a lábam, ötször a nyakcsigolyám, és össze se tudnám számolni, hogy hányszor a bordáim. Nézze! 1932-ben egy út szélén parkoló teherautó, amelyikben még sofőr sem volt, elindult öt tonna kaviccsal megrakva. Alaposan elintézte a lábamat. Látná csak a forradásokat! Hát, ha ez sem bizonyítja, hogy...

– Igen, persze, ez valószínűvé teszi, hogy... – na nem, ezt már mondta – vagyis hát, ez roppant érdekes. És mi történt később?

– Hát mit gondol? Ugyanez, csak sokkal gyakrabban, mert egyre nőtt az autók száma. Buszok, teherautók, taxik, sőt, egyszer még egy traktor is, csak az túl lomha volt. Mind, mind engem üldöztek. És ahhoz mit szól, fiatalember, hogy kétszer is előfordult, hogy a házat, amelyben laktam, kis híján összedöntötték az országútról letérő kamionok? Első alkalommal az ágy mentett meg, megúsztam egy pár horzsolással. Másodszor eltört a bokám. Attól kezdve csak kis mellékutcákban laktam. De gondolja, hogy ezzel rendbe jött a dolog? A fenét! Ott voltak még a motorbiciklik meg a terepjárók.

Az öreg végighúzta az ujját borostás állán, egy vékony, fehér csíkon:

– Ezt negyvenötben csinálta egy motoros. Azt állította, hogy a jármű egyszerűen megbolondult. Legalább ötven yardnyira voltam az úttól, gombát kerestem a fűben. Ha egyenesen nekem jön, most nem vagyok itt. Amikor az a kölyök végigvizsgálta a kormányszerkezetet, semmi hibát nem talált benne.

– Vagyont gyűjthetett abból, amit a biztosító kifizetett magának.

– Hát aztán! – mérgelődött az öreg. – Megérdemeltem, vagy tán nem? Még ha a sofőrök nem is voltak hibásak, valakinek csak ki kellett fizetnie a doktorokat! Miért mondtam volna el nekik, hogy az autók a hibásak, főleg azok az átkozott Fordok? És ki hitt volna nekem? Ráadásul csak ez a pénz tette lehetővé a számomra, hogy itt biztonságban éljek.

Körbemutatott göcsörtös faágra emlékeztető karjával. A gerendaház előtti padról, amelyen ültek, jól látszódtak a száraz nyárban egészen elszürkült kaliforniai hegyek. Sehol egy ember, csak néhány fehér és barna, fényes szőrű szarvasmarha.

– Egy idő után már nem is kötöttek velem biztosítást – siránkozott az öreg. – Rám akarták fogni, hogy szándékosan

idézem elő a baleseteket. Csak hát nekem tanúim voltak, meg a legtöbb sofőr becsületesen bevallotta, hogy elvesztette az uralmát a kocsi fölött.

– Aztán újfajta kocsikat kezdtek gyártani, olyan motortetőket, mint valami nagy száj. Ezek ... Most meg mit röhög, maga kis mitugrász, csak nem gondolja, hogy...

– Elnézést – Nelson bűnbánóan elkomolyodott. – Nem azon mulattam, amit mondott. Csak eszembe juttatott egy rajzfilmet. Kérem, Mr. Marer, folytassa. Ez a történet csodálatos. Úgy értem, elbűvölő. Tanulságos, is persze – tette hozzá sietve.

A vénember gyanakodva méregette az újságírót.

– A színtiszta igazat mondom, pontosan úgy, ahogyan történt. Remek memóriám van! Most is meg tudom mondani a rendszámát annak a T-Modellnek, amelyik az egész bajt rám zúdította. Pedig az már akkor ócskavas volt, amikor maga még meg sem született!

Egy pillanatig elhallgatott, majd diadalmasan kivágta:

– Tizenkétezer tizenkettő! – könnyű volt megjegyezni.

– Hát, elég régi modell. De mit is mondott azokról az újfajta motortetőkről?

– Az ám, no, várjon csak, hadd meséljem tovább! Szóval, azt gondolhatná, hogy vót annyi eszem, hogy ne kerüljek az útjukba. Dehát azok az autók olyan mások voltak, mint a régiek. Úgy tűnt, hogy nincsenek rokonságban velük. Semmi okuk nem lehetett arra, hogy nehezteljenek rám. Azt a T-Modell-t már vagy harminc éve megette a rozsda. Annyi év bujkálás után azt hittem, hogy a Fordok megfeledkeztek rólam.

Az öreg sértődötten elnézett valamerre.

– Az az átkozott motortető úgy zuhant le, mintha egy hatalmas száj kapott volna be. Pedig csak egy cseppet bele akartam kukucskálni a motorba. Huszonkilenc óta nem volt rá lehetőségem.

A vállai meggörnyedtek az emlék súlya alatt.

– Még szerencse, hogy vattázott kabát volt rajtam. De a hátam azóta sem tökéletes.

– No, és mi a helyzet a külföldi kocsikkal? Végül is elmehetett volna az országból.

– Azt maga csak képzeli! Adjon tanácsot az öregapjának! Persze, hogy azt is megpróbáltam. Ötezer dollárt kaptam azért, mert egy motorcsónak elütött a vízben. Elmentem vele Európába egy évre. Hát először is, ott is rengeteg amerikai kocsi van. Itt készítik őket, aztán már a gyárban leadták nekik a drótot. Meg azoknak is,

amelyeket Európában gyártanak, például az angol Fordoknak. Igazi maffiózók ezek. Üldöztek engem az M. G.-ék, a Jaguárok, a Dauphinek még a Wolksvagenek is. Persze, elmehettem volna Etiópiába vagy Líbiába, ahol alig vannak autók, de akkor már inkább kockáztatok.

Az öreg megvetően lebiggyesztette az ajkát:

– Európában alig fizetnek valami fájdalomdíjat.

Az újságíró zsebrevágta a jegyzetfüzetét.

– Azért végül mégiscsak megoldotta a kérdést, amint látom. Biztos, hogy nincs az az autó, amelyik képes lenne ide felkapaszkodni. De hogyan szerzi be a szükséges dolgokat?

– Az öszvérek fel tudnak jönni az ösvényen. Gyalog nem olyan nehéz feljönni, de keréken lehetetlen.

– És… mióta lakik itt?

– Nyolc éve. Már csaknem hetvenéves vagyok. Odalenn ki se tudnék térni előlük. Az új modellekhez már nem vagyok elég fürge. Az az 1953-as eresztés elég rosszféle volt. Nem vágyom arra, hogy összejöjjek egy 1960-as Forddal sem.

– Itt biztonságban van. Még a hadsereg új terepjárói sem tudnának felkapaszkodni ide. Úgy tűnik nekem, hogy végül is ön nyerte meg a csatát.

– Én nem vagyok biztos benne. Azok a Fordok nem adják fel egykönnyen. Nem nyughatnak, amíg meg nem halok. Fordot sértettem meg, Ford fog megölni. De istenemre, legalább nem egy T-Modell lesz! Manapság már nemigen van belőlük. Ugye küld majd nekem egy példányt az újságból, ha megjelenik?

– Természetesen – ígérte Nelson, miközben tudta, hogy hazudik. Inkább elfelejti, mintsem, hogy megsértse az öregfiút. Mert biztosan megsértődne, ha azt tapasztalná, hogy valaki objektíven tárgyalja az ő történeteit. Tipikus rögeszmés bolond, de micsoda fantáziája van!

– Most pedig engedje meg, hogy lefényképezzem! – Nelson elővette a fényképezőgépet. – Először itt a padon. Úúúgy…

Az öreg kihúzta magát, ráncos, cserzett arca zord és méltóságteljes volt. Az újságíró gyorsan kattintgatta a gépét, annak az embernek a magabiztosságával, aki nem kételkedett abban, hogy jó képeket fog készíteni.

– Most csináljunk egy olyat is, amelyiken ön az öklét rázza, mintha szidná a T-Modelljét.

Marer bizonytalanul pislogott:

– Hülyén fog kinézni. Ez nem vicc. Én komoly dologról beszéltem.

– Ugyan – biztatta Nelson. – Hiszen azt akarja, hogy az emberek megismerjék az álláspontját, vagy nem? Még azt hihetik önről, hogy ügyes csaló, aki kijátssza a biztosítót, vagy esetleg azt, hogy egy kicsit... hm, tudja mire gondolok, ugye? Meg aztán miért baj az, ha a fénykép egy kicsit stikás. Éppen ezért fogják az emberek elolvasni a cikket, és végül is ez az ön célja, nemde?

– Jól van na – egyezett bele Marer. – Hová álljak?

– Maradjon itt a tisztáson. így. Jó. Na most rázza az öklét! Nem, nem jó, mérgesebben, az eget fenyegesse, mint egy dühös próféta. Úgy, úgy, kész.

Az újságíró lelki szemeivel már látta is a kép alatti szöveget: *„A bosszúálló autót fenyegetve...”,* amikor üvöltő zaj hallatszott, és valami eget-földet rázó robaj úgy vágta földhöz, hogy néhány pillanatra elvesztette az eszméletét. Amikor végre magához tért és a testét kiszabadította a rázuhant súlyos deszkalap alól, azt látta, hogy ott, ahol az öreg állt, most egy halomnyi fa meg fémroncs tornyosult, s a törmelékek közül vér csordogált.

Időbe telt, amíg megértette, hogy mi történt. A fadarabok egy láda maradványai voltak, az elgörbült kerekek, a behorpadt radiátorok, a szanaszét heverő motor alkatrészek pedig a láda tartalmát alkották valamikor. És az egész halom tetején ott trónolt a hírhedett, fényes, fekete, fémkarosszéria.

Később megtudta, hogy a felújított T-Modell éppen útba volt Los Angeles felé, amikor érthetetlen módon kiesett a repülőgép egyik fedélzeti nyílásán. Ami azonban mindennél jobban megdöbbentette az újságírót, az az autó rendszáma volt: 12012.

A GYILKOS HANG
Donald E. Westlake

Abraham Levine, a brooklyni negyvenharmadik körzet detektívje a rendőrsön üldögélt, és rettenetesen vágyott egy cigarettára. Bal kezének ujjai hol ökölbe szorultak, hol ismét szétnyíltak, nem tudván mihez kezdeni magukkal a papirosba csomagolt dohányrudacska nélkül. Egy darabig a ceruzáját szorongatta, majd önkéntelenül is a szájához emelte. Csak akkor vette észre a tévedését, amikor megérezte a ceruza végéhez illesztett radírdarabka kesernyés ízét. A ceruzát bedobta egy fiókba és megpróbált erősen odafigyelni az újságban olvasott belföldi hírekre. Mindhiába. Az egész világ összeesküszik az ellen, aki le akar szokni a dohányzásról. Körülötte nyüzsögnek az olyan emberek, akik nyugodtan eregetik a füstöt, semmi felhajtást nem csinálnak a dolog körül, s könnyed nemtörődömségük mellett ostobának és túlzott óvatoskodásnak tűnik az ő félelme. Ha pedig megpróbálná távol tartani magát az emberektől, a rádió meg a tévé bolondítaná meg erotikus, fülbemászó szövegű cigarettareklámjaival. Azt is tapasztalnia kellett, hogy a hétköznapi irodalomban leggyakrabban előforduló mondat az, hogy: „…És akkor rágyújtott egy újabb cigarettára”. Az államférfiak és a filmszínészek egészen biztosan cigarettáznak, amikor megörökítik őket az utókor számára, és még az egyszerű hírek is őt bosszantották: éppen most olvasta el harmadszor, hogy XXIII. János pápa az első római katolikus egyházfő, aki nyilvánosan cigarettára gyújtott.

Levine mérgesen összehajtogatta az újságot, csak azért, hogy a címlapról egy középnyugati állam kormányzója nézzen rá, szája sarkában hanyagul lógó cigarettával. Lehunyta a szemét és bánatosan arra gondolt, hogy öreg korára komikus figura lett belőle. Mert hát nevetséges az a felnőtt, aki megpróbál leszokni a cigarettáról. Egy fontoskodó, hétköznapivá keseredett Róbert Benchley vagy W. C. Fields, akinek az élete szüntelen, kisebb-nagyobb válságok sorozatából áll.

Egyszemélyes filmet forgathatnék – gondolta Levine. – Egy remek kis komédiát. Stan Pan nélkül. Mert Pant elvitte a szíve.

Ötvenhárom éves korában Abraham Levine-nek huszonnégy éves rendőri múltja volt, és nyolc éve bármikor elvihette volna a szíve. Esténként, miután lefeküdt, sokáig ébren figyelte azt a kis

szünetet, amely minden nyolcadik, kilencedik szívdobbanását követte. Ha lépcsőt mászott, vagy ha fel kellett emelnie valami súlyosabb tárgyat, keservesen kapkodta a levegőt és a szíve sűrűbben kihagyott, minden hetedik, majd minden hatodik, végül minden ötödik dobbanás után... Tudta, hogy egy napon majd a szíve az első kihagyott dobbanás után kihagyja a másodikat is és akkor majd Abraham Levine megáll, mert nem lesz harmadik dobbanás. Egyetlen szívdobbanás sem lesz, soha többé.

Négy hónappal ezelőtt elment az orvoshoz, aki nagyon alaposan megvizsgálta. Levine kimustrált autónak képzelte magát, amelyet a tulajdonos azért visz el a szerelőhöz, hogy kiderítse, érdemes-e megcsináltatni az öreg tragacsot, vagy jobb lesz megszabadulni tőle, és újat vásárolni.

(A szomszédos lakásban minden éjjel sírt egy csecsemő. Az új modell, amely azt követeli, hogy a régi, az elavult álljon szépen félre az útból.)

Egyszóval elment az orvoshoz, az orvos pedig megnyugtatta, a szívének az a kis kihagyogatása nem veszélyes, sok emberrel előfordul. A vérnyomása is magas egy kicsit, de nem nagyon, nem annyira, hogy törődnie kellene vele. Az orvos szerint tehát egészséges volt. Levine fizetett és távozott, de csöppet sem volt nyugodt. Éppen három napja múlt, hogy ismét felkereste az orvost, mert továbbra is rémülettel töltötte el ki-kihagyó szívverése, nehézkes légzése és a fájdalom, amit a mellkasában érzett, valahányszor csak felizgatta magát vagy megijedt valamitől. Az orvos elismételte mindazt, amit három hónappal korábban mondott és hozzátette:

– Ha csakugyan tenni akar valamit a szíve érdekében, hagyjon fel a dohányzással.

Azóta egyet sem szívott és életében először megértett valamit a kábítószer-élvezők kínjaiból, akiket bezárnak, és megfosztják őket rendes napi adagjuktól. És szégyellte is magát, amiért ilyen erősen függött egy haszontalan és ártalmas dologtól.

De most már harmadik napja, hogy nem dohányzik. És lehet, hogy most nevetségesnek tűnik, de le fog szokni róla.

Kinyitotta a szemét és az újságot a cigarettázó kormányzóval együtt elsüllyesztette egy fiókba. Körülnézett. A rendőrőrsön rajta kívül csak Crawley volt, a társa, aki elégedetten pöfékelt az íróasztal mellett, miközben valami jelentésen dolgozott. Rizzót és McFarlene-t, a másik két detektívet, akikkel egy váltásban dolgozott, elhívták valahová, de bizonyára hamarosan itt lesznek. Levine azt kívánta, hogy bárcsak szólalna meg a telefon, vagy

történne valami, amivel elfoglalhatná a gondolatait meg a kezét, és elfelejtené a cigarettát. Tétován nézelődött, bal keze árván, bénán, üresen feküdt az íróasztalon.

A kopogás olyan halk volt, hogy alig lehetett meghallani. Crawley fel se nézett, Levine azonban olyan feszült volt, hogy a legcsekélyebb zajra is azonnal felfigyelt. Odanézett. A tejüveg ajtó mögött egy kurta kis árnyék imbolygott.

– Tessék!

Crawley felkapta a fejét;

– Mondtál valamit?

– Valaki van az ajtó mögött.

Levine újra kiáltott, és ez alkalommal az ajtó kilincse lassan lenyomódott és belépett egy kislány.

Körülbelül tízéves lehetett, halvány rózsaszínű, fodros, bő szoknyában, aranycsatos cipellőket és fehér, bordásán kötött zoknit viselt. Ezüstszőke haja tisztán ragyogott, a homlokából hátrafésülték, és a feje tetején rózsaszínű szalaggal fogták össze, s csaknem a derekáig omlott alá. Óriási, ragyogó kék szemei, ovális, tejfehér arcocskája volt. Olyan volt, mint egy illusztráció a *Ladies Home Journal*ból. Alice volt Csodaországban, nagyra nyílt, kíváncsi, ártatlan szemekkel nézett körül az őrszobában, amely otthona és irodája volt a negyvenharmadik körzet detektívjeinek, a férfiaknak, akiknek az a dolguk, hogy elkapják a butákat meg a gonoszakat, akiket majd mások megbüntetnek.

A kislány nézte a rideg szobát, benne az öreg bútorokat meg a két embert. Egyikük, Jack Crawley nyilvánvalóan a szobához tartozott. Negyvenes évei derekán járó, nagydarab férfi volt, durva vonású és erős állú, hideg pillantású szemei és mogorva szája körül szigort és bizalmatlanságot hordozó ráncokkal. Pontosan úgy nézett ki, ahogyan egy kemény rendőrkopónak kell, és jól is játszotta a szerepét, mert csaknem olyan könyörtelen volt, mint amilyennek látszott.

A másik férfi azonban – Levine – nem illet be a képbe. Alacsony volt és köpcös, barna öltönye gömbölyded formákat rejtett, kerek arca, szelíd pillantású szemei, érzékeny szája aggodalmaskodó, kétkedésre, gyengeségre hajlamos jellemről árulkodott. Őszülő haját katonásan rövidre nyíratta, de ezzel is csak annyit ért el, hogy még jobban feltűnt arcának lágysága. Egy nem túl sikeres kis üzletember, egy barátságos, de szegény nagybácsi – ez volt Levine. Semmiképpen sem úgy nézett ki, mint egy rendőrkopó. Az csak természetes, hogy a kislány őhozzá fordult:

– Bejöhetek? – A hangja is olyan bátortalan volt, mint a kopogása. Látszott, hogy az első hangos szóra elszaladna. Levine önkéntelenül is halkabbra fogta a hangját:

– Természetesen. Gyere be! Ide ülj – mutatott az íróasztala mellett álló egyenes hátú székre.

A kislány végre átlépte a küszöböt, és az ajtót gondosan becsukta maga mögött. Alig hallható léptekkel keresztülment a szobán – közben fél szemmel Crawleyt figyelte –, végül leereszkedett a szék szélére, a cipője orrával érintve a padlót, készen arra, hogy bármelyik pillanatban felröppenjen. Felnézett Levine-re.

– Egy detektívvel szeretnék beszélni. Ön detektív? – kérdezte.

Levine bólintott.

– Igen, az vagyok.

– Amy Thornbridge Walker hívnak – mondta a kislány komolyan. – A Prospect Park Westen lakom, a 717 szám alatt, a 4/A számú lakásban. Be akarok jelenteni egy gyilkosságot, ami mostanában történt.

– Egy gyilkosságot?

– Az anyám megölte a mostohaapámat – mondta a kislány ugyanazon az ünnepélyes hangon, mint eddig.

Levine egy oldalpillantást vetett Crawleyra, akinek az arckifejezése azt mondta: a kölyök bolond. Hallgasd végig, aztán szépen hazamegy! Mi mást tehetnél?

Semmi mást nem tehetett. Újra megnézte Amy Thornbridge Walkert.

– Meséld el – mondta. – Mikor történt a dolog?

– Csütörtökön múlt két hete. November huszonkettedikén. Délután fél háromkor.

A leányka nyugodt volt, és őszintének tűnt. De a rendőrnek volt már dolga vad meséket koholó gyermekekkel. Nemegyszer előfordult, hogy gyerekek jöttek hozzá, és jelentették, hogy holttestet találtak a parkban a sétányon, repülő csészealjat láttak a háztetőn, pénzhamisítók dolgoznak a pincében, és embert raboltak el egy fekete teherautóval. És ezer esetből egy volt igaz, a többiről kiderült, hogy csak a gyerek fantáziája működött. így aztán Levine csakis azért vett elő egy papírt meg egy ceruzát, hogy a kislány meg ne bántsa.

– Hogy hívják a édesanyádat?

– Gloria Thornbridge Walker. A mostohaapámat pedig Albert Walkernek hívták. Ügyvéd volt.

Crawleyt mosolygásra késztette ez a szándékosan hivatalos hangnem, Levine azonban a legnagyobb komolysággal feljegyezte a nevet.

– Az édesapádat hívták Thornbrifge-nek, ugye?

– Igen. Jason Thornbrige-nek. De meghalt, amikor én még nagyon kicsi voltam. Azt hiszem, őt is az anyám ölte meg, de ezt nem tudom biztosan.

– Értem. Azt viszont tudod, hogy ő ölte meg Albert Walkert.

– A mostohaapámat? Igen. Az édesapám állítólag belefulladt a Champlain tóba, amit én nagyon valószínűtlennek tartok, mert remek úszó volt.

Levine benyúlt az inge zsebébe, de nem találta a cigarettát és egyszerre rájött arra, hogy mit is tesz. Elöntötte a bosszúság, de nagyon vigyázott, hogy ez ne látszódjon meg sem az arcán, sem a hangján.

– Mióta gondolkozol azon, hog3^ az anyád megölte a valódi, akarom mondani az első apádat?

– Sose gondoltam erre, amíg meg nem ölte a mostohaapámat. Csak azután kezdtem gondolkodni rajta.

Crawley köhögött és cigarettára gyújtott, de a kezeit nem vette el a szája elől.

– A mostohaapád is vízbe fúlt?

– Nem. A mostohaapám cseppet sem volt sportos. Tulajdonképpen majdhogynem magatehetetlen volt az elmúlt hat hónapban.

– Akkor hogyan ölte meg az anyád?

– Nagy zajt csapott mellette – mondta a kislány nyugodtan.

Levine kezében megállt a ceruza. Kutatva nézett a gyermekre, de tréfálkozó kedvnek a nyomát sem látta rajta. Ha mégis viccből kereste fel őket – mondjuk fogadást kötött az osztálytársaival –, akkor átkozottul jó kis színésznő volt.

De hát hogyan is tudná ő megítélni? Sosem volt gyermeke, a felesége meddő, és ahogy teltek az évek, egyre nehezebben értett szót a fiatalokkal. Persze tudta, hogy ennek bizonyos mértékig az az irigység az oka, amelyet nem tudott elfojtani magában. Irigyelte őket, mert játszhattak és rohangászhattak anélkül, hogy elakadt volna a lélegzetük és összeszorult volna a mellkasuk, mert nyugodtan aludtak az ágyukban nem számolgatva a szívverésüket, mert élni fognak évekkel, sőt évtizedekkel azután is, hogy ő már régen megszűnt létezni.

Mielőtt megfogalmazhatta volna a választ, a leányka felugrott a nagyon fiatalokra jellemző kecses ügyetlenséggel és azt mondta:

– Nem maradhatok tovább! Éppen útban vagyok hazafelé az iskolából. Ha anyám rájön arra, hogy én tudok a dologról és jelentettem is a rendőrségen, még megpróbál eltenni láb alól.

Váratlanul szembefordult Crawleyval és alaposan megnézte.

– Én nem vagyok egy szamár kis kölyök – mondta egyenesen neki. – És nem hazudok és nem viccelődök. Az anyám megölte a mostohaapámat, én meg eljöttem és bejelentettem. Így kellett tennem. Nem kötelesek elhinni, amit mondtam, de kötelesek utánajárni annak, hogy igazat mondtam-e vagy sem. És én igazat mondtam.

A kislány visszafordult Levine-hez. Mérges volt, vagy inkább határozott, igen, egy határozott kis kölyök tele a gyermekek igazságérzetével és kötelességtudatával.

– A mostohaapám nagyon jó ember volt. Az anyám meg rossz asszony. Önök majd kiderítik, hogy mit tett, és meg is büntetik.

Kurtán bólintott, mintha pontot akart volna tenni mindarra, amit mondott és az ajtó felé indult. Éppen akkor ért oda, amikor Rizzo és McFarlane bejöttek. Csodálkozva néztek le rá, de a kislány elment mellettük és becsukta maga mögött az ajtót.

Rizzo Levine-re nézett és a hüvelykujjával az ajtó felé bökött.

– Hát ez meg mi volt?

Crawley válaszolt.

– Azért jött, hogy bejelentsen egy gyilkosságot. Az anyukája megölte az apukáját valami erős zajjal.

– Már megint valami…? – morgott Rizzo.

– Majd én utánanézek – mondta Levine. Nem hitte el ugyan a kislány meséjét, de még mindig a hatása alatt volt, hisz a lányka valósággal követelte tőle, hogy tegye a kötelességét. És az egész néhány telefonhívásba kerül. Miközben Crawley újra felvette a kedvenc őrszobai pozícióját és székét hátradöntve, lábát az íróasztalra téve részletekbe menően elmesélte Rizzónak és McFarlanenek a történteket, addig Levine feltárcsázta a *New York Times* szerkesztőségét. Bemutatkozott és megmondta, hogy mit akar, kapcsolták a megfelelő rovatot, és néhány perc múlva beolvasták Albert Walker november huszonnyolcadiki gyászjelentését. A halál oka: szívinfarktus. Temetkezési vállalkozó: Junius Merriman.

Merrimannék még rövidebben közölték vele Albert Walker kezelőorvosának, Henry Sheffieldnek a nevét. Levine megköszönte, biztosította Merrimant, hogy semmi vész és elővette a sárga fedelű brooklyni telefonkönyvet. Tárcsázott, elcsevegett a nővérrel és végre szóba állhatott dr. Sheffield-del.

– Nem értem, miért érdekli a rendőrséget ez az eset? Egyszerű infarktus volt, semmi több. Mire gyanakszanak?

– Semmire – válaszolta Levine. – Csak éppen érdeklődtünk. Váratlanul lépett fel az infarktus vagy előtte is beteg volt már a szíve?

– Hát persze. Körülbelül hét hónappal ezelőtt volt egy koszorúérgörcse. Ez a második komolyabb volt, és még az elsőből sem épült fel teljesen. Más egyéb biztosan nem történt, akármire is gondolnak.

– Nem mondtam, hogy valamire is gondolunk – mondta Levine. – De ha már itt tartunk... Mrs. Walker első férjének is ön volt az orvosa?

– Nem. Thornbrige-nek hívták, ugye? Sose találkoztam vele. Csak nem merült fel valami gyanú az ő halálával kapcsolatosan is?

– Nem, erről szó sincs.

Levine feltett még néhány kérdést és úgy érezte, eleget tett a kötelességének.

– Semmi ok a...

A háta mögött váratlanul nagyot reccsent valami. Levine-nek ajkára fagyott a szó. Félig felemelkedett a székről, szája kinyílt, arca elfehéredett, mert a vér elhagyta a fejét, idegei és izmai pattanásig feszültek.

Csak egy másodpercig tartott az egész, már vissza is ereszkedett a székre és megfordult, hogy lássa, mi történt. McFarlane éppen feltápászkodott a földről, mellette hevert a felborult szék. Rávigyorgott Levine-re:

– Túlságosan hátradőltem!

– Máskor ne tedd! –, mondta Levien remegő hangon. A keze fejével megérintette a homlokát, amelyen kiütközött a hideg verejték. Egész testében reszketett. Ismét az inge zsebéhez nyúlt, és ez alkalommal valósággal pánikba esett, amikor rájött arra, hogy üres. Odaszorította a tenyerét a zsebhez, megérezte a szíve dobbanását és automatikusan számolni kezdett: egy, kettő, semmi, egy, kettő, három, négy, öt, semmi, egy, kettő... végre a hatodikat is kidobbantotta a szíve. Ott ült és figyelt, keze a mellén, lassan lenyugodott, és végül már csak minden hetedik dobbanás maradt ki, azután minden nyolcadik és akkor már ismét meg mert moccanni.

Megnyalta a száját és most még jobban hiányzott a cigaretta, mint az elmúlt három nap alatt bármikor, nem is emlékezett arra,

hogy valaha is ennyire hiányzott volna. Minden határozottsága semmivé lett. Szégyenkezve fordult a társához.

– Jack, van egy cigarettád?

Crawley, aki eddig a pórul járt McFarlane-t nézte, most megfordult.

– Azt hittem, le akarsz szokni róla, Abe.

– Nem, most nem. Kérlek, Jack!

– Jól van, na. – Crawley eléje tolta a csomagot.

Levine megragadta, kirázott belőle egy cigarettát és a dobozt visszadobta Crawleynak. A fiókból elővett egy doboz gyufát, szájába tette a cigarettát, és máris hatalmába kerítette a jól ismert nyugalom. Meggyújtotta a gyufát. Feltartotta a magasba, aztán csak nézte a lángot és gondolkodott.

Albert Walkert az infarktus ölte meg. „Nagy zajt csapott mellette." „A második komolyabb volt és még az elsőből sem épült fel teljesen." Elfújta a gyufát és kivette a szájából a cigarettát. Amikor McFarlane nagy robajjal hátraesett, az ő szíve is kihagyott minden hatodik dobbanást egy darabig. Vajon nem lehetséges, hogy Gloria Thornbrige valóban megölte Albert Walkert? Hát Abraham Levine valóban meg akarja ölni Abraham Levine-t? Erre a második kérdésre könnyebben megadta a választ. Kihúzta a fiókot és beledobta a cigarettát meg a gyufát.

Az első kérdésre meg se próbált válaszolni. Előbb alszik egyet. Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy tovább törje a fejét.

Aznap este a vacsoránál azt mondta a feleségének:

– Gondban vagyok, Peg.

– Csakugyan? Ha már hozzám fordulsz vele, akkor valami rémes dolog lehet.

Peg Levine alacsony, kövérkés asszony volt, három évvel fiatalabb a férjénél, vasszürke haját merev csigákba kényszerítette az otthon gyártott tartós hullám.

Férje elmosolyodott és bólintott.

– Az is, rémes.

A feleségével ritkán beszélgettek munkájáról. Tudta, hogy a fiatalabb rendőrök számára természetes volt, hogy megbeszélik a gondjaikat a feleségükkel, akiktől ötleteket, javaslatokat és jó tanácsokat kaptak. De ő még régimódi nevelést kapott, ösztönösen hitt abban, hogy a nőket meg kell kímélni az élet brutalitásaitól. Csak akkor fordult a feleségéhez, amikor olyan természetű dologról volt szó, amelyet nem beszélhetett meg Crawleyval, de mégis beszélnie kellett róla.

– Öregszem – mondta hirtelen, most, hogy eszébe jutott, mennyire mások a fiatalok.

A felesége nevetett.

– Csak nem ez a bajod? Ne búsulj, Abe! Nem vagy egyedül, ez mindenkivel előfordul. Vegyél még egy kis mártást!

– Hadd meséljem el neked – folytatta Levine. – Ma bejött hozzánk egy kislány. Olyan tízéves forma, szépen öltözött, udvarias, nagyon intelligens gyermek. Be akarta jelenteni, hogy az anyja megölte a mostohaapját.

– A kislány? – kiáltott fel elképedve Peg. Az asszony maga is úgy gondolta, hogy vannak, akiket meg kell védeni az élet brutális oldalától, csakhogy ő a gyermekekre gondolt. – Egy kislány? Egy ilyen kis jószág?

– Na, várj csak – folytatta Levine –, mondom tovább! Felhívtam az orvost és az azt mondta, hogy infarktus volt. A mostohaapának, akit Walternak hívnak, előzőleg már volt egy infarktusa, és ez a második elvitte.

– És a kislány az anyját vádolja? – Peg előrehajolt. – Gondolod, hogy idegbeteg?

– Nem tudom. Amikor megkérdeztem tőle, hogyan ölte meg az anyja a mostohaapját, azt válaszolta, hogy nagy zajt csapott körülötte.

– Ez egy vicc – rázta a fejét Peg. – Nem tudom, honnan veszik az ötleteket ezek a mai gyerekek. Talán a tévéből.

– Hát, lehet. De azért nem tudom... Végül is beteg volt a szíve, ágyhoz kötött, rokkant ember volt. Egy váratlan ijedség vagy erős zaj kiválthatta a második infarktust.

– És még mit mondott a kislány?

– Mást semmit. A mostohaapja jó volt, az anyja pedig rossz, ő meg az iskolából hazafelé menet megállt egy percre nálunk. Csak egy percre, mert nem akarta, hogy az anyja megtudja, miben mesterkedik.

– És te hagytad, hogy elmenjen? Nem hallgattad ki?

Levine vállat vont.

– Nem hittem neki. Tudod, hogy mekkora fantáziájuk van a gyerekeknek.

– És most?

– Most? Most sem tudom.

Két ujját magasba emelve folytatta:

– Két kérdés foglalkoztat. Először is: igaza van-e a kislánynak, vagy pedig nincs igaza. Valóban olyan nagy zajt csapott az anyja, hogy ezzel megölte a mostohaapját, vagy szó sincs ilyesmiről. És

ha így történt a dolog, akkor ott van a következő kérdés: szándékosan tette, amit tett, vagy véletlen baleset volt? – megtornáztatta az ujjait és a feleségére nézett. – Érted? Lehet, hogy a kislány igazat mondott, és valóban az anyja okozta a mostohaapja halálát, de anélkül, hogy ez szándékába áltt volna. Ha így volt, nem szeretném az anyja helyzetét még nehezebbé tenni azzal, hogy kiteregetjük a dolgokat. De lehet, hogy a kislánynak igaza van, hogy csakugyan gyilkosság történt, akkor pedig a gyerek maga is veszélyben van, mert ha én nem teszek semmit, akkor másvalakinél fog próbálkozni, és az anyja végül is rájön a dologra.

Peg megrázta a fejét.

– Nem tetszik nekem ez az egész. Egy ilyen kicsi gyerek. Hogy is tudná megvédeni magát? Az olyan asszony, aki képes megölni a férjét, hajlandó megölni a gyermekét is. Nem tetszik nekem a dolog, Abe.

– Nekem se tetszik – Levine a kávéscsésze után nyúlt, és belekortyolt az italba. – A kérdés csak az, hogy mit tegyek.

Az asszony ismét a fejét rázta.

– Egy ilyen kicsi gyerek. És egy ilyen asszony. De végül is lehet, hogy nem is igaz. – A férjére nézett. – Most inkább egyél. Majd még gondolkodunk rajta.

A továbbiakban másról beszélgettek. Vacsora után Levine-t ismét elfogta a vágy a cigaretta után, és nem bírt másra figyelni csak az elhatározására. Azután nézték egy kicsit a tévét és amikor eljött a lefekvés ideje, a férfi még mindig nem jutott semmilyen elhatározásra. Peg rákérdezett:

– Gondolkodtál a kislány dolgán?

– Alszom rá egyet. Talán majd reggel okosabb leszek. Peg, rémesen kívánom a cigarettát.

– Pedig mindegyik szál egy szeg a koporsódba – mondta az asszony nyers őszinteséggel.

Levine pislogott, és szó nélkül elment fogat mosni.

Eloltották a villanyt és bebújtak a nagy dupla ágyba, amelynek a közepe kiöblösödött az évek során és egymás felé gurította őket. De úgyis hideg volt az éjszaka, jó volt szorosan összebújni, érezni az élet melegét. Levine lehunyta a szemét és lassan elszundított.

Hirtelen valami zajra ébredt. A szemhéja felpattant, zavarodottan, elveszetten meredt a sötét mennyezetre, nem tudta, mit hallhatott. De ekkor újra felharsant az előbbi hang, és ő megnyugodva kiengedte az eddig visszafojtott levegőt. A kisbaba sírt a szomszédban.

Mozdulj világ, adj helyet nekünk! – fordította le magának a baba sírását. – Helyet az új életnek!

Igazuk is van – gondolta. – Nekünk az a dolgunk, hogy vigyázzunk rájuk, irányítsuk őket és végül félreálljunk az útjukból. Teljesen igazuk van. Tennem kell valamit azért a kislányért.

Másnap reggel megbeszélte a dolgot Crawley-val. Leült a társa íróasztala mellé, arra a székre, amelyre az ügyfelek szoktak ülni…

– Arról a kislányról akarok beszélni veled…

– Neked sem ment ki a fejedből? Tegnap este én is ezen gondolkodtam.

– Utána kéne néznünk a dolognak – folytatta Levine.

– Én is azt hiszem. Megvizsgálom közelebbről, hogy hogyan is halt meg az édesapja. Jason Thornbridge-nak hívták, úgy-e?

– Helyes. Én meg elmegyek az iskolába és beszélek a tanáraival. Ha valami nagy fantáziájú gyerek, aki hajlamos vad mesékkel előállni, hát akkor… szóval tudod, hogy mire gondolok.

– Hát persze. Tudod, hogy melyik iskolába jár?

– A Lathmore elemi iskolába, a harmadik kerületben.

Crawley magában mormogott, megpróbált visszaemlékezni a kislány látogatására.

– Ezt ő mondta neked? Nem emlékszem, hogy említette volna.

– Hát nem is. De csak ez az egy iskola jöhet szóba – Levine zavartan elvigyorodott. – Valódi Sherlock Holmes kezdek lenni. Azt mondta, hogy éppen útban volt hazafele az iskolából. Tehát mi az iskola és az otthona között helyezkedünk el. De csak három iskola van a környéken, ahová gyalog is el lehet jutni.

Az ujjain számlálta el őket:

– Ott van a St. Aloysius, de a leánykán nem volt egyenruha, ott van a 118-as általános, de egy ilyen jól öltözött, jól nevelt kislány, aki a Prospect Park Westen lakik, nem jár állami iskolába. így nem marad más, csak a Lathmore.

– Oké, Sherlock, hát csak menj és beszélj azokkal a finom népekkel ott a Lathmore-ban! Én beásom magam a Thornbridge dologba.

– Egyikünknek jelentenie kell a dolgot a főnöknek is. Tudnia kell, hogy mit szándékozunk tenni.

– Rendben. Folytasd!

Levine bal kezén egymáshoz szorultak az ujjak, érezte, jó volna elszívni egy cigarettát. De ez már a negyedik nap volt és ő végig fogja csinálni.

– Jack, azt hiszem, jobb volna, ha te jelentenéd a dolgot.
– Miért én? Miért nem te?
– Azt hiszem, téged többre tart.
Crawley felmordult.
– Mi az ördögöt akarsz ezzel mondani?
– Komolyan beszélek, Jack – Levine szégyenlősen elmosolyodott. – Ha én mondom el neki, még azt hiheti, hogy túl nagy ügyet csinálok a dologból, meg túl érzelgős vagyok, és rögtön leállít. De te olyan józan típus vagy. Neked elhiszi, hogy komoly dologról van szó.
– Szamár vagy.
– De hát ez így is van. Te józan vagy, én pedig túl érzelgős – mondta Levine.
– Még sokra viszed a hízelgéssel. Rendben van, menj csak el az iskolába.
– Kösz, Jack.
Levine belebújt a kabátjába, elhagyta a rendőrségi szobát és kiment az utcára. A Lathmore elemi iskola csak három saroknyira volt, hát gyalog ment. A levegőnek hószaga volt, de az ég még tisztán ragyogott. Levine beszippantotta az illatot, kezeit mélyen bedugta fekete felöltője zsebébe. A szabadban kevésbé gyötörte a cigaretta utáni vágy, hát inkább nem sietett.
A Lathmore elemi iskola, amely egyike volt annak a számtalan magániskolának, amelyek elfoglalták a városgazdálkodás által elsorvasztott állami iskolák helyét, a környék egyik mutatós épületében talált otthonra. A ház jobbára téglából épült, ívelt gyámpillérekkel és ablakfülkékkel és három emeletnyi teljes magasságban benőtte a repkény. A tetőt mintha színes foltokból rakták volna, és hol bemélyedt, hol bolond módon kicsúcsosodott, mellőzve minden szabályszerűséget. A duplaajtós bejárat fölött, egy széles üveglapon, aranybetűk hirdették az épület új rendeltetését, az ajtó mögött pedig a falra festett nyíl fölött ez állt: Iroda.
Levine azzal a szándékkal érkezett, hogy eltitkolja rendőr voltát, de a kapusszobában üldögélő tisztviselő annyira fontoskodó meg kíváncsi volt, hogy végül is nem maradt más választása, be kellett mutatkoznia. Csakis így érhette el, hogy találkozhasson Mrs. Pidgeonnal, az igazgatónővel, anélkül, hogy előzőleg részletesen el kellene mesélnie a kapusnőnek, hogy miért jött.
Mrs. Pidgeon zavart volt és udvarias, rémült és védekező, de egyik lelkiállapotot sem vitte túlzásba. Azt mondhatni, készenlétben tartotta valamennyit, hogy azonnal előkaphassa

közülük azt, amelyikre szüksége lehet, mihelyst kiderül, hogy mi a csodát kereshet egy nyomozó a Lathmore elemi iskolában. Levine a lehető legkíméletesebben igyekezett tudtára adni, hogy miért jött.

– Beszélni szeretnék az egyik tanítónővel. Egy kislányról, egy tanítványukról.

– Mit akar megtudni a gyerekről?

– Tegnap bejelentett nálunk valamit, aminek elég nehéz utána járni – felelte Levine. – Talán segítene, ha megtudnánk valamit róla, a viselkedéséről, szóval ilyesmik érdekelnének.

Mrs. Pidgeon védekező álláspontra helyezkedett;

– Mit jelentett be önöknél?

– Sajnálom, asszonyom, de mivel valószínűleg nem igaz, amit mondott, nem szeretném, ha elterjedne a híre.

– Az iskoláról van szó?

– A, dehogy – Levine-nek sikerült elnyomnia egy mosolyt. – Erről szó sincs.

– Rendben van – a védekező magatartás helyét elfoglalta a hideg udvariasság. – Tehát a kislány tanítónőjével akar beszélni.

– Úgy van.

– Hogy hívják a gyermeket?

– Amy Walker. Amy Thornbridge Walker.

– Oh, igen! – Mrs. Pidgeon arca elégedetten felragyogott, persze nem Levine miatt, hanem a kislány nevének hallatán. Az elégedettség helyét azonban gyorsan elfoglalta a zavarodottság. – Amyről van szó? Ő járt önöknél tegnap?

– Úgy van.

– Hát… – az igazgatónő segélykérően nézett körül a szobában, nagyon szeretett volna megtudni még valamit, de sehogy sem találta azt a kérdést, amellyel megtörhetné Levine zárkózottságán Végül is feladta és megkérte a detektívet, hogy várjon néhány percig, amíg előkeríti Miss Haskellt, az ötödikesek tanítónőjét. Levine felállt, amíg az igazgatónő kiment a szobából, majd visszasüllyedt a barna bőr karosszékbe. Kövérnek és esetlennek érezte magát ebben a csendes, elfüggönyözött irodában.

Öt perc múlva bejött Mrs. Pidgeon, ez alkalommal Miss Haskell társaságában. A tanítónő kellemes meglepetést jelentett Levine-nek: jó megjelenésű, negyvenes nő volt, csinos kosztümöt és lapos sarkú cipőt viselt, szóval nem az a hosszú, sovány, madárszerű lény volt, akire a detektív számított. Levine sietve felállt, Mrs. Pidgeon bemutatta őket, majd azt mondta:

– Próbálja meg rövidre fogni, uram. Rendelkezésére bocsátom az irodámat.

– Köszönöm.

Az igazgatónő elment, ők pedig ott maradtak szemtől szembe a szoba közepén. Levine egy székre mutatott:

– Kérem, üljön le.

– Köszönöm. Mrs. Pidgeon azt mondta, hogy önt Amy Walker érdekli.

– Igen. Tudni akarom, milyen gyerek. Minden érdekel, ami kapcsolatban van vele.

Miss Haskell elmosolyodott.

– Csak azt mondhatom önnek, hogy nagyon jó eszű és nagyon jól nevelt. Most, hogy lejöttem ide, őt választottam felügyelőnek. Tanulásban mindig legalább egy hónappal a többiek előtt jár, és mondhatom, hogy ő a leggyakorlatiasabb gondolkodású gyerek, akivel valaha is dolgom volt.

Levine a zsebébe akart nyúlni a cigarettáért, de a keze megállt útközben, és a mozdulat szárnyaszegett és befejezetlen maradt.

– Az apja meghalt két héttel ezelőtt.

– Úgy van.

– Tud valamit arról, milyen volt közöttük a viszony? Amy és a mostohaapja között?

– Amy imádta őt. Pedig csak a mostohaapja volt, és azt hiszem, mindössze egy éve, hogy feleségül vette az anyját. Amy nem emlékszik a valódi apjára. Mr. Walker volt az egyetlen apa, akit ismert, és mert olyan sokáig várt rá, hát... – Miss Haskell széttárta a karját –, szóval fontos volt számára – mondta végül.

– Nagyon a szívére vette a halálát?

– Egy hétig vigasztalhatatlan volt, iskolába se jött. Ügy tudom, a nagymamájánál volt eközben, ő gondoskodott róla. Hajói tudom, az anyjához kétszer is orvost kellett hívni.

– Igen, az anyja... – Levine nem tudta, hova tegye a kezeit. Végül is összekulcsolta az ujjait maga előtt. – És hogy jön ki az anyjával?

– Amennyire tudom, a szokásos módon. Soha nem vettem észre semmit, ami másra utalt volna.

Ismét elmosolyodott.

– De természetesen én csak az iskolában találkoztam Amyval.

– Arra gondol, hogy esetleg mégis van közöttük valami ellentét?

– Nem, egyáltalán nem. Semmi ilyesmire nem gondoltam. Éppen csak, hogy nem tudok tökéletes választ adni az ön kérdéseire.

Levine bólintott:

– Igaza van. Nagy fantáziájú gyerek ez az Amy?

– Nagyon el tud merülni a játékban, ha így érti.

– Arra gondoltam, hogy hajlamos-e arra, hogy maga találjon ki meséket.

– Oh, szóval arra, hogy hazudozzon? – Miss Haskell határozottan megrázta a fejét. – Nem, Amy nem ilyen. Nagyon gyakorlatias gondolkodású kislány. És nagyon jó az ítélőképessége. Hiszen mondtam, hogy őrá bíztam az osztályt.

– Egyszóval nem tartja valószínűnek, hogy Amy csak úgy eljön hozzánk egy vad mesével, amit teljes egészében ő talált ki?

– Nem, egyáltalán nem. Bármit is mondott önöknek Amy, majdnem biztos, hogy az igazat mondta.

Levine felsóhajtott.

– Köszönöm. Nagyon köszönöm.

Miss Haskell felállt.

– Elmondaná nekem, mi volt az a vad mese? Talán segíthetnék.

– Inkább nem. Amíg így vagy úgy nem tudunk valami biztosat, addig…

– Szívesen segítek, ha tudok.

– Köszönöm. Máris sokat segített.

Visszament az őrszobába és felakasztotta a kabátját. Crawley felpillantott az íróasztala mögül:

– Szerencsés vagy, Abe. Megúsztad a tornádót?

– A tornádót?

– Itt járt Amy anyukája. Sheffield doktor felhívta, és megmondta neki, hogy érdekelnek minket a férje halálának a körülményei, ráadásul akkor, amikor épp el akart indulni hozzánk, felhívták a Lathmore elemiből, hogy ott van egy rendőr, és a lánya körül szimatol. Egyáltalán nem örült annak, hogy megrágalmazzuk a családját.

– Megrágalmazzuk?

– Így mondta – vigyorgott Crawley. – De mi van ma veled? Felcsaptál visszhangnak?

– Kéne egy cigaretta. Mit mondott a főnök?

– A hölgy nem vele beszélt, hanem velem.

– Nem úgy értettem. Mit szólt a főnök a kislány bejelentéséhez?

– Ja, hát azt, hogy kapsz rá két napot, aztán tegyél róla jelentést neki.

– Remek. No, és mi van Thornbridged-zsel?

– Baleset történt. Ezzel zárták le az ügyet, és senki nem kételkedett a dologban. Közvetlenül ebéd után ment úszni,

gyomorgörcsöt kapott és megfulladt. Hát a gyermekről mit tudtál meg?

– A tanítónője szerint megbízható, gyakorlatias és józan. Ha mond valamit, akkor az úgy van.

Crawley elfintorította az arcát.

– Nem ezt akartam hallani, Abe.

– Hát, engem se tölt el túl nagy örömmel.

Levine leült az íróasztala mögé.

– A mamának is volt mondanivalója?

– Nekem volt, Abe. Meg kellett mondanom neki, hogy itt járt a gyerek.

– Nem baj. Most már nem tehetünk mást. És mit szól hozzá?

– Nem akarta elhinni.

Levine vállat vont.

– Ha végiggondolta a dolgot, el kellett hinnie.

– Persze. És teljesen megzavarodott. El sem tudta képzelni, hogy mondhatott ilyet a lánya.

– Otthon volt, amikor a férje meghalt?

– Azt állítja, hogy nem.

Crawley fellapozott egy jegyzettömböt:

– Valakinek állandóan ott kellett lennie a férje körül, aki nem akarta, hogy ápolónőt fogadjanak mellé. így hát amikor Amy aznap hazajött az iskolából, az asszony elment a nagyáruházba. Amikor elment, a férje még élt, mire hazaért, már nem élt. Legalábbis ő azt állítja.

– Az anya szerint Amy vette észre, hogy meghalt?

– Nem. Amy tévét nézett. Az asszony vette észre a dolgot, amikor hazaért és nyomban hívta az orvost.

– És a nagy zaj?

– Nem hallott semmit, és egyszerűen fogalma sincs, hogy Amy mit akar mondani.

Levine felsóhajtott.

– Rendben. Egyetlen helyen nem egyeznék a vallomások. Amy azt állítja, hogy az anyja otthon volt, és nagy zajt csapott. Az anya viszont azt mondja, hogy éppen a nagyáruházban volt.

Ujjai kinyúltak a zsebe felé, de azután csak a vállát vakarta meg.

– Mi a véleményed az anyáról, Jack?

– Kemény fából faragták. Rettenetesen dühös volt, és láthatóan megszokta, hogy azt csinál, amit akar. Nemigen hiszem, hogy sokat becézgetné a lányát. Abban azonban biztos vagyok, hogy nagyon elképedt, amikor meghallotta a gyerek vádjait.

– Beszélnem kell Amyval – mondta Levine. – Ha egymás mellé tesszük a két vallomást, majd meglátjuk, melyik áll meg a lábán.

– Már ha az asszony nem próbálja meg elhallgattatni a gyereket – mondta Crawley.

– Erre még most ne gondoljunk. Előttünk az egész nap.

Kikereste a telefonkönyvből a Lathmore elemi iskola számát és felemelte a kagylót.

Mrs. Pidgeon irodájában találkozott a kislánnyal pontban tizenegy órakor. Kérésére egyedül hagyták őket.

Amy csinos volt és nyugodt, akárcsak előző nap. Levine elmondta neki, hogyan halad a nyomozással, és azt is, hogy az anyja most már tud a dologról.

– Sajnálom, Amy, de nem tehettünk mást. Édesanyádnak meg kellett tudnia.

Amy elgondolkodott, majd ünnepélyes, hivatalos hangon azt mondta:

– Azt hiszem, minden rendben lesz. Amíg a nyomozás tart, nem mer bántani. Túl feltűnő lenne. És anyám nagyon intelligens, Mr. Levine.

Levine akarata ellenére elmosolyodott:

– Szó se róla, szépen beszélsz – mondta.

– Rengeteget olvasok – mondta Amy. – Pedig a könyvtárban alig találok érdekes könyvet. Mert még túl fiatal vagyok és csak a gyerekkönyvekből válogathatok.

Halványan elmosolyodott.

– Elárulok önnek egy titkot. Egyszerűen ellopom azokat a könyveket, amelyeket el akarok olvasni, azután meg visszaviszem őket.

De siet – gondolta Levine mosolyogva, és eszébe jutott a szomszédos lakásban síró kisbaba.

– Arról a napról akarok beszélni veled, amikor a mostohaapád meghalt. Édesanyád azt állítja, hogy elment otthonról, és mire hazaért már halott volt. Mit szólsz hozzá?

– Hülyeség – mondta Amy azonnal. – Én voltam az, aki elment az áruházba. Ahogy hazaértem az iskolából, máris elküldött vásárolni. Csakhogy túl hamar visszamentem.

– Miért túl hamar?

– Éppen amikor kiléptem a liftből, a hallban erős zajt hallottam a lakásunk irányából. Aztán, amikor kinyitottam az ajtót, még egyszer, ugyanúgy. Bementem a nappaliba és megpillantottam az anyámat. Éppen akkor jött ki a mostohaapám szobájából.

Mosolygott. Amikor meglátott, elkomorodott és azt mondta, hogy valami rémes dolog történt és a telefonhoz rohant, hogy felhívja Sheffield doktort. Úgy tett, mintha nagyon fel lenne dúlva, remekül megjátszotta magát, és tökéletesen el tudta hitetni a dolgot az orvossal.

– Miért nem jöttél hozzánk hamarabb?

– Mert nem tudtam, mit kell tennem. – Amy magabiztossága egyszerre megingott, hiszen végül is csak gyerek volt, aki bizonytalanul mozog a felnőttek világában. – Úgy gondoltam, hogy senki sem fog hinni nekem, és az anyám majd engem iá megpróbál eltenni láb alól, ha rájön arra, hogy sejtek valamit. De hétfőn, az állampolgári nevelés órán Miss Haskell arról beszélt, hogy mi a dolguk a különböző kormányszerveknek, a tűzoltóknak meg a rendőrségnek, meg a többieknek, és azt mondta, hogy a rendőrségnek kötelessége kideríteni a bűnügyeket, és utánanézni, hogy a bűnös megkapja a büntetését. így aztán a tegnap elmentem önökhöz, mert akár hisznek nekem, akár nem, kötelességük utánajárni annak, amit mondtam.

Levine sóhajtott.

– Rendben van, megtesszük a kötelességünket. De megérted, ugye, hogy nem elég nekünk a te vallomásod. Bizonyítékok kellenek.

A kislány komolyan bólogatott.

– Melyik áruházban voltál aznap?

– A nagyáruházban, a Seventh Avenue-n.

– Ismersz valakit az üzletből, aki emlékezne rád?

– Nem. Az nagyon nagy üzlet. Nem hiszem, hogy bármelyik vevőjükre vissza tudnának emlékezni.

– Nem találkoztál senkivel, se menet, se jövet, aki emlékezne rád és bizonyítani tudná, hogy azon a napon te jártál az üzletben és nem édesanyád?

A kislány ujjacskáját az ajkának támasztva erősen gondolkodott, de végül is megrázta a fejét.

– Nem hiszem. Senkit sem ismerek errefelé. Csak a szüleim barátait, meg a gyerekeket az iskolából, de ők mind távolabb laknak, nem itt a környéken.

New Yorkban minden bonyolultabb. Egy kisvárosban, ahol mindenki ismeri a szomszédját, az emberek figyelnek arra, ami körülöttük történik. New Yorkban azonban évekbe telhet, amíg az ajtószomszédokat megismered. Legalábbis a tömbházas negyedekben, mert a fenti megállapítás azért nem volt egészen igaz az olyan kertvárosok esetében, amilyenben Levine is lakott.

A detektív felállt.

– Meglátjuk, mit tehetünk. Attól is függ, hogy mit mondasz a továbbiakban. Van valami elképzelésed arról, hogy mivel csapott akkora zajt az anyád?

– Sajnos fogalmam sincs. Úgy hangzott, mint egy gongütés vagy valami ilyesmi. De nem tudom, hogy mi lehetett.

– Mintha teáskanál csörrent volna a kannában? Olyasféle?

– Ó, nem, annál sokkal hangosabb volt.

– És nem volt semmi a kezében, amikor kijött a hálószobából?

– Semmi.

– Hát, meglátjuk, mit tehetünk – mondta ismét Levine. – Most menj szépen vissza az osztályba.

– Köszönöm – mondta a kislány. – Köszönöm, hogy segíteni akar nekem.

Levine elmosolyodott.

– Ez a dolgom. Az előbb figyelmeztettél rá.

– Ön mindenképpen segítene, Mr. Levine – folytatta a lányka. – Mert ön nagyon jó ember. A mostohaapám is az volt.

Levine megérintette a mellkasát a szíve fölött.

– Hát igen. Lehet, hogy többé-kevésbé így van. De most menj vissza az osztályba. Azaz, hogy várj csak! Mégis tehetek érted valamit.

A kislány megállt. Levine elővette a ceruzáját, a Mrs. Pidgeon íróasztalán található jegyzettömbből kitépett egy lapot és felírta rá a munkahelyi meg az otthoni telefonszámát, gondosan megjelölve, hogy melyik az egyik és melyik a másik.

– Ha bármilyen veszélyt érzel, vagy bármilyen természetű gondod van, azonnal hívjál fel. Négyig az őrszobában vagyok, azután meg otthon.

– Köszönöm.

A kislány összehajtogatta a papírlapot és becsúsztatta a szoknyája zsebébe.

Negyed négykor Levine és Crawley találkozott az őrszobában.

Amikor délelőtt visszaért az iskolából, Crawley éppen dr. Sheffildtől jött. Az orvosnak az volt a véleménye, hogy az egész mesét a gyerek találta ki. Amy nagyon megszenvedte a mostohaapja halálát, és ez valami késleltetett reakció lehet. Teljes mértékben kizártnak tartja, hogy Mrs. Walker megölte volna a férjét, és akárhogy töri is a fejét, nem tudja kitalálni, hogy mi oka lett volna erre.

Levine és Crawley együtt ebédeltek a rendőrőrssel szemben, az utca túlsó oldalán levő kis vendéglőben, azután elváltak, és nekivágtak az utcáknak abban a reményben, hogy valamelyikük majd csak talál valakit, aki látta bevásárolni akár Amyt, akár az anyját azon az ominózus délutánon. Leszámítva a gyilkosság vádját, ez volt az egyetlen pont, ahol anya és lánya vallomása eltért egymástól. Ha bizonyítékot találnak arra, hogy valamelyikük hazudott, kezükben a megoldás kulcsa. Így hát Levine elment a nagyáruházba, Crawley meg abba a tömbházba, amelyben Amy lakott. Egész délután fel-alá járkáltak a környéken és kérdezősködtek, de az emberek jobbára csak értetlenül bámultak felekképpen.

Crawley már ott volt, amikor Levine bevánszorgott az őrszobába. Egész délután talpon volt, és ez nagyon kimerítette. Alig bírta felvonszolni magát a második emeletre. Crawley-ra nézett, aztán megrázta a fejét.

– Semmi? – kérdezte a társa. – Én sem találtam semmit. Megette a fene.

Levine komótosan felakasztotta a kabátját a fogasra.

– Senki sem emlékszik rájuk. Senki sem ismer senkit. Csupa idegen lakik ebben a városban, Jack.

– Két hete történt, Abe. A tömbháznak, amelyben laknak, van egy kapusa, de az sem emlékszik a két héttel ezelőtti eseményekre. Mindig ugyanazokat az embereket látja ki-be járkálni és azt mondja, abban sem volna biztos, hogy tegnap kiket látott, nemhogy két héttel ezelőtt.

Levine az órára nézett:

– Már hazaért az iskolából.

– Csak tudnám, mit mondanak egymásnak. Ha kihallgathatnánk, most jóval okosabbak lennénk.

Levine megrázta a fejét.

– Nem hiszem. Akár bűnös az anya, akár ártatlan, mindketten ugyanazt mondják. Már két hét telt el azóta. Ha Mrs. Walker valóban elkövette a gyilkosságot, azóta elhitette magával, hogy megúszta a dolgot. Tagadni fog mindent, amit csak Amy állít, és megpróbálja meggyőzni a gyereket arról, hogy nincs igaza. És ugyanazokat a szavakat használja majd, amelyeket akkor mondana, ha ártatlan volna.

– És ha megöli a gyereket? – kérdezte Crawley.

– Nem fogja megölni. Ha Amy eltűnne, vagy baleset érné, vagy megölnék a betörők, rögtön tudnánk, hogy mi az igazság. Ezt nem fogja megkockáztatni az anyja. A férjével egyszerű dolga volt. Csak

át kellett verni az orvost, aki egyébként is hajlamos volt hinni neki. Meg aztán nagyon is valószínű volt, hogy a férfi meg fog halni. Most azonban egy egészséges, tízéves gyerekről van szó, és ha megölné, egy csomó rendőrt kellene átvernie, akik egyáltalán nem hajlanak arra, hogy higgyenek neki.

Levine elhúzta a száját.

– A kislány valószínűleg nagyobb biztonságban van most, mint korábban. Ki tudja, mit forgatott a fejében az anyja?

– Hát jó, idáig minden rendben. De hogyan tovább?

– Holnap látni akarom Walkerék lakását.

– Miért holnap? Miért nem most rögtön?

– Csak hadd főjön a levében egy éjszakán keresztül. Ha akad olyan nyom, amelyet két hét alatt nem tüntetett el, az bizonyára megvár.

Levine vállat vont:

– Egyébként se hiszem, hogy találok valamit. Csak azért akarom látni azt a lakást, mert nem tudok kitalálni semmi okosabbat. Nincs egyebünk, mint egy tízéves gyerek vallomása, amivel senki sem ért egyet. A holttest nem mond el semmit, mert nincs rajta nyoma gyilkos fegyvernek. Walker természetes halállal halt meg. És nem lesz a világ legkönnyebb dolga bebizonyítani, ha mégsem egészen így áll a dolog.

– Ha legalább látta volna valaki a kölyköt az üzletben! – dühöngött Crawley. – Mert itt van az eb elhantolva, Abe, ez az egyetlen átkozott hely, ahol megvethetnénk a lábunkat.

– Holnap még megpróbálhatjuk, de kétlem, hogy megyünk valamire.

Levine felnézett, mert nyílt az ajtó, és megérkezett Trent és Kasper, akik délután négytől éjfélig voltak szolgálatban.

– Hát akkor holnap – ismételte Levine – talán megvilágosodunk.

– Talán – felelte Crawley.

Levine magára kanyarította a kabátját és aznapra búcsút mondott az őrszobának. Amikor hazaért, szokása ellenére nem állt meg a verandán, hogy elolvassa az újságot, hanem egyenesen bement. A konyhában, amíg a kávéját iszogatta, elmesélte Pegnek, mennyit haladtak az ügyben aznap délelőtt. Az asszony kérdezgetett, ő meg válaszolt neki, majd Peg javasolt valamit, ő pedig elrágódott azon, majd elvetette. Egész este hol egyikük, hol másikuk mondott valamit, de végül is nem jutottak semmire. A legtöbb, amit el lehet mondani, az volt, hogy a kislány, legalábbis pillanatnyilag elég biztonságos helyzetben van.

Amikor tizenegy órakor lefeküdtek, a szomszéd lakásból áthallatszott a baba sírása. Ez jó ideig nem hagyta aludni Levine-t, újra meg újra átgondolta a Walker ügyet, de hiába. Az este folyamán egyszer-kétszer szórakozottan a cigarettája után nyúlt, de alig vette észre, hogy mit is tesz. Amy Walker és az anyja annyira lekötötte a gondolatait, hogy egészen megfeledkezett a maga bajáról. Most pedig, így hanyatt fekve, az ágyban, eszébe se jutott a cigaretta. Újra meg újra végiggondolta, mit mondott az anya meg a lánya és szép lassan mély, nyugodt álomba merült.

Hideg verejtékben fürödve ébredt, és egyszerre tudta, mi az igazság. Mintha megálmodta volna, vagy valaki a fülébe súgta volna, de tudta, egészen bizonyosan tudta.

Meg fogja ölni ma éjszaka és még csak el sem ítélik! Azt is tudta, hogyan fogja megölni, és mikor, és nem lesz semmi mód arra, hogy elkapják, semmi bizonyíték, semmi, semmi.

Felült, egész testében reszketett, keze az éjjeli szekrényen matatott a cigarettát keresve, körbetapogatta a szekrénykét, és akkor hirtelen észbe kapott, és az öklével dühösen rácsapott. Nem fogja tudni elkapni!

Ha időben odaérne! Igen, ha időben odaérne, talán meg tudná akadályozni. Peg mondott valamit álmában, és még jobban belebújt a párnájába. Levine összeszedte a ruháit és kiosont a szobából.

A nappaliban felgyújtotta a villanyt. A televízió fölött függő óra tíz perc múlva egyet mutatott. Talán még van idő, talán megvárja, amíg mélyen elalszik. Hacsak nem valamiféle altatót használ, valamit, ami örök álmot hoz majd rá.

Felkapta a telefonkönyvet és kikereste benne az egyik közeli magántaxi-vállalat számát. Tárcsázott és közölte a központossal, hogy sürgős, az pedig megnyugtatta, hogy az autó öt percen belül ott lesz.

Magára kapkodta a ruháit, majd kisietett a konyhába papírért és ceruzáért és gyorsan odakanyarította Pegnek, arra az esetre, ha felébredne: „El kellett mennem. Mindjárt jövök”. A cédulát az éjjeli szekrényen hagyta.

Az ajtó előtt felbőgött egy autóduda, ő meg eloltotta a villanyokat és kisietett. Amint a taxi felé szaladt, meghallotta a baba sírását. Gépiesen elismételte magában: „A baba sír a szomszédban...” aztán már meg is feledkezett róla. Most nem gondolhat semmire, sem a babára, sem a cigarettára, sem arra, hogy a lélegzete ki-kihagy már ettől a pár lépésnyi szaladástól is.

Bemondta a címet, Prospect Park West és hátradőlt az ülésen, amint a taxi elindult. Furcsa érzés volt taxiban ülni. Nem is emlékezett rá, mikor fordult elő vele utoljára. Remek érzés volt. Ilyen gyorsan menni és ilyen nyugodtan! Csak idejében odaérne!

Négy dollárjába került, beleértve a borravalót. Ha még él, ez lesz az évszázad legolcsóbban megnyert főnyereménye. De amint beszaladt az épületbe és a hosszú folyosón a felvonók felé igyekezett, emlékezetében megszólalt a hang, amit akkor hallott, amikor otthon becsukta maga mögött az ajtót, és egyszerre rájött, hogy nem a szomszéd gyerek sírt. A telefon csengett.

Kétségbeesetten rátenyerelt a liftgombra, s a felvonó lassan lesiklott a tizenegyedik emeletről. Tehát már megtette. O pedig elkésett. Már akkor késő volt, amikor eljött otthonról.

A liftajtók szétnyíltak, ő belépett, és megnyomta a négyes gombot. Megindult felfelé.

Nagyon jól el tudta képzelni azt a telefonbeszélgetést. A rémülten suttogó, esdeklő kislányt és Peget, amint félig még alva elolvassa a számára hagyott cédulát. És ő elkésett.

A négyes számú lakás ajtaja félig nyitva volt, odabenn sötétség. A pisztolya után nyúlt, de siettében otthon felejtette.

Óvatosan, a sötétséget kémlelve lépte át a küszöböt. A folyosóról beszűrődött némi fény megvilágítva a szőnyeget az ajtónyílásban. A lakás többi részében sötét volt, akár a kútban. Az ajtó mellett tapogatva megtalálta a villanykapcsolót és fel akarta gyújtani a villanyt. Ebben a pillanatban a folyosón kialudt a fény. Vaksötét lett. Valaki egy pennys pénzérmét dughatott a kapcsolóba. És ez egy régi ház, itt a lakók nem külön-külön fizettek az elfogyasztott villanyáramért, tehát a folyosót megvilágító lámpa minden emeleten össze van kötve az első lakás előszobájával. Talán egyszer kiégett a biztosíték, így vette észre.

De hát miért? Mit akar elérni? Az a telefonhívás, éppen akkor, amikor ő eljött otthonról. Tehát tudta, hogy ő elindult, és azt is, hogy tudja, mi az igazság.

Hátrálni kezdett. El kell érnie a felvonót, le kell jutnia, itt kell hagynia ezt a helyet! Bemegy a rendőrőrsre. Ide emberek kellenek, meg reflektorok. Nem maradhat ebben a sötétségben egyedül.

Hirtelen megjelent előtte egy arc, egy groteszk, sápadt, meredt szemű, zöld tűzben égő ördögpofa. Felkiáltott, a rémülettől keserű nyállal lett tele a szája, hátraugrott és beleütötte a fejét az ajtófélfába. Az ördögpofa eltűnt.

Reszkető kezekkel tapogatódzott maga körül. Elvesztette a tájékozódó képességét. Ki kell kerülnie innen. El kell jutnia a

felvonóhoz. Őt is megpróbálta megölni, mert rájött, hogy ő tudja az igazságot. Éppen úgy akarta megölni, mint Walkert. Megpróbálta megállítani a szívét.

Ebben a pillanatban egy rettenetes, fültépő sikoly hallatszott, mind hangosabb és hangosabb lett, jóval hangosabb, mint az emberi hang, betöltötte a világot gyűlölettel és Levine-t a csontja velejéig átjárta. Hadonászó kezei végre falat értek és ő remegve nekitámaszkodott. Nyitott szájjal kapkodta a levegőt, a mellkasa összeszorult, a szíve bolondul vert, akár egy megsebzett vadnak. A sikítás elcsendesedett, de csak azért, hogy váratlanul újra felharsanjon, ha lehet még hangosabban, mint az előbb.

Ellökte magát a faltól, vakon, páni félelemben kereste az utat kifelé, el innen, csak el ebből a szörnyűségből. Nekiment egy karosszéknek, elvesztette az egyensúlyát, keresztülesett a széken és a padlóra gurult. Ott feküdt lihegve, gondolatok nélkül, rémülten, akár egy csapdába esett nyúl. Tüzes karikák forogtak sajgó szeme előtt, minden lélegzetvételre fájdalom nyilallt a torkába. A hátán feküdt, súlyosan és magatehetetlenül a nehéz télikabátban, lábát, karjait gyenge védekezésképpen maga elé tartotta és várta a végső csapást.

De az elmaradt. A csend egyre hosszabbra nyúlt, a sötétséget nem törte meg semmi, és Levine lassanként visszanyerte a józan eszét. Végre be tudta csukni a száját, kínlódva nyelt egyet, kiegyenesítette a végtagjait és hallgatózni kezdett.

Semmi. Egy hangot sem hallott. Persze, hiszen hallotta, amikor ő leesett. És most vár, hogy megbizonyosodjék afelől, hogy csakugyan meghalt. Ha meghallaná, hogy mozog, újabb égzengést csapna, de most még vár.

És ez a várakozás az ő egyetlen esélye. Az az ördögpofa nem volt más, mint egy foszforeszkáló, festékkel kipingált léggömb, amit kiszúrtak gombostűvel, amikor ő felkiáltott. A sikítás pedig minden bizonnyal magnószalagról jött, amelynek a hangját a maximumig felhangosították. Ennyi volt az egész. Egy léggömb meg egy magnószalag. Egyik sem képes arra, hogy ártson neki, vagy hogy megölje, csak ne feledkezzen meg valódi mibenlétükről, és az ellene irányuló mesterkedésről.

Gyenge a szívem, de nem annyira gyenge – gondolta. – Nem annyira, mint Walkeré, aki még fel sem gyógyult az első infarktusból. Walkert megölhette, de engem nem.

Ott feküdt a padlón megnyugodva, magához térve, és ismét önmaga volt. És akkor felgyúlt egy elemlámpa, és a fényt

egyenesen ráirányította. Felemelte a fejét és belenézett a fénybe. Nem látta, ki áll mögötte.

– Hát ez nem ment, Amy – mondta.

A lámpa azonnal elaludt.

– Ne vesztegesd az időt – mondta Levine a sötétségnek. – Ha nem sikerült az előbb, amikor készületlenül ért, most már nem fog sikerülni. Anyád halott – folytatta csendesen, mert tudta, hogy a kislány figyel, és azt is, hogy amíg rá figyel, addig nem fog megmozdulni. Lassan felült.

– Őt is te ölted meg. Akárcsak a mostohaapádat. Azután felhívtál telefonon, hogy tudasd velem, hogy anyád öngyilkos lett, és amikor a feleségem megmondta neked, hogy én már útban vagyok, akkor már tudtad azt is, hogy én ezt tudom. És hogy engem is meg kell ölnöd. És meg is öltél volna és az egész úgy nézett volna ki, mint egy újabb szívinfarktus, amit talán az anyád holttestének a látványa okozott.

A csend mély volt és tökéletes, akár egy erdei tó. Levine arrébb csúszott, felhúzta a térdeit, óvatosan és hang nélkül mozgott.

– Akarod tudni, hogy jöttem rá? – kérdezte. – Hétfőn, az állampolgári nevelés órán Miss Haskell arról beszélt nektek, hogy mi a rendőrség kötelessége. De nekem azt is elmondta, hogy te mindig legalább egy hónappal előtte jársz a többieknek. Két héttel a mostohaapád halála előtt már elolvastad azt a leckét, és ott helyben elhatároztad, hogy végzel mindkettőjükkel.

Kinyújtotta a kezét, óvatosan megfogódzott a székbe, amelyet az előbb felborított, ránehezedett, majd lassan felállt. A beszédet egy pillanatra sem hagyta abba.

– Csak azt nem értem, miért tetted. A könyvtárból is ellopod azokat a könyveket, amelyeket nem volna szabad elolvasnod. A gyilkosság is valami ilyesmi volt a te szemedben? Ennyi volna az egész?

Most szólalt meg először a hang szoba túlsó felében.

– Sose fogja megérteni, Mr. Levine.

Milyen fiatal volt ez a hang, és milyen hideg és érett, érzéketlen és megvető. És Levine most a szó szoros értelemben látta, hogyan történt a dolog Walkerral. A férfi az ágyban szendergett, talán éppen úgy a szíve dobbanásait hallgatta, mint ahogy ő szokta éjszakánként. És akkor egyszerre, a délutáni csendben felharsant az a rettenetes sikítás, amely mintha a semmiből támadt volna, de mindenhol ott volt és elborította őt.

Levine megborzongott.

– Nem – mondta. – Te vagy az, aki nem érted. Számodra ellopni egy könyvet vagy elfújni egy életet, ugyanazt jelenti. Nem értesz semmit.

A lány újra megszólalt, ugyanazon a hideg, megvető hangon:

– Már az is elég rossz volt, amikor az anyám csak maga volt. Ezt ne tedd, azt ne tedd... Azután még férjhez is kellett mennie, és most már ketten figyelték minden lépésemet, és mást se mondtak, csak azt, hogy ne, ne, ne! Csak a nagymamámmal volt egy kis nyugalmam.

– Hát ezért? – Levine újra hallotta a csecsemősírást. A nagyon fiataloknak óriási a személyiségtudata, és hatalmas az igényük arra, hogy megnyilvánuljanak. És a szívébe a félelem helyét elfoglalta a harag. Itt van ez az alig megkezdett, haszontalan kis élet, és csak ölne, ölne, ölne...

– Tudod, mi vár rád? – kérdezte. – Nem fognak kivégezni, mert még túl fiatal vagy. De azt mondják majd, hogy bolond vagy, és bezárnak. És ott majd őrök lesznek, és vénasszonyok, akik milliószor elmondják majd, hogy ezt nem szabad, meg azt sem szabad, többször, mint ahogy te egyáltalán el tudod képzelni. Mindörökre bezárnak egy icipici szobába és egyáltalán semmit sem tehetsz majd kedvedre, semmit.

Elindult, kitapogatta az utat a szék körül, kinyújtott kézzel kereste a falat, óvatosan araszolgatott az ajtó felé.

– Most már semmit sem árthatsz nekem. A trükkjeidtől nem félek és a mérget sem iszom meg, mint az édesanyád. És senki sem fogja elhinni az öngyilkosságról koholt mesédet. Fel fogom hívni a rendőrőrsöt, kiszállnak, és bezárnak abba a kicsi kis szobába, és ott maradsz mindörökre.

Az elemlámpa tompán koppant a szőnyegen és Levine hallotta, hogy a kislány elszalad előle valamerre a lakásban. Óvatosan sietséggel vágott keresztül a szobán, kezét maga elé tartva, körbe tapogatott a földön. Ujjai megtalálták az elemlámpát. Felvette, felkattintotta, és a lány után eredt.

Az anyja hálószobájában talált rá, ott állt az ablakpárkányon. Az ablak tárva-nyitva volt, a decemberi szél besüvített a szobába. A halott asszony az ágyon hevert, mellette az éjjeliszekrényen ott volt a gondosan megfogalmazott búcsúlevél. Az elemlámpa fénye végigpásztázta a lányt.

– Ne! Ne közelítsen hozzám! – figyelmeztette a kislány.

De Levine egyre közelebb ment hozzá.

– Bezárnak majd, igen. Egy icipici szobába.

– Nem, soha! – és már le is ugrott az ablakpárkányról.

Levine nagyot lélegzett. Pontosan tudta, hogy mit tett, hogy ő akarta, hogy így végződjön a dolog. A kislány nem fogta fel a halál mibenlétét, ezért képes volt belevetni magát. A gyermeket a szülők hozzák létre, a gyermek pedig végez a szüleivel. Ez a gondolat izzó haraggal töltötte el.

Az ablakhoz lépett és lenézett. Mélyen alatta, a járdán ott feküdt az összetört baba. A feje fölötti lakásban felsírt egy csecsemő: *Helyet! Helyet!*

Levine felnézett.

– Majd átadjuk a helyünket – suttogta. – Majd átadjuk. De várjátok ki az időtöket! Ne gazoljatok keresztül rajtunk!

AZ ÜGYNÖK, AKIT RIDDLE-NEK HÍVNAK

H. A. Derosso

A Generális, akit a Köztársaság Védelmezőjének, a Szegények Atyjának, a Nincstelenek Fel-ruházójának neveztek – de ezeken kívül még jó néhány titulust adományozott magának – aznap reggel igen rosszkedvű volt. A titkárnője attól félt, hogy ennek, ő az oka, mert új volt még és tapasztalatlan!, és előző nap ügyetlennek bizonyult. Ezért nagyon csendben, majdnem észrevétlenül üldögélt a sarokban, miközben a Generális megbeszélte az éppen aktuális dolgokat Duartéval, a szárnysegédjével.

– Igen, igen – mondta a Generális, világosan utalva arra, hogy a Duarte által felhozott érvek számára is teljesen nyilvánvalóak. – Szóval Gallardo bírálni mert engem az újságjában. Mit tegyünk vele? Aki ostoba, az ostoba. Tartóztassák le! Mi mást lehet tenni? De nehogy politikai okok miatt, vagy azért, mert a kormányt bírálta! A mi köztársaságunkban nincsenek politikai elítéltek. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy mártírjaink legyenek. Vádolják meg sikkasztással vagy emberöléssel, vagy amivel akarják. Mi van még?

Duarte barna bőrű volt, most mégis elsápadt. Tudta, mivel jár az, ha a Generális elégedetlen valamivel. A Generális már harminc éve egyedüli diktátora a San Leon szigetnek, és mindig erősen tartja magát. Körülötte diktátorok emelkedtek a magasba és buktak alá a mélybe, de ő vaskézzel irányította a szigetet, Duarte idegesen köhécselt:

– Annak az ügynöknek a dolga, excellenciás uram, akit be akarunk építeni az ellenállók közé, hogy értesüléseket szerezzünk Salasról meg a kapcsolatairól azzal a hijo da puta Archuletá-val.

– Ja, igen, Salas! – a Generális feszültsége mintha engedett volna, ámbár a pillantása hideg maradt. – Nos, megtalálta az emberét?

– Igen, excellenciás uram. Egy amerikai, aki a Riddle nevet használja. Tapasztalt kettős ügynök. Remek ajánlólevéllel küldték az ottani követségünkről. Valami nagyon sokat érő munkát végzett nekik.

– Riddle, Riddle – ismételgette a Generális szórakozottan, s a levegőbe bámult. – Bizonyos ön abban, hogy az illető pontosan tudja, mi a dolga? Biztos ön abban, hogy megbízható?

– Annyira megbízható, amennyire a kettős ügynökök általában, excellenciás uram.

– Hát persze, mindig van egy kis kockázat a dologban.

– M. a követségről fenntartás nélkül kiállt Riddle mellett. Máskülönben nem is fogadtam volna fel, excellenciás uram.

– Hát jó. Legyen rá gondja, hogy ez a Riddle haladéktalanul álljon munkába.

Duarte meghajolt és felkészült a távozásra.

– Még valamit, Duarte! – szólt utána a Generális, mire a szárnysegéd tisztelettudóan megállt. – A fejével fizet, ha valami gikszer adódik. Megértette?

Duarte arca megint elszürkült. Pislogott, és ismét meghajolt.

– Igenis, excellenciás uram – mondta fojtott hangon, és elhagyta a szobát.

A Generális felnevetett. A lány elképedve nézett rá. Korábban elárusítónő volt egy áruházban, de a Generálist elbűvölte a szépsége, és felajánlotta neki, hogy legyen a titkárnője. És ő sokkal jobban félt tőle, hogysem vissza merte volna utasítani.

– Szegény Duarte – a Generális a könnyeit törölgette –, hogy fél tőlem – hirtelen elkomorodott. – És jól is teszi. Nem tréfáltam, amikor a fejét emlegettem.

A lányra pillantott.

– Gyere csak, kicsikém! Számodra is van egy kis munka.

Riddle megérezte, hogy követik. Az évek során, a szüntelenül fenyegető veszély kifejlesztette benne ezt a hatodik érzéket. Az ő mesterségével enélkül egyszerűen lehetetlen volt a túlélés. Soha nem tudta pontosan megfogalmazni azt, amit érzett. De ebben az érzésben benne volt a halál hidege, és ez elég figyelmeztetés volt Riddle számára.

A hegyi ösvény mindkét oldalát fák meg bokrok szegélyezték. Hangtalanul mozogva, mint az erdei vadak, Riddle behúzódott a fák közé, és elrejtőzött. Rejtekhelyéről jól megfigyelhette azt, aki az ösvényen utána jön. Csak egyszer fordította el a tekintetét, és az erdő egy ritkásabb része mögött, a messze távolban, megpillantotta a Karib-tenger kék vizét.

Hát, másképp néz ki, mint a mezők Dél-Ohióban – gondolta, de aztán bosszúsan elhessentette magától az emléket. Életének azt az időszakát nem akarta felidézni.

Először fiúnak gondolta, aztán rájött, hogy lány. Figyelte, amint felkapaszkodott az ösvényen és bosszankodott, hogy a hatodik érzéke így becsapta. De néha ez is előfordult, és ő úgy gondolta, hogy ezt az idegeinek köszönheti. Aki az mesterségét űzi, bármilyen jó szakember legyen is, időnként beijed.

Addig várt, amíg bizonyos lehetett abban, hogy a lány egyedül van, tehát nem csaléteknek küldték előre. Akkor előbújt és megindult az ösvényen. Elszórakozott azon, hogy most ő követi a lányt. Vajon neki is van hatodik érzéke.

Nem volt. Megállt, és leült pihenni egy nagy kőre az ösvény mellett. Háttal ült és nem vette észre Riddle-t, pedig az már csaknem karnyújtásnyira volt tőle. Ekkor megroppant egy ág a férfi talpa alatt.

A lány sikított, felugrott, s igyekezett kezébe kapni a magával cipelt puskát. Riddle számára gyerekjáték volt kicsavarni a fegyvert a lány kezéből, aki csak állt, rémülettől nagyra tágult szemmel, a mellei hullámoztak khaki színű inge alatt.

Riddle kedvtelve nézegette.

Jó alakja van – gondolta.

És ezt a jó alakot még a lompos ing és a túl bőre szabott nadrág sem rejthette el. Izzadságtól fénylő, portól maszatos arca is csinoska volt. Kékesfekete haját egy szalaggal fogta össze. Riddle olyan húszévesnek gondolta, és kihúzta magát, mert meglehetősen büszke volt magas, kisportolt termetére. Harminchat éves volt, hat láb magas, egy gramm súlyfelesleg nélkül. Elhitette magával, hogy különleges vonzóerővel bír, ezért volt annyi hódítása az alatt a sok-sok esztendő alatt, mióta Latin-Amerika országait járja.

– Mit keres egy ilyen csinos kislány, mint te, a hegyek között? – kérdezte.

A lány csak nézte őt, és nem válaszolt. Cigarettával kínálta, de csak a fejét rázta. Riddle vállat vont és rágyújtott.

– Miért jöttél utánam?

A lány szemei még nagyobbra nyíltak, de nem felelt.

– Elvesztetted a nyelvedet, guerida? Tudom, hogy engem követtél.

– Nem igaz – szólalt meg a lány bársonyos, halk hangon. – Hogyan követhettem volna magát, hiszen mögöttem jött?

Riddle halványan elmosolyodott.

– Meghúztam magam az ösvény mellett és megvártam, amíg elmész mellettem. Még mindig tagadsz?

A lány lesütött szemmel hallgatott. Riddle a puskát vizsgálgatta.

– Hol tettél szert rá, guerida?
A lány nem nézett rá.
– Találtam.
Riddle nevetett.
– Hát akkor loptam! – csattant fel a lány, és kihívóan szembenézett vele.
– Itt laksz a környéken?
– Kicsoda maga, hogy csak úgy nekiáll faggatni?
– Lehet, hogy a Salas embere vagyok – mondta Riddle halkan.
A lány szeme megvillant.
– Igazán?
– Nem tudod, hogy éppen a szélén vagyunk annak a területnek, amelyet Salas ellenőriz?
– Maga igazán Salas embere? – suttogta a lány.
– Nem most mondom, hogy az vagyok?
– Vigyen el engem hozzá!
– Miért?
– Mert segíteni akarok. Azt mondják, hogy felkeltek az ellen a fővárosi zsarnok ellen, és segíteni akarok nekik. Azt mondják, asszonyok is vannak közöttük. Ha ez tényleg így van, én is beállok közéjük. Nem muszáj harcolni, másképp is lehet segíteni. Főznék, mosnék, ápolnám a sebesülteket. Vigyen el engem Salashoz!
Riddle vigyorgott, és a bajuszát sodorgatta.
– Elviszlek, már ha megtalálom őket. Mert látod, guerida, én is most akarok belépni közéjük.
A lány arca boldogan felragyogott, és most már nem fért kétség hozzá, hogy csakugyan nagyon szép.
– Akkor mehetünk együtt. Olyan egyedül éreztem magam itt a hegyek között, és úgy féltem! Városhoz vagyok szokva. Hiába van puskám, mert nem tudom, hogyan kel használni.
Félénken mosolygott.
– Maga tudja, hol van Salas?
– Nem – mondta Riddle, majd nevetve hozzátette: – de ennek nincs is jelentősége. Majd addig megyünk, amíg Salas megtalál bennünket. Hiszen mostantól fogva az ő birodalmában járunk. Engem egyébként Riddlenek hívnak – közölte a tőle telhető legnyájasabb arckifejezéssel. – És téged?
– Feliciának.
Visszaadta a lánynak a puskát, s közben a keze rácsúszott a lány fegyvert markoló ujjaira; Felicia nem húzta el a kezét, sőt, kicsit bizonytalanul ugyan, de rámosolygott. Ő visszamosolygok,

azután elindult az, ösvényen, s arra gondolt, hogy ez a dolog sokkal ígéretesebben alakul, mintsem remélni merte volna.

Már késő délután volt, de Salasnak és embereinek nyomát sem találták. Egy magányos farmon megálltak enni és pihenni, ám a farmert ugyan hiába kérdezgette Riddle, az állította, hogy nem tud semmit. Nyilvánvalóan hazudott, de Riddle nem hibáztatta azért, hogy csak a bőre épsége érdekelte, semmi más.

Továbbmentek. Az ösvény tágas völgybe ereszkedett alá, a nap lebukott a hegycsúcsok mögött, az árnyékok megnyúltak, előttük egyre sűrűbb lett a szürkület. A lány mind jobban elfáradt. Riddle elvette tőle a puskát, de Felicia így is megbotlott a kimerültségtől.

– Az első utunkba eső házban megszállunk – biztatta Riddle. – Most már hamarosan rá kell akadnunk. Ebben a völgyben bizonyára lesz néhány farm.

Egy kis tisztás igazolni látszott a szavait, de a környék elhagyatott volt, a föld műveletlen, így hát továbbmentek. Az ösvény váratlanul éleset kanyarodott, s ők megálltak, mert nem sokkal előttük emberi hangok verték fel a csendet. Pattogó, határozott hangok, a katonai parancsnok hangja.

Riddle fejének egy intésével maga után hívta a lányt és hangtalanul eltűnt az erdőben. A lány azonban zajosan járt, ezért rá kellett szólnia, hogy mozogjon óvatosabban. Riddle mérgesen utasította, hogy maradjon ott, ahol van. Egyedül folytatta az utat.

A hangok után eredt. Hirtelen véget ért az erdő, és az újabb tisztás széléről szemügyre vehette a farmerházat, az előtte felsorakoztatott három embert, velük szemben pedig a Generális hadseregének egyenruhájába bujtatott öt katonát. A ház előtt álló három ember fehér inget és fehér gyapotnadrágot viselt, mint Salas lázadói általában. Amit látott, az nyilvánvalóan egy kivégzés akart lenni.

Riddle pillanatok alatt döntött. Megszokta, hogy éljen a lehetőséggel, a kockázat pedig része volt a mindennapi életének. Nem volt vesztegetni való ideje. Az egyik katona, egy őrmester, kivált a többi közül és oldalra állt, hogy kiadja a tűzparancsot. Riddle először őt lőtte le, majd gyorsan, mielőtt magukhoz térhettek volna, még két katonát. A két életben maradott el akart szaladni, de az a három ember, akiket kis híján megöltek, utánuk rohant, és meg is fogták őket, még mielőtt eltűnhettek volna az erdőben. Az egyik forradalmár kicsavarta a fegyvert a katona kezéből, s a puskatussal verte agyon. A másik katonának sikerült lelőnie egy lázadót, de akkor már rajta volt a másik, kitépte a

kezéből a fegyvert és egyenesen szíven lőtte a magát megadó, kegyelemért rimánkodó katonát.

Riddle később gyakran elgondolta, hogy micsoda szerencséje volt, hogy így alakultak a dolgok, de hát az ő munkájában mindig készen kellett állni arra, hogy megragadja a kínálkozó alkalmat. Gyakran hajszálon múlott a vállalkozás sikere vagy kudarca, sőt, az ő élete is, és nem menthette meg más, csak az ébersége, az előrelátása és az a kíméletlenség meg gyorsaság, amely minden vészhelyzetben igen hasznosnak bizonyult. Csöppet sem zavarta, hogy a Generálisnak, aki felfogadta és fizette, három katonáját is lelőtte. Ellenkezőleg, a maga ironikus módján még szórakozott is a dolgon. Világéletében azt csinálta, hogy kiárusította az egyik felet a másiknak, és már egészen hozzászokott a dologhoz. Ha zavarta volna a dolog erkölcsi vonatkozása, akkor valami más mesterségre adta volna a fejét.

Természetesen a három megmentett lázadó elvezette őt Salashoz. A Vezér magas, vékony ember volt, egyhetes fekete borostával az arcán. Éles szeme ízekre szedte azt, akit megnézett magának. Riddle ezt nem szerette, túl sok volt a rejtegetni valója, túl sok sötét ügy volt a háta mögött. Nehezen állta Salas kemény tekintetét, és megkönnyebbült, amikor a Vezér pillantása kissé megenyhült, és cigarettával kínálta őt.

Néhány percig némán fújták a füstöt, és Riddle arra gondolt, hogy az egész dolog nagyon hasonlít a régi indián szokásra, a békepipa elszívására. De legalább jobban érezte magát. Majdnem biztos volt abban, hogy Salas minden kétségét és gyanakvását félretéve befogadta őt. Ezt könnyen nyélbe ütötte.

– Látom, hozott egy puskát meg egy pisztolyt – szólalt meg Salas. – Jól tette. Mindig szűkében vagyunk a fegyvernek meg a lőszernek. Valahányszor lelő majd egy kormánykatonát, el kell szednie tőle minden fegyvert és minden lőszert, amit csak talál nála. És ugyanez áll bárkire a mieink közül, akit lelőnek. Világos?

– Si, mi Colonel – mondta Riddle.

– Igen jól beszéli a nyelvünket – jegyezte meg Salas. – De azért amerikai, ugye?

– Tíz éve nem jártam az Államokban.

A Vezér szeme résnyire szűkült.

– Máshol is harcolt?

Riddle mosolyogva kitért a válaszadás elől.

– Az Egyesül Államok hadseregében szolgáltam. Azóta meg mindig oda mentem, ahova a szabadság ügye szólított.

Salas rámordult,

– Nem érdekelnek a politikai nézetei. Csak annyit követelek meg, hogy híven szolgálja a mi ügyünket. Mert szó se róla, szükségünk van tapasztalt harcosokra.

– Majd meglátja, mi Colonel, hogy valóban az vagyok.

Salas ismét morgott valamit, azután a lányra nézett, aki mostanig csendesen álldogált Riddle mellett.

– Együtt vannak?

– Igen – felelte Riddle.

– Nagyon helyes. Keressenek maguknak helyet.

Riddle igen jól eltöltötte a következő két hetet. Véleménye szerint jelentős haladást ért el. Nem ment újdonságszámba az, hogy Salas kapcsolatban áll Féliz Archuletával, aki a szomszédos Nueva Sevilla szigetén megdöntötte a diktátor hatalmát, és most ő volt a kormányfő. Egész San Leon, sőt az egész világ tudta, hogy a Generális és Archuleta nincs valami jó viszonyban. Archuleta nem győzte hangoztatni a tévében és a rádióban, hogy a Generális lesz a soron következő bukott diktátor. Salas mozgalma valóságos másolata volt az Archuleta által vezetettnek, és az utóbbi pénzelte őket. Riddle nem is törődött túl sokat a mozgalom céljaival, mivel azokkal a Generális is tökéletesen tisztában volt. Ehelyett arra összpontosította a figyelmét, hogy kiválogasson és megjegyezzen magának bizonyos dolgokat arra az időre, amikor visszamegy a fővárosba. Nagyon várta már azt az időt. Éjszakánként jöttek-mentek az őrök, össze-összeakaszkodtak a kormánykatonákkal, repülőből csomagokat dobtak le, és ezt a sok mindent Riddle gondosan megjegyezte és elraktározta a memóriájában. Lehetősége volt arra, hogy bejárja a Salas által ellenőrzött területet, körülbelül tudta, hogy hány embere van és melyiknek mi a beosztása. Azt is megtudta, ki az a két fontos San Leon-i üzletember, akik egy éjszaka meglátogatták Salast, és jócskán elidőztek nála. Ezek a dolgok mind érdekelni fogják a Generálist, abból pedig pénz lesz.

A lánnyal is jól haladt, jobban, mint ahogy remélte. Úgy tűnt, hogy Felicia teljesen beléhabarodott. Mindenhová vele ment, egyszerűen lehetetlen volt hosszabb időre elszakadnia tőle. Viszont alig tudott meg róla többet, mint azt, hogy Felicia Ochoanak hívják. Riddle csodálkozott azon, hogy milyen zárkózott lett a lány, valahányszor saját magáról volt szó. Elhatározását, hogy csatlakozni fog a lázadókhoz, az váltotta ki, hogy a Generális titkosrendőrei forradalmi tevékenységgel vádolták,– elfogták és

halálra kínozták a bátyját. Riddle be is érte ennyivel, mert a kapcsolatukat csak ideig-óráig tartónak tekintette. Amint vissza tud menni a fővárosba, már el is felejti a lányt.

A dolgok ilyenformán jól is alakultak Riddle számára. Azt hitte, ez lesz élete legkönnyebb munkája. És ez a jól alakuló üzlet olyan váratlanul, minden figyelmeztetés nélkül omlott össze, hogy még csak fel se készülhetett a katasztrófára.

Éppen visszaérkezett a járőrözésből, amelynek során a felkelők csapdába ejtettek és elfogtak két teherautó-rakomány hadianyagot, és Riddle alig várta Felicia forró ölelését. Amíg odavolt, jó néhány újonc érkezett. Az egyikük ugyancsak elcsodálkozott, amikor meglátta Riddle-t, és közelebb ment hozzá, hogy jól megnézze magának. Riddle nem ismerte fel a fickót, de furcsa módon a hideg futkorászott a hátán, amikor meglátta.

– Igen – mondta az újonnan érkezett –, ez ő. A Generális egyik kéme. Most már megismerem.

Riddle megpróbálkozott a felháborodott tagadással. Kihúzta magát, és dühösen rámordult.

– Miféle mocskolódás ez?

– Igen, igen – az újonnan jött harcos egyre izgatottabb lett, látván, hogy már jó néhányan köréjük gyűltek. – Emlékszem rá! A San Leoniak amerikai követsége fogadta fel! Ő az, aki elárult minket, amikor fegyvert akartunk kicsempészni Salasnak. Ez egy kém, úgy ám!

Riddle gyors pillantást vetett maga köré. A lázadók már körbefogták. Az egyik tiszt kihúzta a pisztolyát, és egyenesen a mellének szegezte. De ő nem vesztette el a fejét.

– Csak nem fogtok hinni egy olyan embernek, akit egyikünk sem ismer?

Rámutatott az egyikre, akit ő mentett meg a kivégzéstől:

– Hát te, Perez, te is kételkedsz bennem? Nem emlékszel már arra a napra, amikor a járőrök elkaptak és ki akartak nyírni? Hol volnál most, ha én közbe nem lépek?

Perez zavartan pislogott, és láthatóan kínban volt. Az újonnan jött harcos most már kiabált:

– Kém vagy! Áruló vagy! Gyilkos vagy! Itt haljak meg ebben a percben, ha nem igaz! Az anyám sírjára esküszöm, hogy igazat mondok!

– Salas – kiáltott Riddle –, hívjátok ide Salast! Ő legyen a bíránk!

A közlegények ott helyben agyon akarták lőni, de a tisztek nem engedték. Bezárták egy kunyhóba, és a kunyhó elé őröket

állítottak. Még a lányt is csak az ajtóig engedték. Sápadt volt és nagyra tágult, rémült szemekkel meredt Riddle-re.

A férfi ujjai remegtek, amint cigarettára gyújtott;

– Keressd meg Salast – mondta a lánynak.

– Kint van valahol ellenőrzésen. Találd meg, és hozd ide, hogy beszéljek vele! Nagyon siess!

Egy darabig azt hitte, a lánynak nem sikerül megtalálnia Salast, aztán rájött, hogy félelmében elveszítette az időérzékét és óráknak gondolta a perceket. Az is lehet, persze, hogy csakugyan nem sikerült fellelnie Salast. Sőt, az is lehet, hogy féltette az életét és megszökött. Riddle szája megkeseredett.

Már-már felhagyott minden reménnyel, amikor kintről hangok hallatszottak, az őrök félreálltak az ajtó elől, az ajtó kinyílt és megjelent Salas magas alakja. A Vezér csípőre tett kézzel, mozdulatlanul nézte a földön heverő, megkötözött Riddle-t. Egy szót sem szólt, csak nézte, és Riddle gyomra lassan felkavarodott. Ez alkalommal nem restellte könyörgőre fogni a dolgot.

– Mi Colonel, meg kell hallgatnia engem! Úgy igaz, valóban a Duarte meg a Generális embere vagyok, de igazából nem nekik dolgozom. Kettős ügynök vagyok, Nueva Sevilla és Archuleta embere. Esküszöm.

Salas nem válaszolt. Riddle-t kiverte a verejték.

– Archuleta fogadott fel, hogy San Leonon kémkedjek. így hát elmentem Amerikába és hasznossá tettem magam a San Leon-i követségen, ők meg áthelyeztek a szigetre. Végül Duarte elküldött ide. El kellett jönnöm, de csak néhány ártatlan információt gyűjtöttem, éppen csak annyit, hogy visszamehessek a fővárosba és elkezdhessem a munkát Archuletának. Hát nem látja, mi Colonel, hogy mindketten ugyanannak az embernek dolgozunk?

Salas egyik kezével fekete szakállát simogatta.

– Nem várom el, hogy higgyen nekem, mi Colonel – folytatta Riddle. – De van egy biztos mód arra, hogy kiderítse, igazat mondok-e, vagy sem. Ön rádiókapcsolatban van Nueva Sevillával. Hívja fel őket! Kérdezze meg tőlük, ki vagyok. Az állnevem Domingo. Meglátja, hogy nem hazudtam.

Salas váratlanul hátat fordított és kiment. Riddle utána kiáltott, de csak a Vezér lépteinek távolodó zaja felelt neki.

Riddle egyre jobban kétségbe esett. Leszállt az éj, de Salasnak nyoma sem volt. A kunyhóba behoztak egy lámpát, hogy az őrök éjjel is szemmel tarthassák. Azon kapta magát, hogy az esze otthon jár Ohióban. Miért is jött el onnan, és miért caplat ezekben

az országokban, amelyekben ismeretlen fogalom a biztonság és a politikai stabilitás? Majdhogy sírva nem fakadt, ezért dühösen elhessentette magától ezeket a gondolatokat.

Minden reménnyel felhagyott már, amikor Salas magas alakja váratlanul betöltötte az ajtókeretet. A vezér egyenesen odajött hozzá, és gyors mozdulatokkal elvágta a köteleit. Riddle hálálkodott, de Salas intett, hogy hallgasson.

Az őrök kíváncsian nézték őket, de egy szót sem szóltak, hiszen Salas volt a legfőbb parancsnok. Odakint Salas egy terepjáró felé irányította Riddle-t, aki elképedve látta, hogy Felicia már ott ült az autóban. Beült a lány mellé, Salas felkapaszkodott a kormány mögé és elindultak.

A Vezér eszeveszett gyorsasággal hajtott, ijesztő merészséggel vette az éles hegyi kanyarokat. A lány csendesen ült Riddle mellett és mereven nézett előre. A férfi egy ízben megfogta a kezét, de Felicia visszahúzta és furcsán hideg és távolságtartó maradt.

– Hová megyünk? – kérdezte Riddle. – Vagy ennyit sem árulhat el?

– Repülőgépet küldtek magáért. A leszállóhelyre megyünk.

– Archuletához visznek?

Salas mormogott valamit, amit nem lehetett megérteni, az út hátralevő részében pedig ő is, a lány is hallgatót. Riddle néhány sikertelen kísérletet tett arra, hogy szóra bírja őket, aztán feladta. Amikor végre elérték a miniatűr repülőteret és kiszálltak, magasan felettük, a karibi égen ragyogott a telihold. Riddle-t meglepte, hogy sehol sem látott őröket.

– Minek ide őr, alig használják ezt a helyet – világosította fel Salas. – A legtöbb emberem nem is tud róla.

Az autóból kiemelt néhány jelzőlámpát és Riddle segítségével elhelyezte őket a leszálló pálya két végében. Azután megnézte az óráját és kijelentette, hogy a gépnek hamarosan meg kell érkeznie.

Riddle szíve izgatottan dobogott. Nem értette, mit jelent az a rossz előérzet, amely oly erősen betöltötte a lelkét. Hiszen most már nincs mitől tartania. Hamarosan itt a gép, és elrepíti őt Nueva Sevillába, ahol biztonságban lesz és felkészülhet az újabb kalandra. Megint sikerült ép bőrrel megúsznia egy nagyon veszélyes helyzetet.

Halk, de egyre erősödő zümmögés jelezte a repülőgép közeledtét. Riddle lelkesen figyelte, amint néhány kört írt le, majd tökéletes leszállást hajt végre a pálya széleit jelző párhuzamos

lámpasor között. Hanem amint a gép megállt, rémülten fedezte fel az oldalán a San Leon-i kormány felségjelét.

Salashoz fordult és látnia kellett, hogy a vezér előhúzza és egyenesen rászegezi a revolverét. Riddle elgyengült, kongó ürességet érzett. Salas halványan, a jókedv legkisebb nyoma nélkül elmosolyodott.

A repülőből három férfi szállt ki. Kettőnél géppisztoly volt, ezek kissé távolabb megálltak. A harmadik, egy idősebb, méltóságteljesen mozgó, régimódi eleganciával öltözött úr, kezében automata pisztollyal egyenesen odajött hozzájuk.

– Elteheti a fegyverét, Salas – mondta. – A többi az én dolgom.

– Si, mi General – mondta Salas és szalutált.

A Generális rámosolygott a lányra.

– Felicia, kedvesem! Látom, a megbízatásodnak kiválóan eleget tettél. Még mindig itt vagy az amerikaival. Mi is a neve? Riddle?

Hideg szemei végigpillantottak Riddle-n.

– Remélem nem képzelte, hogy megbízom magában? Én senkiben sem bízok. Ezért maradtam életben és hatalmon, míg a többi hozzám hasonló csak jön és már megy is. Elküldtem magát, hogy jelentést tegyen Salasról, mert benne se bízom, és maga után küldtem a lányt, hogy ellenőrizhessem. Igaz, hogy maga annak a disznó Archuletának az embere?

Riddle nem bírt megszólalni. A torkát jeges kéz szorongatta, nyelve megbénult, agyában alig formálódtak a szavak.

– Különben ennek semmi jelentősége – folytatta a Generális. – Úgy is túl sokat tud, így hát csak egy dolgot tehetek magával.

Bal kezének egy mozdulatával elintette a lányt Riddle mellől. Salas is indult, de a Generális utána szólt hideg, pattogó hangon:

– Salas! Itt marad Riddle mellett!

Salas megállt és kővé dermedten nézett rá.

– De, mi Generál, hát nem jól szolgáltam önt? Nem hajtottam végre pontról pontra minden utasítását? Nem én voltam az, aki tudósította önt Riddle valós megbízatásáról? Nem én rendeztem meg ezt az egészet?

A Generális felsóhajtott:

– Ez így igaz, Salas, engem is elszomorít a dolog, de a fejemmel nem játszom. Én nem vagyok olyan bolond és hozzá nem értő, mint a többi diktátor. Igyekszem is hasznot húzni a hibáikból. Nagyon okos lépés volt megtenni magát a forradalom vezérének, hiszen magán keresztül megtudtam, kik azok a bolond liberálisok, akik támogatják a mozgalmat. Arról is tudósított, mennyire erősek, és mit terveznek a forradalmárok. Most már az

én hadseregem is felkészült. Huszonnégy óra alatt eltapossuk az egész mozgalmat. Jól végezte a dolgát, Salas. Ezért is küldtem ide. De látja, azért nem kerülte el a figyelmemet, hogy nem volt maga mindig az én emberem. Megtudtam, hogy szóba állt és egyezkedett bizonyos csoportokkal, akik szimpatizálnak azzal a disznó Archuletával. Le akartam leplezni őket, meg a maga üzelmeit is, ezért ide küldtem magát, de nem anélkül, hogy ne figyeltettem volna a saját embereimmel. Nos, kell még ennél többet mondanom?

– Minden szavuk csupa hazugság, mi General! Én mindig hűséges voltam önhöz!

– Lehet. De honnan tudhatnám biztosan?

A Generális szomorú hangon folytatta:

– Lássa be, Salas, hogy maga veszélyes ember az én számomra. Mint a mozgalom vezére, igen népszerű San Leonén. Régóta tudom, hogy egyike a lehetséges ellenfeleimnek. – A Generális megrázta a fejét. – Ezt nem engedhetem meg magamnak.

Lassan hátrált, revolverét Salasra és Riddle-re szegezve. Amikor biztonságos távolságba került, odakiáltott a géppisztolyos fickóknak:

– Thomas! Pedro!

A lövések zaja sokáig visszhangzott a lány fülében. Elfordult, de a félelem és az irtózat könnyeit visszaparancsolta. Csak ne látszódjon meg rajta semmi érzelem!

A Generális intett Thomasnak és Pedronak, hogy szálljanak be és a karjánál fogva felsegítette a lányt is.

– Nagyon jó munkát végeztél, kicsikém – mondta elégedetten. – Gondom lesz rá, hogy sok-sok csinos holmit kapjál, amint visszaérünk a fővárosba. Meglátod, tudok én nagylelkű is lenni.

A lány gondolatai azonban messze jártak.

– Ha Salast megölte, megölhet engem is egy napon. Végül is egyedül én tudom az igazat Salasról. Thomas és Pedro nem hallhattak semmit, mert túl messze voltak és különben is zúgott a motor. Ahogy a Generális is mondta: itt valaki a fejével játszik. De én fiatal vagyok és élni akarok. Nagyon félek a Generálistól, és csak egy lány vagyok és fogalmam sincs, mit kéne tennem. De esküszöm, hogy amint valami lehetőséget látok, gondolom lesz rá, hogy meghaljon.

GYILKOSSÁG A VONATON
C. B. Gilford

David Lefkovitz, a bostoni rendőrség gyilkosságokkal foglalkozó osztályának hadnagya New Yorkba akart telefonálni.

– Jordan Bennett-et kérem – mondta a kisasszonynak, aki a New York-i telefonközpontban felvette a hívást. – Ügyvéd, és valahol a városban van egy irodája, de nem tudom a telefonszámát. Kérem, ha lehet siessen. Sürgős.

El sem vette a füléről a telefonkagylót, úgy fordult a beosztottjához, Ross őrmesterhez:

– Azt akarom, hogy Bennett is tudjon a dologról – mondta. – Emlékszik, mit mondtam Bennettről? New Yorkban találkoztam vele a Girandello ügyben, ő látta el a védelmet. Remek fickó.

Lefkovitz erős állkapocsban végződő arcán ritkán látható széles mosollyal, kényelmesen elterpeszkedett a széken és várt.

A New York-i telefonközpontban Laura Shields vette fel a bostoni hívást. Szép, szőke lány volt, már-már gyönyörű, ez a tény azonban teljesen mellékes volt a számára, amikor dolgozott. Nagyon jó telefonkezelő volt. Ilyenformán alighogy felvette a bostoni hívást, máris keresni kezdte Jordan Bennett számát. Mutatóujja gyorsan siklott végig a nevek hosszú listáján.

San Franciscóban William Weeland, az Egyesült Államok Tengerészetének tartalékos tisztje New Yorkba akart telefonálni.

– Laura Shields kisasszonyt kérem – mondta. – Megadhatom az otthoni számát is, de most éppen ott kell lennie valahol a központban. Ott dolgozik a távolsági hívásoknál. Nagyon kérem, kedves, siessen, jó? Életbevágóan fontos.

Mivel egy utcai telefonfülkéből beszélt, várakozás közben nem volt kihez szólnia, így hát fütyörészett, meg az ujjaival dobolt a fülke üvegajtaján. Markáns arcú, jóképű férfi volt, és ő is vidáman mosolygott.

A New York-i központban Dottie Myers vette fel a San Franciscó-i hívást. Dottie csúnyácska, jó harmincas lány volt. Kifejezéstelen arca most felragyogott az izgalomtól. Körülbelül tizenöt lépésre ült Laura Shieldstől.

– Laura! – kiáltotta – Friscóból keresnek!

Laura Shields éppen megtalálta Jordan Bennett telefonszámát. A Frisco szó azonban varázserővel bírt, mert a lelkiismeretes

telefonkezelőből egy pillanat alatt szerelmes nő lett. Annyi józan esze azért maradt, hogy beleszóljon a szája előtti mikrofonba:

– Boston, kérlek tartsd a vonalat!

Azután, egész testében remegve hátrakiáltott

Dottie Myersnak:

– Dottie, kérlek, kapcsold át hozzám!

A San Franciscó-i központosnak csak néhány másodperce volt szüksége ahhoz, hogy átváltson, de az a rövid idő is végtelenül hosszúnak tűnt Laura számára. Végre, a kontinens túlsó feléről meghallotta William Wheeland hadnagy hangját:

– Laura, te vagy?

– Én vagyok, Bill.

– Épp most érkeztem a hajóval!

– Ez remek, Bill.

– Még mindig szeretsz?

– Igen... igen, hát persze. És te?

– De még mennyire!

– Hát akkor mondjad!

– Szeretlek! És el akarlak venni feleségül, de most rögtön, nem jövő decemberben!

– Oh, Bill!

– Na, mit szólsz hozzá? Hozzám jössz feleségül a héten? Na?

Hosszú szünet következett. Ezekben a pillanatokban dőlt el Laura Shields egész jövendő sorsa.

– Oh, igen, Bill, igen.

– Eljössz ide, hogy összeházasodjunk?

– Igen... igen... de mikor?

– Figyelj, mindent végiggondoltam. Még van három-négy napi munkám a hajón. Tudom, hogy nem szereted a repülőt, de ennyi idő alatt vonattal is kényelmesen ideérsz. Azután meg néhány hétig szabad vagyok. Édes, tudod milyen csodálatos mézesheteket lehet tölteni Friscóban? Na, mit szólsz hozzá?

– Csodálatosan hangzik, Bill!

– Szóval eljössz?

– Persze.

– Akkor szobát foglalok neked a Markban és ott várlak. Rendben?

– Rendben.

– El tudsz ma indulni?

– Igen. Biztos vagyok benne, hogy el tudom intézni a dolgokat itt a munkahelyemen.

– Akkor találkozunk a Markban, mondjuk szombaton.

– Jó, akkor szombaton.
– Szeretlek.
– Én is szeretlek, Bill.
– Hát akkor most befejeztem. Viszlát szombaton.
– Viszlát.

Laura Shields csak most kezdett el igazán reszketni. Ki kellett szállnia a vonalból. És még hátra volt két óra a munkaidejéből, de érezte, hogy most nem bírná ki azt az időt.

– Peg – fordult Peggy Thomashoz, a tőle jobbra ülő, vékony lányhoz –, kérlek, vedd át a helyem. Egy bostoni hívás van a vonalban.

Bostonban David Lefkovitz hadnagy egyre türelmetlenebb lett. Hallotta, hogy a bostoni telefonközpontos újra meg újra kéri Jordan Bennett ügyvéd számát.

– Nem tudom, mi a hiba ezekkel a lányokkal manapság? – fordult az őrmesterhez –, semmit sem tartanak észben.

Jordan Bennett az irodájában állt New Yorkban, és mereven nézte az előtte fekvő, nyitott bőröndöt. Harmincéves sem volt még, középtermetű, karcsú, jóképű férfi, enyhén hullámos barna hajjal. A bőrönd, amelyet bámult, csaknem teljesen be volt csomagolva. Az ingek tetején egy 38-as automata revolver feküdt.

Körülbelül egy percig ácsorgott így, akkor gyors pillantást vetett a karórájára. Határozott mozdulattal becsukta a bőröndöt, rákattintotta a zárakat, majd felkapta és kiment a szobából. Az ajtó magától bezárult mögötte. Három lépést sem tett még, amikor meghallotta, hogy odabent cseng a telefon. Megállt. A telefon még kétszer csengett. Jordan Bennett az órájára nézett. Ismét dönteni kellett, és ő elindult a folyosón a felvonó felé. Mögötte kitartóan csenget a telefon.

Laura Shieldsnek éppen csak sikerült felszállnia a Központi Pályaudvarról induló vonatra. Megvette a jegyét a kalauztól, aki talált neki egy üres hálófülkét. Végre egyedül maradt, de még mindig kapkodta a levegőt és izgalmában remegett a keze meg a lába.

Az esküvőjére megy. Csak éppen kelengyéje nincs, meg a szertartás is rövid lesz, valami idegen helyen, barátok és rokonok nélkül. Nem lesz utána fogadás, talán még virág sem. Semmi sem úgy fog történni, ahogyan megálmodta. De azért minden rendben lesz, biztatta magát, mert ott lesz Bill, és ő éppen Billhez akar

feleségül menni. És Bill tengerész, márpedig a tengerészeinél nem tőled függ, hogy mikor hová mész.

Mivel arra sem maradt ideje, hogy valami könyvet vagy képesújságot vásároljon, csak ült és bámult kifelé, de még azt sem tehette sokáig. Fél órával azután, hogy elindultak, besötétedett. Megvárta, amíg a kocsikísérő szólította vacsorázni az utasokat, akkor is csak azért ment, hogy csináljon valamit. Egy csöppet sem volt éhes.

És ott, a vacsoránál figyelt fel először a két férfira. Pedig tulajdonképpen alig vett észre valamit maga körül, mert a gondolatai messze jártak, Friscóban, ahol Billel fog találkozni. A két férfi azonban nagyon különösen viselkedett, vagyis inkább csak az egyikük viselkedése volt annyira furcsa, hogy azt észre kellett vennie.

Az elején azt képzelte, hogy a férfi egyenesen őt bámulja. Két asztallal arrébb ült, vele szemben. Evett, de nyilvánvalóan nem érdekelte az étel. Ahogy telt az idő, Laura egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Végre rájött, hogy a férfi nem is őt nézi, hanem csak úgy elnéz a válla fölött. Elfogta a kíváncsiság. Vajon mi vagy ki bűvölheti így el a férfit? Amikor azonban óvatosan megfordult és körülnézett, azt kellett látnia, hogy a vele szemben ülő férfi kitartó érdeklődésnek tárgya egy másik férfi, aki nyilvánvalóan tud arról, hogy figyelik. Időnként felnézett a tányérjából, a pillantásuk találkozott, aztán csaknem bűntudatosan az ablak felé fordult. Úgy tűnt, egyikük sem vett tudomást arról, hogy közöttük még ül valaki.

Laurát zavarta a dolog, és bár türelmetlenül vágyott Friscóba Bill Wheelandhoz, mégis gondolkodnia kellett rajta. Később megfeledkezett az egészről, és csak akkor jutott megint eszébe, amikor úgy két óra múlva viszontlátta a férfiakat a szalonkocsiban. Külön ültek a kocsi két ellentétes végében, az egyik beletemetkezett egy képesújságba, a másik meg egy keresztrejtvényt igyekezett megfejteni. De mindketten sűrűn felpillantottak, mintha ellenőrizni akarnák, hogy ott van-e még a másik.

Laura végül otthagyta őket, hadd játsszák tovább a maguk játékát, és elment lefeküdni. Amikor végre ágyba bújt és eloltotta a villanyt, bosszúsan tapasztalta, hogy nem bír elaludni, és ráadásul a két férfi miatt időnként még Bill Wheelandról is megfeledkezik.

Kimerült idegei végül is nem bírták tovább, és a lány elaludt. Amikor felébredt, a vonat éppen Indiana államon robogott

keresztül. Felöltözött és elhagyta a szűk kis fülkét. A folyosón ismét, már harmadszor is, megpillantotta a két férfit. maga a vonat végéhez igyekezett, amikor váratlanul, a folyosó túlsó felében feltűnt az egyik férfi, a vékonyabb testalkatú és egyenesen feléje tartott. A lányt jóformán észre sem vette, amikor a szűk helyen elment mellette, és hamarosan eltűnt a folyosó végén a másik vagonban. Egy perc múlva feltűnt a másik férfi, és csaknem futva követte. Bocsánatkérően mormogott valamit, amikor elment Laura mellett, és eltűnt a másik után.

A reggelinél Laura már egyre csak rajtuk törte a fejét. Nyilvánvalóan ismerik egymást, ámbár nem együtt utaznak. Úgy tűnik, az egyik menekül a másik meg üldözi. A lány korábbi kíváncsisága aggodalomra változott. Lehetséges, hogy a két férfi egyike, mondjuk az üldöző, tulajdonképpen valami bűnt követett el. Persze, az is lehet, hogy fordítva áll a dolog. Talán szólni kellene a vonatkísérőnek.

De nem szólt. Úgy döntött, hogy semmi köze az egészhez, különben is, lehet, hogy végzetesen félreérti a helyzetet. A vonat bepöfögött Chicagóba, Laura meg elnézegette a le– meg felszálló utasokat, az ide-oda kanyargó autókat, a pályaudvarra befutó többi vonatot. A két férfit sehol sem látta.

– Talán leszálltak Chicagóban – gondolta.

Később sem látta őket, amikor a vonat már továbbrobogott a prérin nyugat felé. Eseménytelen ebéd után ismét behúzódott a fülkéjébe. Az elmúlt nap izgalmai, Bill váratlan telefonhívása, az ő gyors távozása, a karnyújtásnyira levő házasság, a rá váró új élet megtették a magukét. Laurának fájt a feje, és elhatározta, hogy szundít egyet.

Nagyot aludt, de öt óra tájban, amikor felébredt, rémesen érezte magát, és ha lehet, még jobban fájt a feje. A táskájában volt néhány aszpirin, de úgy érezte, szüksége volna egy korty italra. Talán elmúlik tőle a fejfájása, meg aztán nem árt egy kis előgyakorlat az esküvői pezsgő előtt. Esetleg talál valakit, akivel elbeszélgethet.

Túl lassan múltak az órák. Már-már egyetértett Billel, aki nem győzte ismételgetni, hogy az utazás legjobb módja a repülés. Egy kicsit rendbehozta magát, felfrissítette a sminkjét, aztán otthagyta a szűk kis kabint. Valami másra vágyott, egy pohár italra, az élet hangjára, szórakozásra.

A szalonkocsiban gyors léptekkel sietett előre az apró asztalok között, és igyekezett minél diszkrétebben kinézni magának azt, akivel szóba állhat. Nem szerette volna azt a látszatot kelteni,

hogy vadászik valakire, akire ráakaszkodhatna. És akkor egyszerre két dolog is történt. Megpillantotta az egyik férfit, a vékonyabbat, azt, aki menekült. A látvány elképesztette, talán mert máris úgy könyvelte el magában, hogy a férfit megfogták, kirabolták, letartóztatták, megkötözték, talán meg is ölték. De legalábbis úgy gondolt rá, mint aki leszállt Chicagóban. És éppen ebben a pillanatban a vonat éleset kanyarodott. Persze, ha lapos sarkú cipőt hord, nem történt volna semmi baj, de hát tűsarkúban volt. Elvesztette az egyensúlyát, felborult és csaknem a férfi ölében kötött ki. Kétségtelenül így is történt volna, ha a férfi maga is nem azon igyekszik, hogy ennek elejét vegye. Felugrott, megragadta a lány mindkét karját és tartotta, míg csak a vonat ki nem jutott a kanyarból. Az italának azonban búcsút mondhatott, mert az kifolyt az abroszra, a pohár pedig ide-oda gurult az asztal egyik felétől a másikig, de nem esett le a földre.

A férfi nagyon kedves volt:

– Nem történt semmi baja?

– Oh, nem – felelte Laura. – De önnek kiborult az itala.

– Semmi baj. De biztosan nem esett baja? Olyan sápadt.

Laura magában elismerte, hogy csakugyan elég bizonytalanul érzi magát. De ha valóban sápadt volt, annak az oka egyedül a férfi váratlan megjelenése lehetett.

– Ha úgy gondolja, üljön le.

Laura nem értette, miért fogadja el a meghívást. Hiszen a férfi nem erőszakolta, egyszerűen csak kedves volt hozzá. A többi jelenlevő pedig esetleg úgy értelmezheti a jelenetet, hogy ő így akart felszedni magának valakit. Igazán kényelmetlenül érezte magát, és szeretett volna mihamarabb kikerülni az érdeklődés középpontjából. A férfi segített neki leülni abba a székbe, amelyben az előbb még ő ült, majd megkerülte az asztalt és elfoglalta a másik széket. Előkerült a pincér és letörölte az asztalt. Laura maga is csodálkozott, hogy elfogadta a meghívást egy pohár italra. Konyakot kért szódával, vendéglátója ugyanezt rendelt tiszta vízzel.

– A vonatban mindig nehéz a járás – mondta a férfi. – A tengerészek persze jobban boldogulnak, mint bárki más.

Itt volt az alkalom, hogy Billről beszéljen neki, hogy még a gyanúját is eloszlassa annak, hogy szándékosan esett az ölébe. És elég hangosan beszélt ahhoz, hogy a közelben levő asztaloknál ülők is meghallhassák, amit mond.

– Igen, észrevettem az ujján a gyűrűt – jegyezte meg a férfi.

Ettől a megjegyzéstől egy kicsit megkönnyebbült. így hát a férfi nem is képzelte, hogy akarattal esett rá.

Az ital fölött bemutatkoztak. A férfit Jordan Bennettnek hívták és Los Angelesbe utazott.

– Haza utazik? – kérdezte Laura.

– Nem, üzleti ügyben – felelte a férfi közönyösen.

A lánynak ekkor eszébe jutott, ki is ez az ember, és eszébe jutott a másik férfi is. Hátradőlt a széken és lopva körülnézett, de a másikat nem látta sehol, és ettől valahogy jobban érezte magát.

– Ön házas ember? – kérdezte.

– Nem vagyok olyan szerencsés.

A lány eltűnődött azon, mit szólna Bill, ha megtudná, hogy ő itt iszogatott egy idegennel, akinek nincs felesége. Jobb volna, ha volna. Ámbár lehet, hogy mégse volna jobb. A dolog erkölcsi oldalát nem látta világosan.

Laura kierőszakolta, hogy ő fizesse mindkettőjük italát, hiszen őmiatta borult fel a férfi pohara. Ez a kis vita azonban elkerülhetetlenül oda vezetett, hogy Jordan Bennett meghívta, hogy vacsorázzon vele. Laurát magát is meglepte, hogy elfogadta a meghívást.

Jordan Bennett kedves volt, de nem tolakodó. Jómodorú is volt, annyira jómodorú, hogy az már természetesnek hatott. És könnyű volt beszélgetni vele, mert türelmes hallgatóság volt, és mindig kész arra, hogy a beszélgetés kátyúba fulladt szekerét kirántsa a bajból. Jóképű volt, de nem túlzottan az. Barna haja egy-két helyen csigákba göndörödött, az arca kicsit sovány volt, jó ruhát viselt, és ahányszor el kellett olvasnia az étlapot, feltette csontkeretes szemüvegét.

– Nem viselt szemüveget, amikor a keresztrejtvényt fejtette – mondta Laura, észre sem véve, hogy mit mond.

A férfi egy pillanatig zavartan hallgatott, azután rájött arra, hogy mire gondol a lány.

– Ja, ma reggel, a szalonkocsiban? Arra gondol?

Laura elpirult, de semmiféle hazugságot nem tudott kitalálni.

– Igen – felelte.

– Hát ez igazán hízelgő rám nézve.

Bennett annyira megnyerő volt, hogy Laura hirtelen elhatározással fejest ugrott a vallomásba:

– Őszintén megmondom, hogy figyeltem önöket. Önt is, meg azt a másik alakot is.

– Másik alakot? – Jordan Bennett nyilvánvalóan húzta az időt.

– Mr. Bennett, ön pontosan tudja, hogy kiről beszélek. Az a férfi kicsit magasabb, mint ön, meg robusztusabb is. Az arcvonásai nem olyan kifejezőek, mint az öné, az állkapcsa előreugró, rövidre nyírt, barna haja volt.

– Hűha, de jó megfigyelő!

– Hát, semmi más dolgom nem volt.

– És még mit vett észre, miss Shields?

– Úgy gondolom, elég furcsán viszonyultak egymáshoz.

A férfinek csillogott a szeme, a hangja és az arca azonban komor maradt.

– Igen, gondolom, hogy furcsának találhatott minket.

– Szóval csakugyan ismerik egymást?

– Oh, igen, meglehetősen jól ismerjük egymást.

– Hát akkor miért ülnek a vonat két végébe, miért nem szólnak egymáshoz egy szót sem, miközben nagyon is szemmel tartják egymást, és fel-le szaladgálnak egymás után a vonatban?

– Tessék?

– Nos, láttam, hogy az illető követte önt. Sőt, nemcsak láttam, de ön valósággal nekem jött a folyosón. Fogalmam sincs, hogy történt valójában, de nagyon úgy nézett ki, mintha az az alak üldözné önt.

Jordan Bennett szürke szeme elborult, könnyed, társalgási stílusa megváltozott:

– Tudja, miss Shields, meglehetősen nehéz volna eldönteni, hogy tulajdonképpen melyikünk üldözi a másikat.

– Ön vagy az orromnál fogva vezet, vagy finoman célozni akar arra, hogy ne tegyek fel több kérdést egy olyan dologgal kapcsolatban, amelyhez semmi közöm. Nos, én jó lélek vagyok, többet nem kérdezek.

A férfit mintha váratlanul kicserélték volna. Szürke szeme egy hosszú percig kutatóan méregette a lány arcát.

– Nem, nem akarom, hogy abbahagyja. Sőt, azt hiszem, nagyon szeretnék mindent elmondani önnek erről az ügyről.

Mégsem mondott semmit addig, amíg a vacsora végeztével vissza nem mentek a szalonkocsiba. Találtak két, egymás mellett álló széket és leültek. Bennett cigarettával kínálta, amit Laura visszautasított. A férfi rágyújtott és elkezdte:

– Ügyvéd vagyok, de nem hiszem, hogy hallotta volna a nevemet.

– Nem csakugyan nem.

– Nem is hallhatta. Rettenetesen régóta nem csinálok semmit. Nem is leszek soha az a híres ügyvéd, akiről valaha álmodoztam.

– Így, múlt időben?

– Igen, így, múlt időben, Laura. Hátat fordítottam a jognak. És akár hiszi, akár nem, azért, mert elvesztettem az első peremet. Tulajdonképpen megnyertem.

– Azért akar mindent felrúgni, mert megnyert egy fontos pert?

– Úgy van, megnyertem. De most őszintén azt kívánom, bárcsak elvesztettem volna.

– Mondja csak...

– Mindent elmondok, Laura. Rettenetesen vágyom arra, hogy beszéljek erről valakinek, valakinek, aki intelligens és talán megértő. Ezért választottam ki önt, hogy megossza velem a terhet. Azt hiszem, ismeri azt a bírósági gyakorlatot, hogy ha a vádlottnak nincs ügyvédje, hivatalból kirendelnek mellé egyet, rendszerint egy kezdőt.

– Hallottam róla.

– Nos, így kaptam én is a megbízatást. Egy mániákus gyilkossággal vádolt férfit kellett védenem.

Egy pillanatra elhallgatott és elnyomta a cigarettáját a hamutartóban. Laura figyelt.

– Ha nincs ellenére, nevezzük Paulnak – folytatta Bennett. – Ha megmondanám a teljes nevét, talán eszébe jutna, hogy olvasott az ügyről. Az újságok szeretik az ilyen és ehhez hasonló gyilkosságokat. Szóval, maga az ügy elég egyszerű volt. Paul tagadta, hogy bármi köze lett volna a gyilkossághoz, és látszólag büntetlen előélete is mellette szólt. Ellene szólt viszont az a tény, hogy a gyilkosság színhelyétől nem messze kapták el, néhány perccel azután, hogy a dolog megtörtént, és semmi alibije nem volt. A lányt megfojtották, így se fegyver, se ujjlenyomat nem maradt. Semmi, csak a közvetett bizonyítékok. Tud követni?

– Azt hiszem, igen.

– Még valami szólt Paul ellen. Egy megfoghatatlan, de nagyon is jelenlevő valami. Azokról az erős érzelmekről beszélek, amelyeket az ilyenfajta gyilkosságok keltenek az emberekben. Ebben az ügyben például úgy feltüzelték a kedélyeket, hogy alig lehetett felállítani az esküdtszéket. Az emberek tele vannak előítéletekkel. Sokkal könnyebb lett volna összeszedni egy lincselésre kész bandát. Ismét rágyújtott, mélyet szippantott a cigarettából, úgy, hogy a kis dohányrúd vége felizzott.

– Nagyon sok alkalommal beszélgettem Paullal, és ő mindig ugyanazt mondta és a történetében nem volt semmi, ami azt a gyanút ébreszthette volna, hogy csak úgy kitalálta. Csendes fickó volt, jó családból származott, rendes állása volt egy hivatalban. Az

is mellette szólt, hogy barátnője volt, aki már-már a jegyesének számított. Azon az estén is a lánnyal volt, de összevesztek valamin és mérgesen faképnél hagyták egymást. Paul beült az autójába és ide-oda hajtott az utcákon, minden cél nélkül, hogy egy kicsit kifújja magát, mielőtt hazamegy. Balszerencséjére éppen azon a környéken autókázott, ahol azt a lányt, aki számára teljesen ismeretlen volt, megfojtották. Paul azt állította, hogy ő nem is gyilkolhatta meg az áldozatot, hiszen egy percre sem hagyta el az autót. Csakhogy ennek a történetnek mégiscsak van egy támadható pontja. Észrevette?

Laura, aki mohón leste az ügyvéd szavait, bólintott:

– Igen. Feldúlt lelkiállapotban volt.

– Úgy van. Ez természetesen még nem bizonyítja azt, hogy ő gyilkolt. Legalábbis az én számomra akkor nem bizonyította. Hittem Paul-nak. Erre a hitre alapoztam a védőbeszédemet, meg az ő jellemére. Életében nem voltak ferde hajlamai. A pszichiáter, aki megvizsgálta, nyomát sem lelte nála az abnormitásnak. Nem volt más dolgom, mint az, hogy bebizonyítsam az esküdteknek, hogy egy olyan normális, jó körülmények között élő embert, mint Paul, józan ésszel nem is lehet gyilkossággal vádolni, különösen azért nem, mert csak közvetett bizonyítékok szólnak ellene. Látja, ilyenformán az egész tárgyaláson nem annyira a tények harcoltak tények ellen, mint inkább érzelmek érzelmek ellen. Egyfelől ott volt a rokonszenv, amit az iránt a kedves fiatalember iránt fel akartam kelteni, másfelől pedig az irtózat a bűntől, amelyet esetleg elkövetett.

– És ön megnyerte a pert.

– A rokonszenv nyerte meg, amit sikerült felkeltenem iránta. Igen, Pault felmentették. Csakhogy akit egyszer ilyesmivel vádoltak, mégha fel is mentették, sosem lesz képes arra, hogy ott folytassa az életet, ahol abbahagyta. Örökre megbélyegzett marad. És mindig akad olyan, akinek a szemében továbbra is gyanús lesz. De a pert mindenesetre megnyertem.

– Hát ennek igazán örülhetett volna – mondta Laura.

Jordan Bennett elnyomta a második cigarettát is. Egy percig némán meredt a vonat ablaka előtt elfutó város fényeire.

– Egy darabig örültem is – válaszolta végre. – De, amint mondtam, Paulnak nem volt könnyű újrakezdeni az életet. Én pedig segíteni akartam neki, meg aztán csakugyan vonzódtam hozzá, így hamarosan összebarátkoztunk. Állandóan együtt voltunk. Nem lett volna szabad. Az ügyvéd folytassa le a pert, fogadja el az ítéletet, és felejtse el az egészet. Nem tarthatja

szemmel az ügyfelét egész hátralévő életében. Ráadásul barátként sokkal jobban megismerheti az emberét, mint amíg csak az ügyvédje volt. Ami engem illet, én túlságosan is jól megismertem Pault.

Jordan Bennett megint elhallgatott, de most már Laura nem hagyta békén.

– Mit tudott meg róla?

– Sok mindent. Először is azt, hogy képes vad érzelmi kitörésekre. Nem túl gyakran fordul elő vele, de olyankor nagyon erőszakossá válik. És itt van a kutya elásva. Mert ebben a lelki állapotban képes volt bármit elkövetni, később pedig nem emlékezett semmire. Mondok egy példát. Egy este éppen ott voltam nála, amikor felhívta az előbb említett barátnőjét. Történetesen tudtam, hogy a per óta a lány meglehetősen hűvösen viszonyult hozzá, és igyekeztem rábeszélni, hogy felejtse el. Ő azonban tovább kínozta magát. Aznap este is felhívta, a lány pedig végképp kiadta az útját. A beszélgetés végére már remegett az indulattól, és amikor letette a kagylót, egyenesen odament az asztalhoz, amelyen a lány fényképe állt. Felkapta a képet és úgy vágta a földhöz, hogy az üveg meg a képráma is ízzé-porrá törött. Azután követelte, hogy azonnal menjünk el valahova, és igyunk valamit. Elmentem vele, és elég sokat ittunk. Utána hazakísértem, és be is mentem vele, mert szerettem volna biztonságban tudni az ágyban. Amikor meglátta a földön az összetört képet, azt mondta, biztosan leesett az asztalról. Elmondtam neki, hogy erről szó sincs, hiszen ő maga csapta földhöz. Ő kitartott amellett, hogy ilyet sose csinált. Végül abbahagytam és hazamentem. De ugye érti, Laura, hova akarok kilyukadni?

– Azt akarja mondani, hogy Paul valóban nem emlékezett arra, hogy odacsapta a képet – mondta Laura.

– Úgy van. Vagy legalábbis én így értelmezem a viselkedését. És ilyen eset még jó néhány következett. Elképzelheti, hogy milyen gondolataim támadtak ezek után. Nagyon könnyen előfordulhat, hogy Paul csakugyan megfojtotta azt a lányt, később pedig nem emlékezett semmire. Más szóval, az én erőfeszítéseimnek köszönhetően felmentettek és futni hagynak egy mánikus gyilkost. Ráadásul, ha egyszer gyilkolt, valószínűleg ismét gyilkolni fog.

Laurának a hideg futkározott a hátán. Megborzongott.

– Csak az volt a kérdés, mit lehet még tenni – folytatta Jordan Bennett. – Újra felkerestem a pszichiáterét? Aki annak idején Pault megvizsgálta, de nem sok segítséget kaptam tőle. Talán

tudna segíteni, mondta, ha rá tudnám venni Pault arra, hogy megvizsgáltassa magát vele. Történetesen megpróbáltam rávenni erre már korábban is, de nem állt kötélnek. Az orvos azt is értésemre adta, hogy az ilyesfajta, időnkénti emlékezetkiesést csak hosszas megfigyelés után lehet kellőképpen kielemezni. Megpróbáltam valami törvényes módot találni arra, hogy Pault bejuttassam egy intézetbe, ahol megfigyelhetnék, de ez lehetetlennek bizonyult. Akárhogy törtem is a fejem, a végkövetkeztetés mindig az maradt, hogy én vagyok az egyedüli tanú, a hatóságok csak az én vallomásomra alapozhatnának. Hogy rövidre fogjam, kiderült, hogy törvényes módon nem tudom megoldani az ügyet. Márpedig ez az én ügyem volt. Minden felelősség az én vállamat nyomja. Az egyetlen kínálkozó megoldás pedig az lehetne, amit a törvény büntet.

Jordan Bennett ismét elhallgatott. Laura most már azt kívánta, bárcsak ne kérdezett volna semmit, bárcsak ne hallotta volna ezt a históriát. Bármennyire is nincs ínyére, most már őt is felelősség terheli, végig kell hallgatnia ezt az embert, talán segíteni is kell valamiben.

Jordan Bennett egy idő után folytatta az elbeszélést:

– Megpróbáltam rávenni Pault, hogy jelentkezzen a rendőrségen és önként vesse alá magát egy hosszabb megfigyelésnek. Kifejtettem neki, hogy részemről bizonyos vagyok abban, hogy ő maga sem óhajt két lábon járó, fenyegető, gyilkos veszélyként kóborolni, készen arra, hogy bármelyik pillanatban újra öljön. Persze tudtam, hogy nem lesz nagy sikerem nála, és nem is lett. Paul azt hitte, hogy megbolondultam. Csúnyán összevesztünk. Végül is azt mondtam, adok neki egy rövid gondolkodási időt. Ha nem szánja rá magát arra, hogy önként jelentkezzen, akkor valami keményebbel próbálkozom majd. Végül is én felelek azért, amit ő tesz, és inkább megölöm, semmint, hogy megvárjam, amíg ő öl meg valakit.

Laura lehunyta a szemét. Fázott. Most már tudta a történet végét.

– Néhány napig békén hagytam, hadd gondolkodjon, de a szemem rajta tartottam.

Ezzel a vonattal akart megszökni előlem, de én utána jöttem. És most itt vagyunk mind a ketten.

– Persze, az a másik, az Paul – mondta Laura.

– Úgy van. Gondolom, most már érti, miért viselkedtünk olyan furcsán.

Laura hevesen megragadta az ügyvéd karját.

– De ugye nem próbálta meg eltenni láb alól? Hirtelen rémes gondolata támadt:

– Hol van ő most? Csak nem ölte meg? Jordan megfogta a lány kezét.

– Köszönöm a jóakaratát. Nagy szükségem volt rá. De ne aggódjon, nem öltem meg! Biztosan bent ül a fülkéjében és tudom, hogy melyik az övé. Éjfélig nem áll meg a vonat, tehát le se szállhat. Figyelem őt, és várok. De ha nem szánja el magát, mire Kaliforniába érünk, akkor…

Amikor úgy egy óra körül kopogtattak az ajtaján, Laura gondolkodás nélkül kinyitotta. Azt remélte, hogy Jordan Bennettet találja a folyosón. De tévedett. Az a férfi állt előtte, akit az ügyvéd Paulnak nevezett. Első pillanatban az egész embert látta meg, csak azután figyelt fel a részletekre. Először is arra, hogy gyűrött az öltönye, mintha ruhástól aludt, vagy verekedett volna. Laura megborzongott erre a gondolatra. A nyakkendője félrecsúszott, arca izzadtan fénylett. Nem is bírt eligazodni a férfi arcán. Alapjában véve becsületes, szép vonásai voltak. Rövidre nyírt, barna haja, sima bőre, gyér szakálla kisfiússá tették az arcát. Az állkapcsa azonban erős volt, szája határozott vonalú. Csak barna szeme tűnt furcsának. Vérbe borult, természetellenesen ragyogó szemei voltak.

Ennek ellenére semmi olyasmi nem volt rajta, ami megrémíthette volna a lányt. Csakhát emlékezett arra, amit Jordan Bennett mesélt. Lehet, hogy ez az ember megölt egy lányt! Legalábbis ezzel vádolták. Az is lehet, hogy őrült, és ismét gyilkolni akar. Laura nem félt volna tőle, ha nem beszélt volna előzőleg Jordan Bennett-tel. így azonban félt. Be akarta húzni az előbb még szélesre tárt ajtót, de ez csak részben sikerült neki. Hiába rángatta, az ajtó néhány hüvelyknyire nyitva maradt, mert valamiben megakadt. Laura rájött, hogy a férfi odatette a lábát. Sikíthatott volna, vagy megnyomhatta volna a gombot és hívhatta volna a vonatkísérőt. De valami belső hang megakadályozta ebben. Azt sem tudta, vajon a férfi eltűrné-e, hogy megtegye e két dolog bármelyikét is.

– Ön Laura Shields, ugye? – kérdezte a férfi.

– Úgy hívnak – ismerte el Laura.

– A nevem Paul Demaray – mutatkozott be a férfi. – De tudom, hogy ön már látott engem, és azt is tudom, hogy Bennett beszélt önnel.

Laura csak bámult rá, nem tudta, mit feleljen, vagy mit tegyen, és azon tűnődött, honnan tudja a férfi az ő nevét. Nagyon homályosan emlékezett Paul Demaray nevére. Biztosan az újságokban olvasott róla.

– A szalonkocsi zárva van. Bejöhetek önhöz? – kérdezte a férfi.

– Minek? – – Laura most már közel állt ahhoz, hogy sikítson.

– Beszélni akarok önnel. Úgy látom, Bennett hazugságai nyitott fülekre találtak. Remélem, az én őszinte szavaim sem járnak rosszabbul.

Ha Paul szándékosan kiválogatta volna azokat a szavakat, amelyek nyomán erőszak nélkül beléphet a lányhoz, akkor sem találhatta volna el jobban. Jordan Bennett meséje elbűvölte a lányt, de Laura tudta, hogy inkább csak feltevéseket tartalmaz, mintsem tényeket. Ki tudná megmondani, melyik igaz vagy melyik hamis? Ez új, izgalmas távlatot adott az egész történetnek. Laurának egyébként sem volt más választása, de legalább már nem félt annyira.

– Jöjjön be, Mr. Demaray – mondta, és leült. A férfi belépett és behúzta maga mögött az ajtót.

– Nem akarom, hogy meghallják, amit beszélünk.

Laura elfogadta a magyarázatot. Akkor sem tiltakozott, amikor a férfi olyan közel ült hozzá, hogy a válluk összeért. Egy ilyen kicsi fülkében ez majdnem természetes.

– Szóval mit mondott önnek Bennett?

A lány a tőle telhető legpontosabban elismételte, amit az ügyvédtől hallott. A férfi nyugodtan hallgatta.

– Ezek a puszta tények – mondta végül. – Csak éppen Bennett meg én egy kissé eltérő módon értelmezzük őket. Ha megengedi, elmagyarázom.

Az elmúlt tíz perc alatt, amíg a férfi mellett ült, Laura félelme elpárolgott, és most már valóban kíváncsi volt.

– Beszéljen, Mr. Demaray.

– Hát először is ott van a tárgyalás. Azt hiszem, ami a dolgok törvényes oldalát illeti, Bennett a lehető legjobban elvégezte a dolgát, és én hálás is vagyok neki azért, hogy felmentettek. De sohasem értettem vele egyet a módszer tekintetében, amellyel bebizonyította, hogy ártatlan vagyok. Látja, ő nem tett egyebet, mint azt, hogy a közvetett bizonyítékok ellen közvetett bizonyítékokat sorakoztatott fel. A vádló azt mondta, hogy én ott tartózkodtam a közelben, hogy feldúlt lelkiállapotban voltam, meg ilyesmiket. Erre Bennett azt válaszolta, hogy a pszichiáter szerint normális vagyok, hogy jó családból származom, rendes munkám

van, szóval csupa ilyesmit. Véleményem szerint sem a vád, sem a védelem nem bizonyított be semmit. Hol van itt a logika? Ha megharagudtam az egyik lányra, miért kellett megölnöm a másikat? Érti, miss Shields? Hiszen ennek nem lenne semmi értelme, még akkor sem, ha bizonyíthatóan őrült volnék. Ha a barátnőmet öltem volna meg, akivel találkám volt, hát az rendben lett volna, annak lett volna értelme. Azt öltem volna meg, aki bántott. Erre képesnek is érzem magam. Igen, el tudom képzelni, hogy megölöm azt a nőt, aki megsértett. Már persze, ha képes volnék arra, hogy bárkit megöljek. Hát ez az, amit Bennett még most sem ért. És ezért képzeli azt, hogy tulajdonképpen mégiscsak én öltem meg a lányt.

Laura Shields feszülten figyelt; a szemét egy pillanatra sem vette le Paul Demaray arcáról. Paulnak nem voltak olyan kellemes vonásai, mint Bennettnek és a modora sem volt olyan csiszolt. De azért mély benyomást tett a lányra.

– Tehát nem ölt meg senkit? – kérdezte.

– Nem – felelte Paul kurtán.

Egy percig némán nézték egymást. Laura közel érezte magához a férfit, és nemcsak fizikai értelemben.

– Azután ott volt az a dolog a képpel – folytatta Paul. – Bennett azt állítja, hogy összetörtem a képet, azután meg nem emlékeztem semmire. A helyzet az, hogy nagyon is emlékeztem mindenre. Egyszerűen nevetséges módon hazudtam és később, amikor megmondtam az igazat, Bennett nem akart hinni nekem. Pedig ez egy igen fontos momentum, mert éppen emiatt támadt Bennettnek az a hülye ötlete, hogy meg kell akadályoznia engem abban, hogy másokat is megöljek. Látja, miss Shields, ez megint csak olyasmi, amit a Bennett jogász esze képtelen felfogni. Hogy esetleg azért hazudtam, mert nem akartam, hogy lássa, milyen nagyon fáj nekem a dolog és mert szégyelltem magam azért, hogy olyan gyerekes módon próbáltam bosszút állni. Ért engem, miss Shields?

– Nem nagyon – vallotta be Laura őszintén.

– Hát nézze: az a lány kis híján a feleségem lett. Engem perbe fogtak és végül felmentettek. Más szóval tizenkét ember, az esküdtek, azt mondták, hogy ártatlan vagyok. Hát az a lány miért nem hitt nekik? Megvádoltak, igaz, de kiderült, hogy nem vétettem semmit. Csak azért félt tőlem, mert valami szörnyűséggel vádoltak? Óh, tudom, mit akar mondani, miss Shields. Azt, hogy éppen elég ártatlan ember szenvedett már ily módon, akik sosem tudták magukról teljes mértékben lemosni a gyanút. Hát ez elég

szomorú. De hogy az én szerelmem így viselkedjen! Senki sem tudja, milyen rettenetesen fáj. Lehet, hogy abban a pillanatban csakugyan meg tudtam volna ölni, hiszen ő volt az, aki megbántott. De csak a képe volt ott, hát azon töltöttem ki a mérgemet. Persze nagy marha voltam. Meg be is voltam rúgva. Hát hazudtam. És Bennett kitartóan hisz abban a hazugságban. Ez nevetséges. Természetes, hogy mindig is tudtam, hogy én magam törtem össze azt a képet. Hogyan volna lehetséges az, hogy az égvilágon mindenre emlékszem, csak pont erre az egy dologra nem?

Amíg beszélt, Laura érezte, hogy egyre izgatottabb lesz. Érezte, hogy neki találkoznia kellett ezzel az emberrel itt, a vonaton, mert egyedül ő képes kibékíteni őket egymással, mert a bizalmukba fogadták. És hinni fognak neki, ő meg segíteni fog rajtuk.

– Óh, Paul – mondta és a kezét a férfi karjára tette, akárcsak korábban Jordan Bennettére. – Nem arról van szó, hogy Bennett ésszerűtlenül gondolkodik, hanem arról, hogy egyszerűen másfajta logikával közelíti meg a kérdést. A dolgot így is, úgy is lehet magyarázni. Elhiszi, hogy én, aki mindkettőjüket meghallgattam, mindkettőjüknek hittem is? Meg kell érteniük egymást. Azt akarom, hogy leüljenek egymás mellé és kibéküljenek. Két ilyen rendes ember nem haragudhat egymásra ennyire! Jordannak nem szabad megölnie önt, ez tönkretenné az ő életét is. És önnek nem szabad meghalnia, mert ön jó ember és ártatlan is.

A férfi mereven nézte Laurát. Vonásai megenyhültek.

– Köszönöm, Laura – mondta.

– Komolyan gondolom, amit mondtam – felelte a lány.

A férfi hátradőlt és lehunyta szemét. Amikor megszólalt, olyan halkan beszélt, hogy Laura alig hallotta a vonat zakatolásától.

– Önt a gondviselés küldte, Laura. Végre találtam valakit, aki nem gyanakszik rám, nem irtózik és nem fél tőlem. Végre találtam valakit, aki valóban elhiszi, hogy ártatlan vagyok, és úgy bánik velem, ahogy mindenki más bánt, mielőtt ez a rémes dolog történt volna. Most már nem érzem magam szörnyetegnek. Ember vagyok ismét. És talán ön képes arra is, hogy rendbe hozza a dolgokat köztem és Bennett között. De mi mást tehet még érettem? Élőiről kell kezdenem az egész életemet. Tud nekem segíteni ebben?

– Megteszem, ami tőlem telik, Paul – biztatta Laura.

A férfi tovább beszélt:

– Tudja, nekem sokkal fontosabb, hogy ezt egy nő mondja, mintha egy férfitől hallanám. A férfiak nem sokat törődnek

egymással. Egy férfi számára a többi férfi alig több egy élettelen tárgynál. Ezért ha egy férfi mondaná azt nekem, hogy visszafogad az emberi társadalomba, hát az nem jelentene túl sokat. „A nők mindig az embert látják.” Azt hiszem, ez valami nemi sajátosság nálunk. Ezért ha egy nő azt állítja, hogy képes engem elfogadni, akkor az úgy is van. Az azt jelenti, hogy el tudná viselni az ölelésemet anélkül, hogy közben arra gondolna, hogy valami tisztátalan, undorító ragadozó tartja a karjaiban. Vagy ha nem fogad el szeretőnek, legalább férfinak nézne.

Kinyitotta a szemét és ránézett a lányra. A tekintete bársonyos volt, a hangja szelíd:

– Laura, ön éppen olyan jó, mint amilyen gyönyörű.

A lány felnevetett:

– No, végre, nem csak saját magára gondol!

– Laura – folytatta a férfi –, az ember belefárad abba, hogy mindig csak gyilkosságon, peren, logikán és hasonló kegyetlen dolgokon törje a fejét. Olyan jó valami szép, szelíd jelenséget nézni. Elmondhatok valamit, Laura? Mielőtt perbe fogtak volna, sokat csókolóztunk a barátnőmmel. Később azonban, ámbár találkoztunk még néhányszor, soha nem engedte, hogy megcsókoljam.

– Kegyetlen volt és igazságtalan.

– Már egy éve nem csókoltam meg senkit.

– Majd csak talál valakit, Paul. Egy új barátnőt.

– Megcsókolhatom, Laura?

A lány nem félt tőle, megértette az érzéseit.

– Menyasszony vagyok, Paul.

– Igen, tudom. Bennett megmondta. Meg a gyűrű is ott van az ujján.

– Szombaton lesz az esküvőm.

– Ezt is tudom.

– Akkor nem gondolja, hogy mégse illene idegen férfiakkal csókolóznom?

A férfi megmozdult, most már csaknem szembe ült Laurával.

– Mintha jótékonykodna, Laura, csak úgy. Mintha lelki gondozásban részesítene egy beteg embert.

A lány elgondolkodott. Most úgy érezte magát, mint korábban Jordan Bennettel a szalonkocsiban. Egy kicsit zavart volt. Egy kicsit bűntudatos.

– Rendben van – mondta végül.

A férfi előrehajolt, a szájuk összeért. Laura lehunyta a szemét és nem mozdult. A csók gyöngéd volt, de a férfi szája nem akart

eltávolodni. A lány önkéntelenül hátrahúzódott, véget vetve a dolognak.

– Mi a baj? – kérdezte a férfi. Az arca egészen közel volt, a szemei fénylettek.

– Semmi. De továbbra is menyasszony vagyok.

– Jó volt a csókom?

– Hát…

– Jó volt?

– Menyasszony vagyok. Nem gondolja, hogy illetlenség volna azt mondanom, hogy jó volt?

– Laura, könyörgöm, ne hajtogassa, hogy menyasszony! Jó volt?

– Értse meg, hogy nekem nem szabad…

– Hallgasson! Válaszoljon egyszerűen! Igen vagy nem?

A lány habozott.

– Talán…

– Igen vagy nem, Laura? Csak ennyit: Igen, vagy nem?

– Hát jó. Igen.

A férfi a jobb karjával átölelte és magához húzta. Ez a második csókja már nem volt olyan gyöngéd, mint az előbbi. A szája forró volt, az arca izzadt. Laura ellenállt, mindkét öklét nekifeszítette a férfi mellkasának és végre sikerült ellöknie.

– Hagyja abba, Paul – szólt rá élesen –, ehhez nincs joga!

– Azt mondta, hogy jó volt.

– Jó volt egyszer, de többször nem akarom.

– Miért nem? Mi baja velem?

– Semmi. De mondtam már, hogy vőlegényem van.

– Vőlegénye! Ne hajtogassa! Nem ez a baja!

– De igen, Paul, így van.

– Azt mondta, elhiszi nekem, hogy ártatlan vagyok, hogy el tudna fogadni. De csak mondta, és nem tesz semmit!

– Hát mit kellene még tennem?

Laura most már dühös volt, teljes erejéből ellenállt, ütött és körmeit a férfi arcába mélyesztette. A lány haragja, meg a fájdalom, amit okozott, felbőszítette a férfit. Felállt és teljes súlyával nekidőlve a lánynak leszorította az ülésre. Ujjai rászorultak a torkára.

– Te álszent! – sziszegte. – Te átkozott, álszent kígyó!

Nem tartott sokáig. Egyszer csak nem hallatszott más, csak Paul Demaray zihálása, de ez a hang csaknem elnyomta a vonat zakatolását. A férfi felegyenesedett, állt imbolyogva, ahogy a vonat ide-oda hintáztatta.

– De Shirley Girandellot nem én öltem meg – mondta fennhangon. – Ő nem vétett ellenem semmit. Nem is ismertem.

Jordan Bennett Arizonában találta meg a lány holttestét. Nem szólt senkinek, nem riasztotta a hatóságokat. Senkire nem volt szüksége, amíg meg nem tette, amit meg kellett tennie. Keresztül ment három vagonon és felrántotta az egyik fülke ajtaját.

Paul Demaray ott ült a helyén, a térdére könyökölve, arcát a tenyerébe temetve. Akkor sem mozdult, amikor Bennett belépett, és behúzta maga mögött az ajtót.

– Túl sokáig vártam – mondta az ügyvéd remegő hangon. – Esélyt akartam adni neked arra, hogy magad intézd el a dolgot. Ehelyett mást tettél, igaz?

Demaray fel sem emelte a fejét, úgy kérdezte, fojtott hangon:

– Mit tettem, Bennett?

– Tudod te jól, hogy miről beszélek!

– Nem… nem tudom.

Váratlanul Bennettre emelte rémült tekintetét:

– Nézz rám! Mi történt velem?

Bennett az ajkát harapdálta veszett haragjában:

– Tudod te jól, hogy mi történt. Az a lány kihozta belőled.

– Az a lány? Kiről beszélsz, Jordan?

Jordan Bennett keserűen felnevetett. Mintha vassal vertek volna követ. Még a könnye is kicsordult.

– Tudom, mit akarsz. Elhitetni velem, hogy nem emlékszel semmire. Na, mondd már ki!

– Tényleg nem emlékszem semmire, Jordan. Tudom, hogy valami rettenetes dolog történt. Tudom, hogy én tettem. De nem tudom, hogy mi az.

– Fogd be a szád! Lehet, hogy egyszer bevettem neked azt a mesét, hogy elkövethetsz egy gyilkosságot anélkül, hogy emlékeznél rá. Csakhogy a helyzet ennél sokkal, de sokkal szörnyűbb.

Megtetted és nagyon is tudod, hogy mit teszel! Te egy hihetetlenül kegyetlen, önző szörnyeteg vagy, Paul. Csak egy kicsit bántson meg valaki, és máris összetöröd a világot. Még az sem érdekel, kit ütsz agyon, csak az a fontos, hogy üssél. Hogy kielégítsd a bosszúszomjadat!

– Jordan, te ezt nem érted…

– Nem. Hála isten, hogy meg sem tudlak érteni.

Jordan Bennett bezárta maga mögött az ajtót. Azután elővette a fegyverét és addig lőtt, amíg csak az utolsó golyót is kilőtte belőle.

Bostonban David Lefkovitz főhadnagy távolsági beszélgetést kért:

– Jordan Bennett-tel akarok beszélni – mondta. – Ügyvéd. Személyesen vele akarok beszélni. Kérem, keresse meg nekem!

William Wheeland hadnagy New Yorkot hívta San Franciscóból:

– Laura Shieldset kérem – mondta egy kissé rekedt, bizonytalan hangon és, hogy nehogy valami tévedés történjen, betűzte is a nevét.

A New Yorki központban azt mondta Dottie Myers:

– Megkeresem Jordan Bennett számát.

De ebben a pillanatban az állandó beszéd mormogó csendjét felverte Peggy Thomas hangja:

– Halljátok, lányok?

A zümmögő hangok lassan elhalkultak.

– Az a tengerész hadnagy megint telefonált Friscóból. Laurát kereste. Azt hiszem, még nem ért oda.

– De Gee, ma szombat van – mondta Dottie Myers. – Arról volt szó, hogy ma lesz az esküvője.

Aztán hirtelen észbe kapott és beleszólt a szája előtti mikrofonba:

– Kérem, maradjon a vonalban.

Bostonban David Lefkovitz elégedetlenül morogta:

– Mi a baj ezekkel a telefonkezelőkkel? – fordult Ross őrmesterhez. – Már három napja kérem, hogy találják meg nekem Bennettet. Jó hírem van a számára. Elkaptam a pasast, aki megölte Shirley Girandellot és a pofa be is vallotta. De ha míg a világ világ itt kell várakoznom a telefonkagylóval a fülemen, akkor is…

A HALLGATÓZÓ GÉP
Ed Lacy

A szívinfarktusa után, a kórházban azt mondták Buckynak az orvosok, hogy menjen haza és pihenjen. Csakhogy neki nem volt hova hazamenni, de ezt nem vallhatta be. Hónapos szobákban lakott, meg volt egynéhány exfelesége is, de otthona az nem volt. Maradt még hétszáz-nyolvanöt dollárja a legutóbbi akcióból, kibérelt egy olcsó kis szobát a város egyik csendes negyedében és pihent, ahogy az orvosok tanácsolták. Akár egy haldokló vadállat, Bucky is olyan helyre húzódott, ahol senki sem ismerte, ahol az a sok szajha meg nagy vagány, akiket az elmúlt évek során meggyapáit meg átrázott, nem lelhetett rá, és nem tudhatják meg, hogy a nehéz fiú védekezésre képtelenül fekszik azokon a széles vállain.

Teltek a hetek, és keskeny ágyán heverészve, Bucky egyre csak azon tűnődött, mihez is kezdjen. Visszamehetett volna a cimborái közé, de az a gondolat, hogy a ketyegője megállhat valamelyik menekülési akció közepette, elvette a szükséges önbizalmát. Néha végigtapogatta kemény, hatalmas testét, amely ötven éven keresztül annyi mindent kibírt, most pedig csődöt mondott. Néha nem is akarta elhinni, hogy beteg. De valahányszor csak le kellett mennie a hallból nyíló fürdőszobába, és tapasztalnia kellett, hogy elég egy gyors lépés, máris összeszorult a mellkasa, Bucky újra meg újra ráébredt a valóságra.

Ideje nagy részében aludt, meg olvasgatott, és igyekezett nem gondolni a jövőre. A szobáért tíz dollárt fizetett egy hétre és további tizenegy dolcsi fejében a tulajdonos, egy idősecske hölgy, örömmel vállalta, hogy naponta kétszer hoz neki valami könnyű kaját és odaadja neki az újságokat meg a képeslapokat, amelyeket már kiolvasott. A háziasszonya valóban örült a csendes, jómodorú lakónak. így hát Buckynak nem voltak azonnali pénzgondjai, számítása szerint egy fél évig kényelmesen kijön abból, amije van. De mi lesz azután? Bucky megszokta a könnyen jövő pénzt, az italt, a nőket, a villámgyors akciókat.

Délutánonként kiült a szoba egyetlen ablakába és elnézegette a sarki telefonfülkét meg az utca túlsó oldalán sorakozó szerény lakásokat. Az utcán emberek járnak, emberek, akikből pénzt lehetne kiszedni, csak ki kellene találnia valamit, amivel horogra tudná csalni őket még egy ilyen lerobbant ketyegőjű fickó is. Nem

volt könnyű a fejét használnia, hiszen egész eddigi életében az izmaira hagyatkozott.

Az egyik képesújságban felfedezett egy érdekes hirdetést. Valami hallgatózó masinát reklámoztak, olyasfélét, amilyent nagyobb változatban az aknák felszedésére használnak. A hirdetés szerint több száz lábnyi távolságban elhangzó beszélgetést is ki lehet vele hallgatni. Bucky lassú, óvatos lépésekkel elballagott a legközelebbi postaládáig és egy borítékban elküldött húsz dollárt a cégnek, megrendelve magának a masinát.

Amikor a terjedelmes csomag megérkezett, Bucky az asztal közepére állította. Fogalma sem volt az elektronikáról, de gondosan elolvasta a használati utasítást. A kurta kis három lábú állványra felállította a nagy fémtányért, amelyhez sztetoszkópszerű fülhallgatók tartoztak. A szerkentyűt ráállította két háziasszonyra, akik az utca túlsó oldalán trécseltek, és máris meghallotta, hogy:

– ...és akkor megmondtam a pénztárosnak, hogy nem érdekel, mit írtak a konzervre, de nézze meg a tulajdon reklámjukat, hogy hármat adnak egy dollárért, és...

Tovább forgatta a tányért. Arrébb három kislány ugrókötelezett:

– I, j, k, 1, m, elvétetted az m-nél! Tehát úgy hívják a fiúdat, hogy... Marvin! Ez az! A kövér Marvin a fiúd!

Bucky fél délutánon keresztül a lehallgatóval szórakozott. Azóta, hogy a bárban összeesett, most először nem gondolt a szívére. Négy óra körül elálmosodott és lefeküdt.

Hat órakor a háziasszony behozta az egyszerű vacsorát és felköltötte. Az elkövetkező félórában Bucky a rádiót hallgatta, és egyre türelmetlenebb lett. Amikor odakint besötétedett és szemben, a házakban sorra felgyúltak a lámpák, Bucky a vállára terítette a kabátját, eloltotta a villanyt, és a lehallgató készüléket az ablak mellé állította. Bekapcsolta az érzékeny fülhallgatókat és a tányért a szemben lévő ablakok felé irányította. Tisztán hallotta, amit odabent beszéltek, pedig a nyitott ablakon csak nagyritkán jelent meg egy-egy árnyék.

– Kapcsold ki a tévét! Mondtam már, hogy előbb légy kész a leckéddel! Ne kelljen többször mondanom!

– Hát, drágám, látnod kellett volna a nő arcát – tudod, milyen hülyén bír nézni –, szóval látnod kellett volna, milyen képet vágott, amikor beígértem neki egy pofont. Hát még amikor meg is adtam! Majd átesett az asztalon!

– Nem engedhetjük meg magunknak. Meg amúgy is fáradt vagyok. A fenébe, hát nem tölthetünk el itthon egy kényelemes estét?

– Nálad van a labda, öregem, vagy adsz nekem egy pihent lovat még egy hatlövetűt, meg ideadod az aranyadat is, vagy beléd vágom a kést. Dodge Citytől Buffalo Hillig néhány embert megkéseltem, egy gyilkosság ide vagy oda nekem nem számít. Ne vinnyogjon, mama! Á, ez az okos kislány már tudja a dörgést…

Bucky ablakról ablakra hallgatózott. Sok mindent hallott. Kamasz beszélgetést, rádió- és tévéműsorokat, hétköznapi pletykálkodást és apró családi veszekedéseket. Amikor az egyik tömbházzal végzett, szép türelmesen nekifogott kihallgatni, miről beszélgetnek a másikban.

Amikor egy gyengén megvilágított, harmadik emeleti ablakhoz ért, Bucky először azt hitte, egy tévéműsor részletét hallja:

– …megtaláltad a pénzt! Hát jól van Beth, most már te is tudsz róla. És akkor mi van?

– Ennyi az egész mondanivalód? Hogy akkor mi van? Megőrültél, Frank? Húszezer dollár? Gondolod, hogy nem veszik észre a bankban? Be fognak zárni!

– Lehetséges, bár remélhetőleg mégse. Megvan az elképzelésem arra, hogy hogyan verjem át őket. És ha te nem volnál olyan kíváncsi természetű, Beth, hát soha meg se tudod ezt a dolgot.

– Tulajdonképpen mire kell neked ennyi pénz, Frank?

– Most éppen semmire. Havonta kivettem ezer dollárt olyan réges-régi betétekről, amelyekhez évek óta nem nyúlt senki. Ha összegyűlik ötvenezer, meglépek. Ha velem akarsz jönni, nem bánom. De ha mégse jönnél, hát az se érdekel.

– Veled menni, Frank? Hová? A börtönbe?

– Beth, ha minden úgy történt volna, ahogy elterveztem, te soha nem tudod meg, hogy honnan van a pénz. Azt mondtam volna, hogy nyertem a lóversenyen. Figyelj rám, kicsim! Tudod, mi volt mindig a baj nálunk? Egyebet se csináltunk, csak dolgoztunk, ettünk, aludtunk, és ebben a mindennapos robotban elfásultunk, elfakult a hajdani boldogságunk. Mind a ketten csak dolgozunk, nem is volt már igazi, közös életünk. Nem vágyom arra, hogy nyugalmazott pénztárosként fejezzem be, vagy hatvanöt éves koromra valami jelentéktelen bankocska igazgatója legyek.

– De Frank, hiszen ez rablás!

– A törvény szerint valóban az. De én megmentettem sok százezer dollárjukat és szereztem vele egy golyót a hasamba,

amikor a bankot ki akarták rabolni. És mit kaptam érte cserébe? Egy köszönőlevelet.

– Meg két hónap szabadságot és fizették a kórházi költségeidet.

– Még szép! Beth, ne vitatkozzunk! Tíz évet akarok Európában tölteni és végre festeni akarok. Szeretném, ha velem jönnél, de ha nem akarsz, egyedül is elmegyek.

– Frank, Frank, könyörgöm, térj észhez! Tedd vissza azt a pénzt, amíg nem késő!

– Nem tehetem vissza drágám, hiszen ezzel az erővel akár fel is jelenthetném magam. No meg eszem ágában sincs ilyesmit tenni. Hát nem érted, hogy kétségbeesetten vágyom egy kis boldogságra, és ez az egyetlen esélyem? Nincs szándékomban elpazarolni a fiatalságomat. Sajnálom, de el vagyok szánva.

– Óh, Frank, kérlek, kérlek szépen, vidd vissza, és magyarázd meg nekik, hogy…

– Ez lehetetlen. Nincs számomra visszaút, hagyd hát abba a nyavalygást. Most pedig elmegyek egyet járni.

Bucky hallotta, hogy valahol becsapódik egy ajtó, utána súlyos csend lett. Kikukucskált az ablakon, és látta, hogy egy perccel később egy magas férfi lép ki a tömbház kapuján. Sajnos a gyér fényben nem sokat látott belőle. Hallotta, hogy Beth sír, azután meg felhívott egy számot telefonon:

– Halló, Eddie, te vagy az? Itt Beth. Igen, megmondtam neki, hogy tudok a dologról. Jaj, dehogy, határozottan elutasította a gondolatot, hogy visszategye a pénzt. Azt mondja, hogy ez lehetetlen. Jaj, Eddie, nem tudom, mit csináljak. Én… hát persze, hogy ott akarom hagyni, de most olyan bajban van! A bolond ember!

Csend. Bucky nem hallhatta, mit mond az a másik ott a vonal túlsó végén. Azután:

– Persze, hogy határozott leszek. De ez egy rémálom. Jó, jó. Jó éjszakát, kedvesem.

Ezután egy kis sírás következett, majd a mosogatás keltette zajok hallatszottak. Bucky letette a fülhallgatókat, felgyújtotta a villanyt, és elkészítette a tömbház vázlatos rajzát, megjelölve egy X-szel az „ők” harmadik emeleti ablakát. Azután ismét eloltotta a villanyt és ráirányította a tányért a két emelettel „felettük” levő kivilágított ablakra. Ezt hallotta:

– …szóval, tudod, milyen vagyok. Megmondtam neki a magamét. Erre odahívta az igazgatót, én meg annak is megmondtam, hogy nekem már időtlen idők óta folyószámlám

van az áruházban, meg hogy készpénzzel fizettem és egy negyed dollárral kevesebbet adtak vissza.

Mire a főnök azt mondta, hogy: „Mary, adjon Mrs. Parksnak huszonöt centet. Előfordul Mrs. Parks. A pénztáros bizonyára nem akarta becsapni önt."

Bucky az asztalra tette a hallgatózó masinát és megint felgyújtotta a villanyt. Elővette a rajzot és a megfelelő ablak mellé beírta: Mrs. Parks. Azután bevette az altatóját és lefeküdt, hogy kipihenje magát a következő akció előtt.

Reggel hat órakor már az ablakban volt és a tányért ráirányította az ablakukra. Háromnegyed hétig semmi sem hallatszott a szürke hajnalban, akkor megszólalt egy rádió és néhány perc múlva Beth azt kiáltotta:

– Frank, kelj fel!

Vizet eresztettek, a rádióban a zene szólt, majd a hírek következtek. Hét óra tíz perckor Beth megint csak kiszólt a konyhából:

– Frank, kihűl a kávéd! Hány tojást kérsz?

– Egyet sem, kösz. Csak egy pirítóst.

– Frank, alig eszel az utóbbi időben. Látod, milyen feszültségben élsz amiatt a pénz miatt! Kérlek…

– Beth, hagyd abba! Többet egy szó se essék arról a pénzről! Te csak azt döntsd eí, akarsz-e velem jönni, vagy sem, amikor majd készen állok arra, hogy elmenjek!

– De hiszen addig még legalább két évnek kell eltelnie, ha nem többnek! És mi lesz, ha a bankban észreveszik?

– Ezzel a kockázattal számoltam, és vállalom is. Ha elkapnak, egyedül megyek a dutyiba.

Felejtsd el, hogy valaha is láttad azt a cipődobozt a pénzzel ott a vécében, és neked nem eshet bajod. Rendben van? Kérlek, Beth, ne kezdj el megint bőgni! Inkább add ide a cukrot!

Bucky hallotta, hogy becsukják maguk mögött az ajtót, de éppen akkor olyan sok fiatal pár indult munkába, hogy nem tudta eldönteni, melyik közülük Frank és Beth. De ez nem is számított. Visszabújt az ágyba és szundított még vagy két órát, amíg a háziasszony behozta a reggelit. Az asszony azonnal észrevette a fura kinézésű szerkentyűt az asztalon és nem hagyta szó nélkül.

– Óh, szóval ez jött tegnap abban a csomagban! Mire jó ez a masina?

– Ez egy újfajta antenna a rádiómhoz. Akár Kaliforniát is behozza, ha akarom. Úgy látom, szép időnk van, kiülök egy kicsit a napra.

– Jól teszi. Csak ne vigye túlzásba!

Bucky tizenegyig pihent, azután lassan felöltözött, és szép csendesen átballagott az utca túlsó oldalára és bement a nagy tömbházba. A csengők mellett sorakozó nevek közül megkereste a Parks nevet. Most már könnyű volt megtalálnia az embereit. 5G lakás, Edwards.

Elsétált a sarki telefonfülkéhez és a tudakozótól megérdeklődte Frank Edwards telefonszámát. Azután fáradtan, de boldogan hazament. Akcióba lépett.

Fél hatkor ráirányította a tányért Edwardsék ablakára. Háromnegyed hatkor – Bucky felírta az időpontot nyílt – az ajtó. Húsz perc múlva megint nyílt az ajtó, és Beth hangja hallatszott:

– Frank?

– A hálóban vagyok, dolgozom.

– Készítem a vacsorát.

Az elkövetkező néhány órában Bucky egyfolytában Edwardsék ablakát figyelte, éppen csak a vacsoráját kapta be. Részleteket hallott különböző tévéműsorokból és egyszer hallotta a Frank hangját is:

– Szívi, halkítsd le egy kicsit a tévét. Nem bírok a munkámra koncentrálni.

Másnap Bucky reggeli után is ágyban maradt, és részletesen végiggondolta, hogyan fogja a pasast megvágni. Minden a lehető legtökéletesebb, semmi nyom nem vezethet hozzá. ő nem tudja, hogy néz ki Frank Edwards, Edwards pedig még csak nem is hallott róla soha. És persze, a hallgatózó gépet sem látta, és nem is fogja. Tökéletes.

Egész nap csak pihent. Végül is úgy döntött, hogy nem a hallban levő telefont fogja használni. Negyed hatkor szép lassan elsétált a sarki telefonfülkéhez és felhívta Frank Edwardsot, de senki sem vette fel a kagylót. Bucky ötpercenként megismételte a hívást. Végre meghallotta Edwards hangját:

– Tessék!

– Hogy vagy, Frankie?

– Jól. És te ki vagy?

– Egy akárki. De figyelj csak...

– Kivel beszélek?

– Frankie, ne szövegelj, hanem nyisd ki a füled! Ugye nem akarod, hogy a bankban megtudják, hogy elemeltél húszezer dollárt?

Egy másodpercnyi döbbent csend után Frank újra megkérdezte:

– Kivel beszélek?

– Ne törődj vele! De nem ajánlom, hogy meglépj, mert rögvest befújlak a bankban. így meg csak ötezer dollárodba kerül és…

– Fogalmam sincs, miről beszél! – Edwards lecsapta a kagylót.

Bucky várt egy percig majd újra tárcsázott. Amikor Edwards felvette, belemorogta a telefonba:

– Emeltük az árat, most már hatezret kérek. És ne merészeld lecsapni a kagylót, mert ráfázol! Mindent tudok arról a pénzről, amit egy cipődobozban rejtegetsz a vécében. Majd még hívlak, Frankie!

Bucky letette a kagylót, várt egy percig, aztán kilépett a fülkéből és elvegyült a hazafelé igyekező emberek tömegében.

Visszatérve a szobájába Bucky kifújta magát, majd ismét beállította a hallgatózó gépet és máris meghallotta a Beth hangját:

– Ne hülyéskedj már, Frank! Természetesen senkinek sem beszéltem a pénzről. Még rágondolni is félek. Hogy is kérdezhetsz ilyet?

– Tudom is én. De nagyon kérlek, nehogy eljárjon a szád! Lehet, hogy nem hiszed, de én ezt az egészet kettőnkért csináltam.

– Oh, istenem, bár sose kezdted volna el!

– Jól van na, ne beszéljünk róla többet!

Bucky lassan levetkőzött és lefeküdt. Vacsora után még olvasgatta egy kicsit az újságokat, azután elaludt.

Másnap délután háromnegyed hatkor a telefonfülkében volt. Frank az első csengetésre felkapta a kagylót.

– Frankie, ne haragudj Bethre, nem ő mondta meg nekem.

– Ki… kicsoda maga? – Edwards hangja reszketett a dühtől.

– Én vagyok az a pasas, Frankie, aki tudja, hogy te havonta ezer dollárt emeltél el a bankból, és most már van húszezred, amin Európába akarsz menni festegetni. Hát nem ér meg neked ez az álom hatezer dollárt, művészkém?

A vonal túlsó végén csend volt. Bucky az órájára nézett.

– Ne modortalankodj, Frankie, mert az még egy ezresedbe fog kerülni!

– Mit akar?

– Már mondtam tegnap is, hogy hatezret kérek a hallgatásom fejébe. Tudod, nekem is megvannak a magam álmai. És igazán nem vagyok egy dög, nem kérek én sokat. És nem is zargatlak majd többet.

– Honnan tudhatnám ezt biztosan?

Bucky vihogott:

– Sehonnan, fiacskám. De az én szavamban megbízhatsz, annak súlya van a tolvajbandában. Szóval megkötjük az üzletet?

– Igen. És ... mikor találkozunk?

– Majd én megmondom, hogy mikor és hová vidd a laskát, fiú. Jó éjszakát, Frankie!

Amint visszaért a szobájába, Bucky az ablak mellé húzódott és hamarosan meglátott egy magas, vörös hajú fiatalembert Edwards ablakában. A nehézfiú magában nevetgélve levetkőzött és várta a vacsorát. Később a sötét szobában odaráncigálta az asztalt az ablak mellé. Az erőfeszítéstől belenyilallt a fájdalom hordó nagyságú mellkasába. Úgy állította fel a hallgatózó gépet, hogy kívülről semmi se látszódjon belőle. Amint ráirányította Edwardsék ablakára, meghallotta a Beth hangját.

– Mi bajod van ma este, Frank?

– Semmi. Egy kicsit... egy kicsit fáradt vagyok.

– Szombaton lesz az anyám születésnapja. Mi volna, ha velük töltenénk a hét végét. Szükséged volna egy kis kikapcsolódásra, Frank.

– Menj egyedül, Beth! Legalább alkalmam lesz arra, hogy a hobbimnak éljek. Meg pihenhetek is, ha akarok.

– Látod, mit tesz a pénz? Félsz elhagyni a házat. És én is úgy érzem magam, mint egy ugrásra kész macska.

– Ugyan, Beth, ne szamárkodj. De te is tudod, hogy ha elmegyek, csak veszekedés lesz belőle és tönkretesszük az édesanyád születésnapját. Pénteken elmész és vasárnap délután visszajössz.

– Hát, engem mindenképpen várnak. Mondd, Frank, akarod nézni Danny Kaye-t?

– Hát persze, szívem, ezer éve nem néztük együtt a tévét.

Másnap Bucky felhívta Frankot:

– Halló, itt a haverod!

– Szép kis haver!

– Pedig az vagyok. És mindjárt adok is egy jó tanácsot. Ha majd meglépsz Európába, nehogy megfestesd azt a vörös hajadat. Ha a kopók a nyomodba szegődnek, ez az első, amire gondolni fognak.

– Kösz. Szóval mikor találkozunk, hogy már essünk túl a dolgon?

– Ne aggódj, Frankie, megtudod idejében!

– Ha lehet, a hét végén.

– Ne parancsolgass nekem, Frankie! Tudom, hogy Beth elmegy meglátogatni a családját. Erről jut eszembe egy másik jó tanács:

tartsd szemmel őt, mert van valakije. Egy pasas, akit Eddie-nek hívnak.

– Eddie az ő... óh, maga nyomorult spicli!

– Nahát, hogy beszélsz velem! Meg kellene emelnem a tarifát. Hamarosan újra jelentkezem, hát készítsd a pénzt!

Ezen az éjszakán Frank Edwards az ablakban állt és a sötét utcát tanulmányozta. Bucky ébren feküdt az ágyban és lassan elszívott egyetlen cigarettát. Eszébe jutott, hogy egyszer egy uzsorásnak végzett valami munkát. A pasas úgy rendezte a dolgot, az áldozatnak el kellett mennie egy sor telefonfülke előtt ott a központi könyvtárnál. Bucky a szembenlévő épület halljában várakozott, az ottani telefonfülkében, ahonnan remekül szemmel tudta tartani az utcát. Amikor az illető elhaladt a telefonfülke előtt, az uzsorás felhívta őt az egyik fülkéből, és az ujjával mutatta meg, kivel lesz dolga. Bucky úgy találta, hogy ez a módszer most is használható lehet. Meg fogja mondani Franknek, hogy a pénzt tegve egy közönséges papírzacskóba és várjon. ő meg taxival elmegy a könyvtárig, onnan felhívja Frankét, és utasítja, hogy várjon rá egy óra múlva az utolsó fülkénél. Ő meg beül abba a már ismerős telefonfülkébe az utca túlsó oldalán. Onnan felhívja a sor végén levő fülkét és megmondja Frankie-nek, hogy tegye a zacskót az ülés alá és tűnjön el. És egész idő alatt kényelmesen szemmel tarthatja az emberét. Ha minden rendben megy, nem lesz más dolga, mint hogy elsétáljon a fülkéhez, felszedje a pénzt, aztán fogjon egy taxit és irány haza.

Biztos volt benne, hogy az egész ügy nem kerül majd túl nagy fáradságba. Ha pedig Frank butáskodna és bármivel próbálkozna, ő a közelébe se megy a telefonfülkének, hanem majd valami mással próbálkozik. Ideje van bőven.

Másnap este Bucky nem telefonált. Ott ült a sötét szobában, megcélozva a készülékkel Edwardsék ablakát. De nem hallott mást, mint a tévé műsorát és egyszer Beth hangját:

– Miért vagy ma olyan nyugtalan, Frank? Egyre csak a telefont bámulod.

Bucky pénteken telefonált délután háromnegyed hatkor. A telefont nem vette fel senki. Hat óta húszkor végre jelentkezett Frank.

– Beth elment?

– El hát, hogy a fene enne meg!

– Frankie, hajlandó vagyok átvenni a részemet. Később felhívlak és elmondom, hogyan. És ne próbálj okoskodni, mert nem fog menni. Elég egy kis hiba, és hétfőn felhívom a bankot.

– Oké, oké. Mikor hív fel?

Bucky elvigyorodott. Hát Frankie azt hiszi, egy amatőrrel tárgyal? Frank folytatta:

– Szóval mégis mikor? Végül is elő kell készítenem a pénzt.

– Mennyi idő alatt gyömöszölsz be hatezret egy papírzacskóba? Majd felhívlak vagy ma este, vagy holnap, vagy vasárnap. Te csak ülj otthon, hapsikám!

Bucky letette a kagylót, megvárta, amíg arra jöttek néhányan, akkor kilépett a fülkéből és elvegyült az emberek között.

A szobájába visszatérve elfogta a nyugtalanság. Bevett még egy szemet a gyógyszeréből és elhatározta, hogy még ma este megejti a dolgot. Fél nyolckor felhívja majd Frankét, megmondja neki, hogy várja meg a következő hívást, azután eltaxizik a könyvtárhoz és onnan ismét felhívja. Az irodaházat csak kilenckor zárják be, addig mindent kényelmesen el lehet intézni, anélkül, hogy túlságosan igénybe venné szívét.

Sötét volt már, amikor hét óra után tíz perccel Bucky behúzta maga mögött a telefonfülke ajtaját. A lámpa automatikusan felgyúlt. Bucky tárcsázott és Frank az első csengetésre felkapta a telefont.

– Eljött a nagy nap, öreg fiú. A *p* nap, de itt a *p* pénzt jelent, nem partraszállást. Ott van a lóvé abban a szimpla kis papírzacskóban?

– Persze. Várjon csak egy percet!

– Oké, csak nyugodtan.

Bucky az órájára nézett. A pasas biztosan arra kíváncsi, hogy köztelefonról hívják-e és most vár, hogy meghallja a kis kattanást, amellyel az automata jelzi, hogy ha nem dobnak be újabb érmét, megszakad a vonal. Hát ezzel nem sokat érsz el, Frankie. Fél perc után Bucky letette a kagylót. Négy perc múlva újra tárcsázott, miközben majd meghalt egy cigaretta után. A telefon foglaltat jelzett, Frank tehát még mindig nem tette le a kagylót. Bucky zavarba jött. Megfordult a szűk helyen és szemügyre vette a tömbházat. Sötét volt, de az utcai lámpa sápadt fénye megcsillant valamin Edwardsék ablakában. Valami fémesen ragyogó, kerek tányéron, ami egészen olyan volt, mint az ő hallgatózó gépe!

És ekkor megpillantotta a Frank Edwards vörös fejét. A férfi kilépett a tömbház kapuján és elindult feléje. Bucky kirontott a fülkéből és szaladni kezdett. Néhány lépés után azonban megállt, és egy kis botladozás után elvágódott a járdán.

A rendőr felnézett a jegyzetfüzetből:

– Látta valaki önök közül, amikor ez az ember összeesett? – fordult a holttest köré gyűlt kis csoporthoz.

– Vajon tényleg halott? – kérdezte Frank Edwards.

– De úgy ám! Látott valamit, uram?

– Igen, azt hiszem, igen – mondta Frank halkan. – Itt lakom szemben és éppen egy doboz sört akartam venni az üzletben. Láttam, hogy ez a nagydarab ember kilép a telefonfülkéből. Mintha szaladt vagy legalábbis nagyon sietett volna. De igazából nem is néztem rá, csak amikor összeesett. Hát ennyi.

– Ismerte? Vagy legalább látta már?

Frank a fejét rázta:

– Nem én uram, soha életemben.

A hangja megilletődött volt és őszinte.

A RENDŐRGYILKOS
James Holding

Kenguru Kelly boldog ember volt. Miért is ne lett volna boldog? Fiatal volt. Nora, a felesége, szép volt. Egy csinos kis ikerházban lakott a Seventh Streeten, amelynek a felét már ki is fizette. A munkáját szerette. És talán túlságosan is jóképű volt, abból a sötét hajú, ír fajtából való.

Csak éppen a feneke volt túl nagy. Öröklött hajlama volt a zsírosfarúságra, és nem nehéz elképzelni, hogy ez a kis furcsasága számtalan csúfnévvel ajándékozta meg az élete során, amelyek közül még a kenguru volt a legkevésbé sértő.

Kenguru Kelly azonban megtanulta arisztokratikus fölénnyel kezelni a mindenkori kollégái humoros megjegyzéseit, és ezért, amint már mondtuk, valóban boldog ember volt. És ennek a boldogságnak csakugyan része volt a munkája, mint az élete egyéb ajándékai. Mert Kelly olyan szerencsés volt, hogy azt a munkát végezhette, amelyre mindig is vágyott. Már kis kölyök korában, amikor péntek délutánonként fagylaltot szopogatott vagy kólát ivott a Fiatalok tejcsarnoka előtt, áhítatos tisztelettel figyelte Clancyt, a rendőrt, aki méltóságteljes léptekkel járőrözött. Kenguru számára Clancy volt a megtestesült törvény és rend, egy csodálatos ember, akinek irigylésre méltó élete van. Kelly gyakran mondogatta a barátainak, hogy ő is olyan akar majd lenni, mind Clancy, ha megnő. Már ha megnő. Mert akkoriban neki bizony csak a hátsó fele volt nagy. Aztán megnőtt, éppen elég nagyra. És nemcsak hátul nőtt, hanem egész testében. Kemény izmú, hatalmas férfi lett, és most már negyedik esztendeje a Juniata Rendőrségi Osztály járőrszolgálatot teljesítő tagja. Éjszakánként magányosan rótta az utcákat, és minden igyekezetével azon volt, hogy az ésszerű határok között tartsa az utcai verekedések, rablótámadások és zsebmetszések özönét ezen a kis területen, amely az övé volt, a Juniata déli szektorában, a város egyik legrázósabb negyedében. A legjobb tudása szerint dolgozott, mert tisztában volt a ráháruló felelősséggel, és rendkívül büszke volt azokra a törvényekre, amelyeket meg kellett védenie. Nem vette félvállról az őt fenyegető veszélyt, de nem is hitte, hogy félnie kellene. Mélységesen hitt abban, hogy munka közben képes vigyázni magára, de nemcsak erről volt szó. Tudta, hogy a rendőrségi erők nem késlekednek bosszút állni, ha valamelyik

társukat megsebesítik vagy megölik. Valahányszor hajnal előtti sötét, veszélyekkel teli, lassan múló órák során a South Side utcáit rótta, Kelly azt mondogatta magában:

– Ha valamelyikük eltesz láb alól, még ha véletlenül történik is a dolog, neki is vége van. És ezt ők nagyon is jól tudják. Hatszáz rendőr van ebben a városban és mind'őket üldözné, még ha száz évig kell is futni utánuk. Rendőr vagyok. És rendőrt nem szokás ölni. Hacsak nincs szükséged egy gyorsvonati jegyre a pokolba.

Hintázó lépésekkel, fáradhatatlanul járta az utcákat, a gumibotjával játszadozva, és néhanapján összefutott Binsky Caputóval. Binsky osztálytársa volt valamikor, de nem voltak éppen baráti viszonyban, ámbár ellenségesben sem. Egyfajta laissez-faire volt közöttük mindig. Való igaz, hogy Binsky mindig nevetett Kengurun, amiért rendőr akart lenni.

– Micsoda balfék vagy! – mondogatta. – Egy óriási nagy balfék! A lóvé a másik oldalán terem, nagyfejű! Miért legyen az ember csóró rendőr, ha lehet módos gazfickó? – csúfondáros jóakarattal hallgatta, amint Kelly teljes őszinteséggel kifejtette neki az álláspontját a rendőri munkával kapcsolatban.

Miután kikerültek az iskolából, Bindsky megpróbált a fenti elképzelései szerint élni. Mégsem lett belőle gazdag ember. Sőt. Jelentéktelen kis tolvaj maradt, egy nem túl ügyes zsebmetsző, akit már kétszer küldtek be a Megyei Dologházba, egyszer éppen Kelly vallomása alapján. Amikor egyáltalán otthon volt, Binsky éppen csak, hogy megélt, és egy kis hónapos szobában lakott a Flora Sreeten. Valahányszor csak összefutott Kellyvel az utcán vagy a sörfőzde háta mögött, esetleg a South Side-on található kétszáz koszos kis bár egyikének az ajtajában, mindig gúnyolódott vele:

– Szia, balfék! Még mindig az a vágyad, hogy kordában tartsál minket, rossz fiúkat?

Kelly általában így válaszolt:

– Az ám Binks. És nem is csinálom túl rosszul. A múlt éjjel lefüleltem Spokane Jonest, és azt hiszem, egy darabig nem látjátok.

Binks általában nevetett:

– Hát sosem jön meg az eszed, nagyfejű? Mit ér az, ha elkapsz egyet ebben a dzsungelben? Azt hiszed, te vagy a jani a bűnmegelőzésben, csak mert egyet közülünk sittre tettél?

– Vigyázz magadra, Binks – figyelmeztette Kelly –, vagy megint meglátod a börtön belsejét.

– Nézz szembe a tényekkel, nagyfejű – vigyorgott Binks. – Te itt nyerhetsz. Mi sokan vagyunk, ti meg kevesen.

Kelly lassan, méltóságteljesen tovább lépkedett, és csak a válla fölött szólt vissza Binksnek:

– Akármelyik rendőr felér tíz olyannal, mint amilyen te vagy. így aztán éppen elegen vagyunk, ne aggódj.

Azonban mégse voltak elegen. Kenguru Kelly negyedében úgy megnövekedett a rablások, zsebmetszések és utcai támadások száma, hogy egy szál rendőr, bármilyen lelkiismeretes is volt, nem tudta felvenni velük a harcot. És akkor adtak mellé egy társat. Az elején nem örült túlságosan a dolognak, mert világéletében egyedül dolgozott, és szerette az ezzel járó egyéni felelősség érzését. De nagyon jól tudta, hogy szüksége van a segítségre. így aztán láthatóan szívesen fogadta a mellé kiküldött Pete-t. Pete teljes neve valami hosszú, teleszájjal ejtett német név volt, olyan, mint Augsburg, vagy efféle, de Kenguru Kelly, meg a többi South Side-i járőr mindjárt a kezdett kezdetén csak Pete-nek szólította, és ez láthatóan tökéletesen megfelelt neki is. Azon a napon, amelyen megmondták neki, hogy társat kap, az őrmester félrehívta Kellyt, és elmagyarázta neki, hogy Pete ugyan új fiú, fiatal és zöldfülű, de a képzést a legjobb minősítéssel végezte el.

– Az első időkben bizony mindkettőjükre magának kell vigyáznia, Kelly – mondta, miközben Pete-re nézett, aki hallótávolságon kívül figyelte őket. – Tanítsa meg őt úgy dolgozni, ahogy maga tud. Remélhetőleg nem tart sokáig, amíg megszokják egymást, és zökkenőmentesen tudnak együtt dolgozni. Randall hadnagy szerint, aki a rendőrtiszti főiskolán tanította, ebből a fiúból egyszer még nagy ember lehet a szakmában. Nem hiszem, hogy akár ember, akár állat, akár maga az ördög rá tudna ijeszteni ott, azon a rohadt South Side-on. Remélem, jó csapat lesz magukból.

Kenguru megnézte magának Pete-et, széles vállait, nyugodt mozdulatait, gyors pillantását, barna szemeit, egész, intelligenciát sugalló megjelenését, amelyet kétségtelenül csak hangsúlyozottabbá tett korán őszülő haja, és bólintott.

– Úgy nézem, jó társ lesz belőle, főnök. Hol lakik?

Az őrmester egy kicsit zavartan vigyorgott.

– Nem talált még magának lakást. Volna hely számára maguknál?

– Te jó ég – ijedt meg Kenguru. – Nora soha nem egyezne bele!

– Ki tudja? – biztatta az őrmester. – Vigye csak haza, és mutassa be Nórának, aztán majd meglátjuk, mi lesz! Hátha befogadja.

– Na jó – egyezett bele Kelly meglehetősen kételkedve a dolog sikerében –, megpróbálhatom.

– Természetesen fizetni fog a szállásért – ravaszkodott áz őrmester. – Gondolom, elfér még maguknál egy kis plusz pénz.

– Hát, el – ismerte be Kelly. Odament Pete-hez: – Mit szólna hozzá, ha bemutatnám a feleségemnek. Biztosan kíváncsi arra, ki lett a társam.

Így aztán hazavitte magával és bemutatta Nórának. Természetesen nem sietett elmondani a feleségének, hogy az őrmester véleménye szerint az volna a legjobb, ha Pete velünk lakna. Egyelőre azonban, amíg megfelelő lakáshoz jut, ellakhat náluk. Csakhogy Pete olyan udvarias volt és olyan behízelgő modorú, és olyan nyilvánvalóan csodálta Nora szépségét és ügyességét, hogy az asszony hamarosan teljesen megpuhult irányában, és maga hozta szóba, hogy akár velük is lakhatna. Kenguru természetesen egyetértett vele. És attól a naptól kezdve, hogy beköltözött, Pete, a maga kedvességével, jó modorával, és azzal a csodálatos képességével, hogy úgy vissza tudott húzódni és olyan észrevétlenné tudott válni, mintha ott se lett volna, igazi családtaggá vált Kelly éknél. Nora és Kenguru csodálkozva tapasztalták, hogy Pete jelenléte sem a szabadságukban nem korlátozta őket, sem házastársi viszonyuk bensőséges voltát nem veszélyeztette. Igaz, hogy Nora egyszer megjegyezte, hogy Pete rettenetesen sokat eszik, és hogy akkora nagy, hogy szinte félti a törékeny kis díványát, amikor a fiatalember leül. Kenguru azonban megvédte a társát, mondván, hogy az ilyen nagydarab ember természetes módon nagyétkű – akárcsak ő maga –, és hogy végül is Pete fizet magáért. Nora mosolygott, és elismerte, hogy Pete csakugyan drága ember, és ő nagyon örül annak, hogy velük lakik. Tulajdonképpen mindketten nagyon megszerették a fiatalembert, elannyira, hogy még szerény társadalmi életükbe is bevonták, és természetesen elkísérte Kengurut éjszakai útjain is.

Kelly hamarosan rájött arra, hogy Pete kiváló társ. Igazat adott Randall hadnagynak. Pete egyszer sokra viszi a szakmában. Nem félt semmitől, ámbár, főleg a Kenguru figyelmeztetései nyomán nem is hősködött feleslegesen. Alig egy hónapja járták együtt az éjszakai utcákat, máris érezhetően csökkent a jelentéktelenebb bűnesetek száma a kerületben. Fél év alatt pedig oda jutottak, hogy a környéken „dolgozó” kis bűnözők mélységesen tisztelték

őket, sőt, még az alvilág jelentősebb figurái is kerülték annak lehetőségét, hogy ujjat húzzanak velük.

Kenguru Kelly szívesen beszélgetett, ha alkalma nyílott rá, Pete viszont a leghallgatagabb fickó volt, akivel valaha is összehozta a sors. Ott sétált mellette éjszakák hosszú során át, rendkívüli érzékkel szimatolta meg, hol követnek el valami törvénybe ütköző dolgot, de csak a legritkább esetben kísérelte meg, hogy hosszabban eltársalogjanak.

Talán nincs is szüksége szavakra – gondolta Kenguru, mert tapasztalnia kellett, hogy vészhelyzetben szavak nélkül is tökéletesen megértették egymást, és hogy a megosztott felelősség meg a közösen vállalt veszély minden éjszaka közelebb hozta őket egymáshoz. Nemcsak munkatársak voltak, hanem barátok is.

Amennyire Kenguru meg tudta ítélni, Pete számára két dolog volt igazán fontos. Az egyik a munkája. Erről bárki meggyőződhetett, elég volt megfigyelnie, amint hatalmas méretei ellenére halkan, gyorsan és könnyedén lépkedve rótta a sötét utcákat, a szeme nagyra nyílt, a feje kissé előrehajolt a szüntelen figyelésben, az arcán várakozó mosoly ült.

A másik, amit Pete nagyra tartott – amint azt Kenguru Kelly zavartan és szégyenkezve tapasztalta –, éppen ő maga volt. Igen, Pete kétségtelenül csodálta és szerette őt, boldog volt és elégedett, hogy vele dolgozhat, teljes mértékben elismerte, hogy ő a főnök, és gondolkodás nélkül végrehajtotta a parancsait, ha a sors úgy hozta, hogy Kellynek parancsolnia kellett.

Pete még Binsky Caputóra is hatni tudott, ámbár a bűnöző ezt nyíltan soha el nem ismerte volna. Amikor először találkoztak, Kelly a következő szavakkal mutatta be őket egymásnak:

– Ezt a fickót szemmel kell tartanunk, Pete. Ez Binsky Caputo. Rossz fiú. Már kétszer ült.

Binsky pimaszul felnevetett és a hangjában egy kis fenyegetés is társult a csúfolódáshoz.

– Szóval már társad is van, Nagyfejű. Hát tudod, az isten a megmondhatója, hogy szükséged is volt rá.

Pete-et méregette, de Pete csak állt, ámbár szórakozottan odabólintott neki bemutatkozásképpen, de nem szólt semmit. Hatalmasnak látszott a rózsaszín neonreklám fényében. Látszólagos– nyugodt közönye, valamint az a tény, hogy Binsky félig-meddig barátságos viszonyban volt Kenguruval, felbátorították a gengsztert. Szemtelenül megjegyezte:

– Nagydarab pasas, igaz Kenguru? De az ilyeneknek kevés a sütnivalójuk. Te magad vagy erre az élő példa. Ő meg nálad is balfékebbnek látszik.

Pete egyszeriben felébredt. Mordult egyet és már ki is nyújtotta a kezét Binsky után, de Kenguru csak nevetett, és a vállára tette a kezét:

– Hagyd békén, Pete! Fél tőlünk, és nem akarja, hogy ezt észrevegyük. Ennyi az egész. Mindig is szájhős volt. Folyton azzal etetett, hogy mi, rendőrök nem vagyunk elegen ahhoz, hogy ráncba szedjük őket. Most már, hogy ketten vagyunk, nem olyan biztos a dolgában.

Ennyiben maradtak. De amint lefele ballagtak a Flora Streeten, Binsky nem állta meg, hogy utánuk ne kiáltson:

– Két balfék rendőr kétszer olyan balfék, mint egy balfék. Ezt ne felejtsd el, Nagyfejű!

Pete vissza akart menni, hogy egy kis törvénytiszteletet verjen a fejébe, de Kenguru türelmesen vigyorgott, és csak a fejét rázta. Azért hátraszólt Binskynek:

– Vigyázz magadra, Binsky, hogy ne kelljen a markunkba kapnunk, mert az olyan lesz, mintha rád szakadna a ház!

Mint utóbb kiderült, Kenguru igencsak finoman fejezte ki magát, mert amikor a legközelebb a markukba kapták Binskyt, akkor nemcsak a ház szakadt rá.

Három hónappal később, egy balzsamos nyári hajnalon, három óra húsz perckor Kenguru és Pete az Express Streeten ballagott, a serfőző háta mögött. Más napokon egy kicsit korábban jutottak ide, azon az éjszakán azonban akadt egy kis dolguk valami zsebmetszővel, így eltelt az idő. Ebben az órában csendes és elhagyatott volt az Express Street, ahol egy hete gyűlt a szemét, így az utcát elborította a tépett papír, összeroppantott sörös doboz és az ennél is undorítóbb mindenféle mocsok, amelyet eredetileg kihordták a serfőzde hátsó oldalához biggyesztett épület üveges ajtaján keresztül. Itt voltak egyébként a ser-főzdéhez tartozó irodák is.

Kenguru és Pete éppen elértek a serfőzde sarkára, úgy száz yardnyira lehettek az irodaépület bejáratától, amikor észrevették, hogy az utcai lámpa pislogó fényében az egyik félig nyitott ablakban megjelenik egy lopakodó alak, kimászik, lehuppan a földre a fal mellé, és elindul előttük az utcán. Akkor még nem tudták, hogy Binskyvel van dolguk. De a távozás módjából könnyen kitalálhatták, hogy valamelyik későig bennmaradó alkalmazottat látják hazamenni.

Azonnal akcióba léptek.

– Kapjuk el, Pete! – mondta izgatott hangon Kenguru. A pisztolytáskájához kapott, és már szaladt is a férfi után.

Pete úgy eredt a menekülő nyomába, mint egy lökhajtásos gép. Gyorsabban szaladt, mint Kenguru, akit a túlméretezett hátsófele nemigen segített a futásban. Pete hamarosan elébe vágott.

A férfi egy pillanatra eltűnt a szemük elől a serfőzde raktárának az árnyékában. Tulajdonképpen csak most vette észre, hogy üldözik, mert meghallotta a háta mögött Pete bakancsainak a csattogását az aszfalton. Hátrapillantott, aztán teljes erejéből futni kezdett.

De Pete nála is gyorsabb volt. Egyre csökkent közöttük a távolság. A serfőzde fő épületének a sarkán az üldözött ráébredt arra, hogy nem menekülhet, ezért váratlanul megfordult, a falnak támaszkodott, a kezeit védekezően felemelte.

Kenguru olyan gyorsan közeledett, amennyire csak a hátulja engedte, és ahogy közelebb ért, megismerte Binskyt.

– Állj meg! Állj meg! – kiáltotta.

De Pete már nem tudott megállni. Ráadásul eluralkodott rajta az öröm, hogy bátran és jól elvégzi a munkát, amelyet annyira szeretett, így, mielőtt Kenguru megakadályozhatta volna benne, már rá is vetette magát Binskyre, és megragadta a karját.

Pete és Binsky együtt estek le a földre, és dühödten püfölték egymást. Ámbár csak néhány másodpercig. Binsky ordított dühében és fájdalmában. Kenguru rohanva közeledett, kezében a pisztolyával:

– Fogd meg, Pete! Fogd meg! – lihegte. – Így kell ezt csinálni! Én is itt vagyok.

Ebben a pillanatban lövés dörrent az Express Streeten. Pete karjai elernyedtek. Lassan oldalra fordult, torkából rekedt hörgés tört fel. Mintha egyszerre nagyon elfáradt volna. Azután nem mozdult többet, csak a lába rándult meg még egyszer-kétszer.

Binsky lassan felállt és hátrálni kezdett a serfőzde felé. Az utcai lámpa éles fényében vadul villogott a szeme.

Kenguru meglátta Binsky kezében a pisztolyt és az inge ujján a vérfoltokat. De most csak Pete érdekelte, a társa. Döbbenten, megzavarodva nézte Pete elnyúlt testét, és egy percig nem bírta elhinni, hogy amit lát, az valóság. Próbálta elfogadni a kegyetlen tényt, hogy a társa egyik pillanatról a másikra meghalt, megölték, miközben a kötelességét teljesítette. Biztos volt benne, hogy Pete csakugyan meghalt. Szétvetett végtagjai és a kerek lyuk a mellkasán mindent elmondott neki. Lelőtte egy nyomorult,

szívtelen, semmirekellő gengszter, akit minden bizonnyal valami jelentéktelen kis rablás közben füleltek le. Kenguru teljesen megfeledkezett a tulajdon biztonságáról. Még csak nem is nézett Binsky-re, pedig az még mindig szorította a fegyvert reszkető kezében.

Eddig a percig Kenguru boldog ember volt. Most azonban, amíg Pete halott testét bámulta, életében először elhagyta az öröm. Ahogy azon a kerek lyukon át elcsorgott az élet Pete-bői, úgy folyt ki belőle is valahol a korábbi, minden bonyodalomtól mentes életöröm. A helyét pedig elfoglalta valami vad, vérszomjas düh és elkeseredés.

Lassan Binskyre emelte a tekintetét, aki húsz lábnyira tőle véresen és ziláltan kucorgott a fal mellett.

– Nagy bajban vagy, Binks – suttogta rekedten. Még mindig lihegett az előbbi szaladástól. – Rendőrt öltél.

Binsky továbbra is rátartotta a pisztolyát és még csak nem is pislogott, de valami furcsa kifejezéssel az arcán nézte Kengurut.

– Véletlen volt – magyarázta. – Tulajdonképpen elő se akartam venni a pisztolyt. De ő rám ugrott és én beijedtem. Tennem kellett valamit, ezt te is belátod, ugye?

– Nem kellett volna megölnöd – folytatta Kenguru csendesen. – Nézz rá, Binks. Meghalt. Jó rendőr volt. Felért húsz olyannal, mint amilyen te vagy.

Binsky megnyalta a száját és hirtelen rettenetes félelem hasított belé, mert látta, mint válnak egyre keményebbé Kenguru vonásai.

– Hallgass rám, Nagyfejű – dadogta –, mondom, hogy nem akartam. Véletlenül történt. Most eldobom a pisztolyt és te bevihetsz, ha akarsz. Rendben?

Kenguru a fejét rázta.

– Ez nem elég, Binks. Neked nem elég. Hallottad már valaha, mi történik azzal, aki lelő egy rendőrt?

– Igen, tudom, de emberekről volt szó, nem egy ilyen átkozott bulldogról, mint ez a Pete! – Binsky már hörgött. – Ez egy tetves, rohadt rendőrkutya!

Kenguru mintha nem is hallotta volna Binskyt.

– Pete csodálatos társ volt – mondta. – És átkozottul jó rendőr. És te megölted őt, Binks.

– Nem rendőrt öltem, hanem egy kutyát.

– Rendőrt öltél – mondta ismét Kenguru. – Tudod ugye, hogy ezért te is meghalsz.

Binsky Caputo egy-két pillanatig hallgatott és Kenguru szemeit figyelte, de azok nem mondtak neki semmit. Azután a tekintete

lesiklott a nagy, szolgálati pisztolyra, amelyet csaknem hanyagul fogtak a laza ujjak.

És Binsky hirtelen teljes bizonyossággal tudta, hogy amit Kelly mondott, az úgy van. Tudta, hogy Kenguru Kelly meg fogja ölni. Elveszi az életét a német juhászkutya életéért, akit a társának nevezett. A pillanat tört része alatt felmérte a helyzetet: itt van ő, egy jól ismert bűnöző szép hosszú bűnlajstrommal a háta mögött, a kezében a pisztollyal, amint éppen rajtakapták egy újabb törvénytelenségen. Ráadásul megölte Kenguru kutyáját. A világ minden bírósága azt fogja hinni, hogy Kenguru csupán kötelességteljesítés közben lőtte le őt. Biztosan felmentik, megdicsérik, talán még elő is léptetik. De Binsky Caputo akkor már halott lesz.

Egy pillanat alatt döntött. Kenguru hasának szegezte a pisztolyt és meghúzta a ravaszt. Egy fél másodpercet késett. Kenguru észrevette, hogy az ujjai szorosabban markolták a pisztolyt és a mutatóujja elfehéredett. Nem volt már ideje arra, hogy elővegye a pisztolyát, így gyorsan hátat fordított Binskynek.

A golyó a jobb hátsó fertálya felső felébe hatolt be. A nagy, puha húspárna, annyi jókedvű tréfa céltáblája elnyelte a golyót és nem engedte tovább hatolni, úgy ahogy a frissen hullt, puha hó elnyeli a beledobott hólabdát. Az elején még fájdalmat sem érzett. De amint előrántotta a pisztolyát, megfordult és lelőtte Binskyt, arra gondolt, hogy most végre, annyi év után megtudta miért kell mégis örülnie annak, hogy az emberek Kengurunak meg Nagyseggűnek, meg még isten tudja minek nevezik.

Amikor Binsky, a rendőrgyilkos lehullott a kövezetre, a koponyájában egy rendőr golyójával, Kenguru Kelly leguggolt a halott társa mellé és megveregette a vállát. Érezte, hogy egy napon majd visszatér hozzá az öröm.

AZ ŐSZ HALÁLA
Hal Ellson

A levél ott hevert az íróasztalon. Fairfax kisasszony feleslegesnek tartotta felbontani. Már régóta várta a rossz hírt. A bank el akarja venni a házat, de Fairfax kisasszonynak erről más véleménye volt. A ház az övé, és az övé is marad. Pénze nincs, de ott vannak az ékszerek, az ő gyönyörű, vagyont érő, családi ékszerei. Azon fogják megmenteni a házat.

Elővette az ékszereket egy szépen faragott dobozból, gyönyörködött bennük egy darabig, majd becsúsztatta őket egy kis, fekete táskába, amelyet gondosan lecsukott. Ötvenezer dollár ékszerekben.

– Most pedig lássuk, mit tehetnek a házért – suttogta az ablakon kinézve.

Odalenn levelek peregtek a fákról a pázsitra, egy madár libbent át a sövényen, majd egy magányos levél hullott le egy csaknem csupasz fáról. Egy barna, elszáradt levél találkozott az ősz halálával, de ezt Fairfax kisasszony észre sem vette. A nagy órára figyelt, számolta, hányat üt. Végre csend lett. Ideje indulni. Sóhajtva felállt, és lassan az ajtó felé tipegett. Becsukta maga mögött, és lement a lépcsőn.

Lent a hallban félhomály volt és pézsmaillat. Elálldogált egy kicsit a fogas előtt majd belebújt egy kopottas, fekete kabátba, hosszú, fekete kesztyűt húzott, fejére apró kalapot biggyesztett, és figyelmesen megnézte magát a tükörben. A fényevesztett üveg, akár egy sötétvizű tó, elképesztően fiatalnak mutatta őt. Régesrégen, amikor a repkény, amely most a ház falán minden hüvelyknyi kis felületet benőtt, még alig ért fel az első emeleti ablakok párkányáig, ilyen volt Fairfax kisasszony.

– Én istenem, de szép voltam! – gondolta az öregasszony. A tükörbeli látomás szertefoszlott. Gyorsan elfordult, és lement egy oldalsó szobába. Távollétében a csend fenyegetően, súlyosan borult az elhagyott helyiségre.

Fairfax kisasszony állt a hall melletti szobában és figyelt, és végre meghallotta a nagy óra hangját. Az óra is figyelt, nyájas arca nem látszott a sötétben, de a súlyos inga puhán és kegyetlenül jelezte a könyörtelenül elfutó másodperceket.

Fairfax kisasszony összeszedte magát, visszatért a hallba és megragadta a fekete bőrtáskát. Amikor kilépett, óvatosan letette,

bezárta az ajtót és lement a lépcsőn. Levelek örvénylettek a pázsiton.

A taxi a járda mellett várakozott. A sofőr elébe ment a kapuig és a táska után nyúlt.

– Hagyja csak, fiatalember – utasította el kurtán. Két keskeny keze szorosan markolta a táskát, amíg a taxihoz ment.

A sofőr odaugrott, kinyitotta az ajtót, majd becsukta mögötte, bemászott a kormánykerék mögé és elhajtott az állomásra. Ott ismét kinyitotta a kocsi ajtaját, kisegítette az idős hölgyet, de a táskához, amelyet az olyan szorosan markolt, hozzá sem nyúlt.

– Legalább egymillió lehet benne – morogta magában, míg eltette a viteldíjat meg a borravalót.

Egy perc múlva egy vonat pöfögött be az állomásra. Fairfax kisasszony elutasította a kalauzt, aki át akarta venni tőle a táskát, felmászott a vonatra, talált magának egy helyet, a táskát ölbe vette és továbbra is szorosan magához ölelte. Ezt természetesen az útitársak is észrevették és mosolyogtak rajta. De nem mindenki. Egy fiatalember, aki Fairfax kisasszony mögött szállt fel a vonatra jól megnézte magának a fekete táskát. Amint a vonat elhagyta az állomást felállt a helyéről, és átült Fairfax kisasszony mellé.

Az öregasszony ránézett és a fiatalember elmosolyodott. Jól öltözött, nyílt arcú fiú volt. Fairfax kisasszony visszamosolygott rá és megemlítette, hogy kellemes idő van és nem esik az eső.

– Az ősz nem hasonlítható semmihez. Utolérhetetlen – válaszolta a fiatalember.

– Gyönyörű évszak – folytatta Fairfax kisasszony. – Egy kicsit ugyan szomorú, dehát nem is volna ősz, ha nem ilyen lenne.

A fiatalember egyetértően bólogatott, a vonat tovább robogott a falusi tájban. Leszállt az alkony, szürke leplet terítve a vidékre. Sötét fák és kék dombok futottak el mellettük. A vonat lágyan hintáztatta őket. Elől a mozdony egyenletesen duruzsolt. A hang álomba ringató volt, és Fairfax kisasszony elszundított. Apró, viaszszínű kezei már nem szorították úgy a táskát. De ez nem tartott sokáig. Hirtelen felriadt.

– Szent ég, csaknem elaludtam! – kiáltotta. – De hogy felfrissültem! Nem furcsa, hogy egy perc is olyan hosszúnak tűnhet, és olyan sokat segít az emberen, ha behunyja a szemét?

A fiatalember felhúzta a szemöldökét.

– Aludjon egyet, ha fáradt – javasolta.

– Oh, nem. Hiszen beszélgettünk, és neveletlenség volt a részemről, hogy behunytam a szemem.

– Erről szó sincs. Tulajdonképpen észre sem vettem.

Ez nyilvánvalóan nem volt igaz. Fairfax kisasszony mosolygott és kinézett az ablakon. Besötétedett. Odakint fények villantak fel, de azonnal el is nyelte őket az éjszaka. Visszafordult a fiatalemberhez, s emeltebb hangon kérdezte:

– Messzire utazik? Én Rockportban leszállok. Ismeri a várost?

– Én is oda megyek.

– Ah, szóval ismeri.

– Igen, régi barátaim laknak ott.

– Csakugyan? Akkor talán ismeri Hamiltonékat?

– Nem, de a barátaim gyakran emlegették őket. Remek emberek.

– Nekem réges-régi barátaim.

– Hozzájuk megy?

– No, nem. – Fairfax kisasszony szorosabban megmarkolta a táskát. – Dolgom van arrafelé – mondta, és a beszélgetés félbeszakadt.

– Rockport! – kiáltotta a kalauz, amint végigment a vonaton.

A mozdony sisteregve megállt, az utasok felkeltek a helyükről, a fiatalember pedig odafordult Fairfax kisasszonyhoz:

– Vihetem a táskáját?

Az öregasszony habozott egy pillanatig, majd odanyújtotta a táskát.

– Köszönöm, ön igazi úriember.

Ki tudja, hogyan történt. Túl kicsi és törékeny volt ahhoz, hogy utat törjön magának a fiatalabb utasok között, akik mind siettek leszállni. Lemaradt és utolsónak kászálódott le a magas lépcsőről. Körülnézett, kereste a segítőkész fiatalembert, de annak nyoma sem volt. Megzavarodva nézte a jövő-menő embereket, a ritkuló tömeget, majd hirtelen a szája elé kapta a kezét.

Sikolya megállította azokat, akik még a peronon voltak. Egy férfi elindult felé, majd egy másik is. Az első karon fogta és kedvesen kérdezgetni kezdte, hogy mi történt. Fairfax kisasszony úgy zokogott, hogy nem lehetett érteni, amit mond. A férfi türelmesen várt, majd újra próbálkozott. Ez alkalommal az öregasszony összeszedte magát.

– Az ékszereim! Ötvenezer dollárt érnek! Jaj, istenem! – sírt fel. – Odavannak! Megengedtem annak a fiatalembernek, hogy vigye a táskámat és elszökött velük!

El bizony. Ez már rendőrségi ügy. Öt perccel később a rockporti rendőrfőnök megjelent az állomás várótermében, hogy kihallgassa Fairfax kisasszonyt. Nem, nem ismerte a fiatalembert, aki ellopta

a táskáját, nem is tudná megmondani pontosan, hogy nézett ki. Fiatal volt, szőke és olyan szépen tudott mosolyogni. A rendőrfőnök mindössze ennyit tudott kiszedni belőle. Csalódottan rázta meg a fejét:

– Megtesszük, ami tőlünk telik, kisasszony, de ilyen kevés információ aligha segít majd.

– Igen, tudom. Tudom.

– Az összes ékszere. Nem kellett volna magával hurcolnia őket. Ez őrültség volt. Miért nem…

– Oh, de hiszen kénytelen voltam! El akartam adni őket. Tudja, a bank elveszi a házamat.

A rendőrfőnök a fejét csóválta és megsimogatta az öregasszony kezét.

– Igazán sajnálom. Elfogjuk a tolvajt és megkapja majd, amit érdemel.

Szavak, üres szavak. Az ékszerek odavannak, a ház elveszett. Fairfax kisasszony csendesen ingatta a fejét.

– Olyan jóvágású fiatalember volt – szipogta, és újra felzokogott. A rendőrfőnök ismét megsimogatta a kezét:

– Mindjárt itt van a Belville-i vonat. Legjobb lesz, ha hazamegy. Majd értesítjük.

Fairfax kisasszony bólintott és felállt. A vonat bedübörgött az állomásra. A rendőrfőnök karon fogta az öregasszonyt, kivezette a peronra és felsegítette a vonatra.

Szél zörgette a leveleket a pázsiton. A nagy ház csöndes volt és sötét. Fairfax kisasszony felvonszolta magát a lépcsőkön, bement és becsukta az ajtót. A hallban az óra halkan tiktakolta a szomorú hírt. Tik-tak, tik-tak – mondta könyörtelenül. Az öregasszony levetette a kalapot, kabátot és kesztyűt, belépett a nappaliba, a villanykapcsoló felé nyúlt, de a keze a levegőbe maradt. Hirtelen kigyúlt egy magas asztali lámpa. A szoba sötét, gazdag bútorzata felragyogott. A lámpa mellett ott ült a jóképű fiatalember, aki Fairfax kisasszonyt megszabadította a táskájától és vigyorgott.

– Szent ég, Roger, te már itt vagy?

– Egy jó autó gyorsabb, mint a vonat – válaszolta Roger. – Hogy ment a dolog Rockportban?

– Oh, remekül. Minden pont úgy történt, ahogyan megterveztük. A rendőrfőnök olyan szimpatikus volt! Felrakott a vonatra, és megígérte nekem, hogy mindent megtesz azért, hogy elfogjon téged.

– Soha! – nevetett Roger.

– Hát azzal a személyleírással, amit én adtam, biztos, hogy nem – mondta az öregasszony. – Oh, könnyen ment, nagyon könnyen.

– Na persze. Egy ilyen szegény öregasszonynak, mint amilyen te vagy, mindenki bedől.

– Be is dőlt mindenki. Éppen olyan volt, mintha egy színdarabban játszottam volna, olyan izgalmas.

Az öregasszony diadalmasan mosolygott, majd átvágott a szobán és felemelte a kis táskát az asztalról, ahova az unokaöccse letette.

– Az én gyönyörű ékszereim! – kiáltotta. – Most hát az enyémek maradnak és a biztosító…

– Ötvenezer dollár – mondta Roger. – Rengeteg pénz.

– Több, mint amennyit a banknak fizetnem kell. De vajon a biztosító nem fog gyanút?

– A biztosító mindig gyanakszik, de ez alkalommal nem lesz velük semmi gond – felelte Roger könnyedén. – Tetszik, nem tetszik, fizetni fognak.

– Igen, igen, fizetni fognak.

Az öregasszony elmosolyodott és kinyitotta a táskát. Egymás után szedegette ki az ékszereket.

– Istenem, istenem, be szépek! – lelkendezett.

– Nagyon szépek – mondta Roger csendesen. – De én személy szerint jobban szeretem a sportkocsikat.

– Tudom, kinek a pap, kinek a papné. De nézd meg ezt!

Az öregasszony felemelt egy csodaszép melltűt.

– A sportkocsikat meg a készpénzt – folytatta Roger különös, hűvös hangon.

– Van már egy sportkocsid – emlékeztette az öregasszony. – Ami pedig a pénzt illeti, meglesz az is, csak várd ki. Nekem már csak néhány évem van, hiszen tudod.

– Néhány év? – Roger megrázta a fejét. – Nem várhatok annyit. Végül is, kedves néném, az én ötletem volt az, hogy lopjuk el a családi vagyonodat, és markoljuk fel a biztosítást. Nélkülem…

– Úgy ám, nélküled meg az autód és az adósságaid nélkül, amelyeket a szerencsejátékokon csináltál, nem kellett volna azt tennem, amit tettem – csattant fel az öregasszony. – Kapzsi vagy és hálátlan!

– Kapzsi vagyok – ismerte le Roger. – Meg ravasz – tette hozzá vigyorogva. – Vajon kitől örököltem ezeket a szép jellemvonásokat?

Az öregasszony visszatette a melltűt a táskába, majd szép sorban visszarakosgatta a többi ékszert is. Odafordult az unokaöccséhez:

– Mennyit akarsz?

– Nem leszek mohó. Megelégszem a biztosítási összeg felével.

– Halálom után meg tied a többi is, nem is beszélve a házról meg az ékszerekről. Hm. Nos, remélem, legalább addig tudsz várni, amíg a biztosító fizet.

– Majd megpróbálok türelmes lenni – mosolygott Roger.

Az öregasszony hagyta, hogy az unokaöccse eltegye az ékszereket, s közben mérgesen dünnyögte csak úgy magának:

– Kapzsi és ravasz. Kapzsi és ravasz.

Félóra múlva kihívta az unokaöccsét a konyhába és előszedett valami hideget vacsorára. Ő meg nem evett semmit. Beérte egy teával.

– Még mindig haragszol? – kérdezte Roger nyájasan. – Ugyan, gyere, egyél, a májas igazán finom.

– Nincs étvágyam – válaszolta az öregasszony kurtán, és figyelte, ahogy a fiú éhesen falta a szendvicseket.

– Kapzsi és ravasz. Túl kapzsi, de nem elég ravasz – gondolta és elfordult.

A hallban a nagy óra csak mérte, mérte az időt. Tik-tak, tik-tak, egyhangú, sosem változó ütem. Az öregasszony magában mosolygott. Figyelte a sosem siető hangokat, amelyeket az unokaöccse meg se hallott, mert túlságosan lefoglalta a finom májas szendvics, amelyre díszítésképpen rászórtak egy csipetnyi borsot – és ugyanannyi mérget.

A BERAKÁSOS DOBOZ TÖRTÉNETE

August Derleth

Alig egy héttel azután történt, hogy Solar Pons meg én visszatértünk vidékről, miután kellőképpen utánanéztünk a Suttogó Lovagok fura históriájának. Éppen reggeliztünk, amikor odalent becsapódott az ajtó, és valaki sietős léptekkel felszaladt a lépcsőn, de azután pár lépéssel a küszöbünk előtt megállt. Pons felemelte a fejét. Szürke szeme és egész sovány alakja feszült várakozást tükrözött. Aztán bólintott.

– Egy feldúlt, fiatal nő – mondta. Az órára pillantott. – Még nincs hét. Biztosan nagyon sürgős neki a dolog. És csak most vette észre, hogy milyen korán van. Nem mer bejönni. De mégis be fog jönni.

A látogató halk lépésekkel tette meg az utat az ajtónkig. Bizonytalanul, félénken bekopogott és bátortalan hangon megkérdezte:

– Mr. Pons? Mr. Solar Pons?

– Könyörgöm, Parker, legyen úriember – mondta Pons.

Felugrottam és kitártam az ajtót.

Huszonhat, huszonhét éves forma, szőke, fiatal nő állt a küszöbön erősen magához szorítva egy sálba bugyolált csomagot. Tiszta, kék pillantása hol Ponsra, hol meg rám rebbent, telt alsó ajka bizonytalanul megrándult, aztán elpirult, úgy, hogy az orra körül kigyúltak az apró szeplőcskék. A nők csalhatatlan ösztönével egyenesen Ponshoz fordult:

– Mr. Pons, bocsásson meg, hogy így rátörök önre. El kellett jönnöm. Tennem kellett valamit. A nagybátyám úgysem fog tenni semmit, csak várja, hogy legyen, ami lesz. Jaj. Mr. Pons, ez olyan borzasztó!

– Jöjjön be, miss…

– Flora Morland vagyok, Mr. Pons, és Morland Parkban lakom. Talán hallott a nagybátyámról, Burton Morland ezredesről.

– A közelmúltban nyugdíjba vonult és otthagyta Malaccát – mondta Pons azonnal. – De kérem, nyugodjon meg! És adja ide azt a dobozt!

– Nem, nem! – A lány egy pillanatig még szorosabban magához ölelte a csomagot. Aztán az ajkába harapott és halványan elmosolyodott. – De hiszen éppen ezért jöttem. Bocsásson meg, Mr. Pons, de mindjárt meglátja, hogy…

Kicsomagolta a dobozt, amely alig volt nagyobb, mint egy szivardoboz. Kamuning fából készült és az egész felületét gyönyörű, domborműszerű faragások díszítették. Nyilvánvalóan keleti műtárgy volt.

– Nyissa ki, Mr. Pons – mondta a lány és megborzongott. – Nem is tudom, hogyan voltam képes idáig elhozni. Képtelen volnék arra, hogy még egyszer belenézzek.

Pons finoman kivette a dobozt a lány kezéből, és miután arrébb lökdöste a reggeli edényeket, letette az asztalra. Egy pillanatig gyönyörködve nézte. Miss Morland mereven figyelte. A szobában szinte tapintani lehetett a feszült várakozást. Pons kinyitotta a dobozt.

Elakadt a lélegzetem. Nem is tudom, hogy mire számítottam tulajdonképpen. Talán egy fantasztikus értékű ékszerre, egy bibliofil csodára, valami nagyszerűre, ami illett volna ehhez a csodálatos dobozhoz. Az elém táruló látvány azonban meghaladta a legvadabb elképzeléseimet. A dobozban egy összeaszott emberi kéz feküdt. A csuklónál vágták le, és két fehér, selyem szalaggal erősítették a doboz aljához. Ponsnak csak a hirtelen kigyúló tekintete árulkodott az izgalomról. Ujja hegyét végigfuttatta a száraz bőrön, a másik keze azonban továbbra is a gyönyörű dobozt becézgette.

– Berakásos – mormogta. – Olasz találmány, miss Morland, de a doboz keleti eredetűnek látszik. A motívumok mindenesetre keletiek. Nos, volna olyan szíves elmondani, hogy miért jött ide?

Csaknem sajnálkozva csukta be a dobozt. A lány közben leült a kandalló melletti karosszékbe, így Pons is odajött, nekidőlt a kandallópárkányának és megtömte a pipáját azzal az utálatos valamivel, amit ő dohánynak nevezett. Miss Morland összekulcsolta a kezeit.

– Azt sem tudom, hogy fogjak hozzá, Mr. Pons.

– Kezdjük talán azzal az elbűvölő tárggyal, amelyet magával hozott – ajánlotta Pons.

– Három nappal ezelőtt küldték a nagybátyámnak. Én magam vettem át a postától. Kuala Lumpurban adták fel. A nagybátyám a dolgozószobájában volt, hát odavittem neki. Emlékszem, hogy az arca elsötétedett, amint a csomagot meglátta, de akkor azt hittem, ez csak annak a jele, hogy nem tudta, ki küldhette neki. Hiszen már tíz éve eljött Malaysiából. Megpróbálta kideríteni, hogy honnan jött, de a csomagon nem volt feladó. Akkor elkezdte kicsomagolni. Én otthagytam őt és a könyveket rakosgattam vissza a polcra, amikor váratlanul szörnyű kiáltást hallottam.

Megfordultam, és láttam, hogy a nagybátyám lefordult a székről és elterült a padlón. Azt hittem, meghalt. Odarohantam hozzá és... és így történt, Mr. Pons, hogy megláttam, hogy mi van abban a dobozban. Égy kis kártya is volt mellette. Gondolom, az ilyen részlet is fontos lehet önnek, Mr. Pons. Azt írták rá rendes kézírással, hogy *„Eljövök éreted”.*

– A kártya most nincs a dobozban – jegyezte meg Pons.

– Azt hiszem, a nagybátyám kivette belőle. Én akkor lecsaptam a doboz fedelét. Nem bírtam elviselni a látványt. Azután magához térítettem a nagybátyámat. Vártam, hogy majd csak ad valamiféle magyarázatot, de ő nem szólt egy szót sem. Egy szót sem. Látta, hogy a doboz be van csukva és bizonyára azt hitte, hogy ő maga csukta be, mielőtt elájult, vagyis, hogy én nem tudom, hogy mi van benne. Higgye el, Mr. Pons, hogy rettenetesen megrázott az, amit láttam, de talán még jobban érintett, hogy a nagybátyám nem mondott nekem semmit. Attól a naptól kezdve rengeteget dolgozott, és minden, amit tett, arra vallott, hogy a dolgait rendben akarja tudni

– Értesítette a nagybátyja a rendőrséget?

– Lehetséges, de én nem tudok róla.

Pons elgondolkodva pöfékelt.

– Ha jól értettem, ön árva, és a nagybátyjával lakik. Mikor költözött hozzá,

– Tíz éve. Az édesanyám meghalt, amikor én még kicsi voltam, az apám meg öt évvel azután, hogy Burton bácsi hazajött. A nagybátyám nagyon jó hozzám. Mintha csak a tulajdon gyermeke volnék.

– A nagybátyja nős ember?

– Egy időben az volt. De azt hiszem, történt valami a házasságában. Az apám néhanapján el-elszólta magát, és meglehetősen becsmérlően beszélt a sógornőjéről, azt mondta: „az a félvér nő”. Nicholas, az unokatestvérem is Malaysiában volt Burton bácsival a szolgálata utolsó öt évében és ő is egy félvér nőt vett feleségül. Mindenesetre a nagynéném meghalt, mielőtt a nagybátyám hazajött volna.

– És az unokatestvére?

– Ő visszatért Burton bácsival együtt. Ügyvéd, és a Cityben van irodája. A feleségének meg van egy kicsi, de azt hiszem, jól menő importáru üzlete a Strandén.

– Az unokabátyját Nicholas Morlandnak hívják, nemde?

– Hárman voltak testvérek, Mr. Pons, az apám, a Nick apja meg Burton bácsi.

– Ha jól értem, az unokafivére a nagybátyjuk keze alatt dolgozott Malaccában?

– Úgy van, Mr. Pons.

– Mennyi idős a bácsikája, miss Morland?

– Hetvenéves.

– Tehát ötvenöt éves volt, amikor visszavonult – mormogta Pons. – Mennyi ideig élt Malaccában?

– Tizenöt évig. Negyvenéves volt, amikor oda ment. Én igazából csak akkor ismertem meg, amikor hazatért, mert elment, mielőtt még én megszülettem volna. De Burton bácsi első pillanattól kezdve nagyon szeretett, így természetes volt, hogy az apám halála után meghívott a házába. A nagybátyám gazdag ember, Mr. Pons, nagyszámú személyzet áll a rendelkezésére és ámbár egyesek közülük azt állítják, hogy a gazdájuk valóságos embernyúzó, azért a legtöbben mégiscsak megmaradnak a házában. Ez a ház nagy, és egészen magában áll Chipping Barnetben. Igen, számomra is a legtermészetesebb volt, hogy odaköltözzem hozzá. Iskolába járatott, azután meg egy kis magánegyetemre. Nekem csak annyi kötelességem van, hogy időnként eljátsszam a háziasszony szerepét a bácsikám szűkkörű fogadásain. Ezekre főleg az unokafivérem hivatalos a feleségével meg néhány, hajdan a gyarmatokon szolgáló tiszt, úgyszintén feleségestől. Régebben nem nagyon örültem ennek a szerepnek, de most már szívesen teszek neki eleget. És mivel a nagybátyám maga a két lábon járó feddhetetlenség, és el nem tűrne olyan viselkedést, amely csak egy kicsit is súrolná az illetlenség határát, így nekem soha nincs gondom a társassággal.

– Kik a nagybátyja örökösei?

Ügyfelünk egy pillanatra zavarba jött:

– Hát, azt hiszem, Nick meg én örököljük a vagyonát. De tulajdonképpen semmit sem tudok a nagybátyám ügyeiről, Mr. Pons. Csak azért mondom, mert rajtunk kívül nincs más rokona. Az ő generációjából már mindenki halott, a mi generációnkban pedig csak ketten vagyunk Nick-kel. És mivel Nicknek nincs gyermeke, hát nincs következő generáció sem..

Nagyot lélegzett és váratlan hevességgel kérdezte:

– Mr. Pons, képes lesz megfejteni ezt a rejtélyt? Nem bírom látni, hogy Burton bácsi... istenem... szóval... valósággal készül a halálra. Mert ezt teszi, Mr. Pons, igazán ezt teszi.

– A nagybátyja tud arról, hogy ön idejött?

– Jaj, dehogy! Kora hajnalban eljöttem otthonról. Ő meg ritkán kel fel nyolc előtt.

– Szóval nem is reggelizett még, miss Morland?
– Nem, Mr. Pons.
– Akkor kérem, engedje meg, hogy...
Pons az ajtóhoz csörtetett, kinyitotta, kidugta a fejét és lekiáltott:
– Mrs. Johnson, kérem!
Amíg a válaszra várt, megfordult, és azt mondta az ügyfelének:
– Szükségem van néhány percnyi gondolkodási időre, miss Morland. Ezalatt Mrs. Johnson szívesen látja önt reggelire a konyhájában. Igaz, Mrs. Johnson? – fordult sokat szenvedett háziasszonya felé, aki éppen megjelent a küszöbön.
– Persze, Mr. Pons, persze. Jöjjön csak velem, kisasszonyka!
Miss Morland úgy meg volt lepve, hogy tiltakozás nélkül követte az idősebb asszonyt.
Alighogy becsukódott mögöttük az ajtó, Pons máris a doboznál termett és kinyitotta. Én is odamentem.
– Meglehetősen eredeti módja ez a figyelmeztetésnek, igaz, Pons? – kérdeztem.
– Ritkán láttam ehhez hasonlóan hajmeresztőt – ismerte el Pons. – Nyilván meg akarták rémíteni vele a címzettet. Biztos vagyok benne, hogy az ügyfelünk bácsikája számára mély jelentése van ennek a levágott kéznek. Mit gondol?
Lehajoltam és megvizsgáltam, olyan alaposan, amennyire csak tudtam anélkül, hogy megmozdítottam volna.
– Ez egy férfinek a jobb keze – állapítottam meg. – Negyven év körüli lehetett, annál bizonyosan nem sokkal idősebb. És barna bőrű. Talán eurázsiai?
– Nem, a kéz tulajdonosa valódi maláj volt.
Figyelje csak meg a szépen gondozott körmöket. Az az ember nemigen dolgozott. A keze sima az ujjak hegyéig, nyoma sincs rajta a munkának. Mit gondol, mikor vághatták le?
– Megfelelő berendezések nélkül ezt lehetetlenség megállapítani.
– Mégis, történhetett ez akkor, amikor Morland ezredes még Malaccában volt?
– Gondolom, igen. De miféle jelentéssel bírhat Morland számára?
– Hát, Parker, amikor majd erre a kérdésre válaszolni tudunk, akkor azt is tudni fogjuk, hogy miért küldték el neki.
Pons bánatosan elvigyorodott:
– Úgy hiszem, valami sötét folt lehet az ezredes múltjában. Ötvenöt évesen visszavonult. Nem találja korainak?
– Lehet, hogy nem bírta az egészsége.

– Vagy a természete.
– Miss Morland szerint ő a két lábon járó feddhetetlenség.
– Igen, de közben valóságos embernyúzó. A túlzott feddhetetlenség iránti igény éppoly undorító tud lenni, mint a teljes erkölcstelenség. Megérintette a fehér selyemszalagokat.
– Hát ezekről mi a véleménye, Parker?
– Hogy keleten a fehér a halál színe – mondtam.
– A szalagok újak – jegyezte meg Pons.
– Azt a vak is látja – epéskedtem. – És ennek ezer és egy oka lehet. Engem azonban elsősorban a kéz érdekel.
– Azt hiszem, a tulajdonos nagyon vigyázott rá, amíg élt.
– Igen, ez valószínű – bólogattam. – A kezet gondosan mumifikálták. Gondolja, hogy elfogathatjuk azt az elképzelést, hogy a kéz tulajdonosa már nem él?
– Aki ennyire ragaszkodott ehhez a hozzá tartózó valamihez, bizonyára nem vált volna meg tőle ilyen könnyedén.
– Hát ez igaz.
– Hacsak nem üzenetnek szánta.
– Hát elég abszurd formája az üzenetnek, az biztos.
– Morland ezredes mégis tudta, hogy mit jelent. Mert elég pocsék látvány, az igaz, de annyira azért mégsem, hogy egy normális, egészséges ember elájuljon, ha ránéz. Engem inkább arra a mesebeli, elvarázsolt kézre emlékeztet, egy halott kezére, amely életre kelt, és végrehajtotta a gazdája parancsait. Még ölt is, ha kellett.
– Babona!
– Az viszont biztos, hogy Morland ezredes meg van győződve arról, hogy az élete veszélyben forog, és hogy a veszély Malajziából fenyegeti. Nézzük csak meg, még mielőtt az ügyfelünk visszatérne, hogy milyen hajók kötöttek ki az utóbbi napokban!
Éppen az öt nappal korábban érkezett hajók listáját böngésztük, amikor miss Morland visszatért és már tudtuk, hogy az elmúlt öt napban egyetlen maláj hajó sem futott be Anglia kikötőibe, ámbár huszonnégy órán belül várható az Alar Star teherhajó. Amikor miss Morland belépett, Pons félrelökte az újságot.
– Nagyon köszönöm, Mrs. Johnson – hálálkodott a küszöbön álló háziasszonynak. – Kérem, miss Morland, üljön le! Volna még egy-két kérdésem.
Az ügyfelünk elfoglalta korábbi helyét. Most már egy kicsit összeszedettebb volt, és várakozóan nézett ránk.

– Mondja csak, miss Morland, amikor a nagybátyja magához tért, mondott-e valamit, esetleg csinált-e valami olyasmit, aminek, az ön megítélése szerint, lehetne valami jelentősége?

– Egy szót sem szólt, Mr. Pons. Nagyon sápadt volt. Rögtön keresni kezdte a dobozt, és láthatóan megkönnyebbült, amikor becsukva találta. Azonnal magához is vette. Én megkérdeztem, hogy helyrejött-e már, mire azt válaszolta, hogy az egész csak múló rosszullét volt és én mehetek a dolgomra. El is mentem, de természetesen szemmel tartottam. Ő egyenesen a hálószobájába sietett a dobozzal, és ott elrejtette, mert amikor kijött, már nem volt nála. Azután bezárkózott a dolgozószobájába és két óra múlva megérkezett az ügyvédje. Egészen biztosan ő hívatta, mert nem valószínű, hogy Mr. Harris véletlenül járt volna arra éppen akkor.

– Miss Morland, ön nyilvánvalóan megtalálta a dobozt.

– Nem volt nehéz megtalálni. A nagybátyám hálószobájában csak egy szekreter, egy faliszekrény meg egy hajóláda van, amelyhez a bácsikám nagyon ragaszkodik, mert állítólag mindenhová elkísérte őt. Fiatal korában, mielőtt külügyi szolgálatba lépett volna, egy rövid ideig a Királyi Tengerészetben szolgált. Akkoriban tett szert a ládára. Tudtam, hogy a doboz csak e három hely valamelyikében lehet, és meg is találtam, gondosan elrejtve a ládában. A nagybátyám éppen Mr. Harrisszal volt elfoglalva. Tegnap este tizenegy óra körül, amikor ő már aludt, besettenkedtem a szobájába és kiloptam a dobozt, mert reggel már kockázatosabb lett volna megszerezni.

– Beszélt valakinek a nagybátyja erről a dologról?

– Nem tudom, Mr. Pons. Mégis azt hiszem, hogy ha például Mr. Harrisnek említette volna, akkor bizonyára meg is mutatta volna a dobozt. De Burton bácsi egy pillanatra sem hagyta el a dolgozószobáját, amíg Mr. Harris a házban volt, így a dobozt sem hozhatta elő.

– Értem. Nos, miss Morland, nem marad más hátra, mint feltenni a bácsikájának is azokat a kérdéseket, amelyekre ön nem tud válaszolni.

Ügyfelünk a szája elé kapta a kezét. Rémülten nézett ránk:

– Jaj, Mr. Pons, nagyon félek. Mit fog szólni Burton bácsi?

– Miss Morland, bizonyos vagyok abban, hogy a nagybátyja életét komoly veszély fenyegeti. És ezt láthatóan ő is így gondolja. Azt persze megteheti, hogy nem válaszol majd a kérdéseinkre, de biztosan nem fog még neheztelni azért, mert ön megpróbált segíteni rajta.

A lány az ölébe ejtette a kezét.

– Hát ez így igaz – mondta.

Pons az órára nézett.

– Most kilenc óra van. Ha a Baker Streeten földalattira szállunk, egy órán belül a Watford csomópontnál lehetünk. Lesz szíves a dobozt nálunk hagyni.

Ügyfelünk egy pillanatig habozott, azután összeharapta az ajkait és elszántan felállt.

– Rendben van, Mr. Pons. A nagybátyám legfeljebb jól leszid majd. Ennél többet nem tehet.

A Watford csomópontnál taxiba ültünk. Amint Morland ezredes házához közeledtünk, Pons arca elkomorodott.

– Attól tartok, miss Morland, hogy lekéstünk – mondta.

– Oh, Mr. Pons, hogy mondhat ilyet?

– Nem kevesebb, mint négy rendőrkocsi húzott el mellettünk, kettő szembe jött velünk, kettő egy irányba haladt velünk – felelte Pons. – Nagyon csodálkoznék, ha a Morland Parkban nem találkoznánk velük.

Miss Morland egy zsebkendőt szorított az ajkához.

Pons nem tévedett. Az élősövény előtt, amely a parkszerű, nagy kertet körülvette, két rendőrautó parkolt, a kapuban őr állt.

– A fiatal Mecker – mondta Pons, amint megpillantotta.

Amikor a taxi a ház elé húzott, Mecker integetni kezdett, hogy menjen tovább, de felismerte Ponst és lehanyatlott a karja.

– Mr. Pons! – kiáltotta. – Honnan tudta meg?

Ekkor vette észre az ügyfelünket.

– A hölgy talán miss Flora Morland?

– Előfordulhat – mondta Pons. – Kérem, mondja el, mi történt!

– Jamison felügyelő kereste önt, kisasszony. Kérem, jöjjön velem!

– Ne törje magát, Mecker – lépett közbe Pons. – Mi majd vigyázunk a kisasszonyra.

– Jól van, uram. Köszönöm, uram. – Mecker idegesen rázogatta a fejét. – Csúnya ügy ez, uram.

Miss Morland remegve kapaszkodott Pons karjába.

– Attól tartok, kisasszony, hogy bekövetkezett az, amitől a nagybátyja félt – mondta Pons tőle szokatlan gyengédséggel a hangjában.

A klasszikus György korabeli stílusban épült vidéki ház két és fél emeletes volt és a hozzá vezető ösvényt élősövény szegélyezte és magas fák árnyékolták. Az első ajtó tárva-nyitva állt a meleg, nyári reggelen, egy lépéssel beljebb pedig ott volt Seymour

Jamison felügyelő a Scotland Yardtól, és egy másik őrrel beszélgetett. Amint megpillantott minket, összeráncolta a szemöldökét.

– Mr. Pons, a magándetektív! – mondta mérgesen. – Pons, maga mindig kiszagolja az ilyen ügyeket!

Akkor vette észre az ügyfelünket:

– Ahá, miss Flora Morland! Már mindenütt kerestük.

– Dehát mi történt? – faggatta Jamisont a lány.

– Hát nem tudja?

– Mit kellene tudnom?

– Morland ezredest ma reggel meggyilkolták a tulajdon ágyában – mondta Jamison hidegen. – A ház be volt zárva, egyetlen ablakot sem feszítettek fel, és ön nem volt sehol. Meg kell kérnem, miss Morland, hogy jöjjön velem a dolgozószobába.

– Szeretnék benézni a hálószobába – mondta Pons.

– Feltétlenül nézzen be! Most ugyan ott van a fényképész, de hamarosan végez. A szoba a hallból nyílik, a harmadik ajtó balra, pont a lépcső mögött.

A lány könyörögve nézett Ponsra, az meg biztatóan visszamosolygott rá. Miss Morland megfordult és engedelmesen követte Jamisont a dolgozószobába.

A néhai ezredes hálószobájában Pons megkerülte a rendőrség fényképészét. Rémes látvány tárult elénk. Morland ezredes, a magas, domború mellkasú férfi a hátán feküdt, egy hullámos pengéjű maláj késsel a szívében. A tőrt csaknem a markolatáig beledöfték. Ennél is megdöbbentőbb volt, hogy a jobb kezét csuklóból levágták. A kéz ott feküdt a szőnyegen, ahova leesett, egy hatalmas vértócsa közepén. Alvadt vér festette pirosra az ezredes száját és tömött bajuszát is, nyitott szemei mintha még most is rémülten néznének.

A szoba iszonyúan fel volt dúlva. Akárki ölte is meg az ezredest, nyilvánvalóan keresett valamit. A hajóláda nyitva volt, tartalmát szanaszét szórták körülötte. A szekreter fiókjait, a legkisebbeket kivéve kirángatták és mindent kidobáltak belőlük. A ruhásszekrényben sem maradt semmi, még a legfelső polcokon sem, minden ott hevert a földön a legnagyobb összevisszaságban. Ez a látvány egy nálam erősebb idegzetű embert is kiborított volna és őszintén csodáltam azt a hűvös közönyt, amellyel Pons, nagyon körültekintően, átvizsgálta a szobát.

Dolga végzetével a fényképész eltávozott.

– Véleménye szerint mióta halott? – fordult hozzám Pons.

Közelebb óvakodtam, és viszonylag alapos szemlélődés után azt mondtam:

– Legalább nyolc órája. Úgy éjfél és éjjeli két óra között gyilkolták meg. Előtte semmiképpen sem, de sokkal később sem.

– Szóval mielőtt az ügyfelünk elhagyta volna a házat – mormogta Pons.

Egy percig nem mozdult. Aztán lassan az ágy fölé hajolt és jól megnézte Morland ezredes testét.

– A kést nem mozdították. Ami azt jelenti, hogy a gyilkos külön azért hozott egy másik fegyvert, hogy lecsaphassa vele az áldozat kezét.

– Egy rituális fegyvert! – kiáltottam. – És el is vitte magával!

Pons elmosolyodott.

– Egyetlen csapással, nagyon tisztán dolgozott.

Hátat fordított az ágynak, és elindult a földön szétszórt tárgyak között nagyon óvatosan, hogy semmit meg ne mozdítson. Egyenesen a szekreterhez ment, amelyen ott hevert a halott órája és pénztárcája. Először a pénztárcát vizsgálta meg.

– Huszonhét font bankjegyekben – mormogta.

– Vagyis aligha pénzt keresett az, aki így feldúlta a szobát.

Pons a fejét rázta.

– Dehogyis, Parker, dehogyis. A gyilkos a berakásos dobozt kereste. Látja, a szekreter felső fiókjait nem bolygatták, mert azokba be se férne, és a szekrény teteje is érintetlen, mert ott meg azonnal észre lehetett volna venni.

Gondosan kikerülve a vértócsát visszament az ágyhoz.

– A gyilkos pontosan itt állt – mondta. Térdre ereszkedett és centiméterről centiméterre átvizsgálta a szőnyeget. Ez nem ment könnyen a vérfoltok miatt, de a szemében felvillanó fény tudatta velem, hogy talált valamit, amit fontosnak ítél, ámbár én magam semmit sem láttam. Elégedetten füttyentett, az ágy sarka mellől felemelt valamit a szőnyegről és belepottyantottá a mindig magánál hordott kis borítékok közül az egyikbe.

Pons éppen felemelkedett, amikor Jamison felügyelő visszatért. Sugárzott belőle az önbizalom.

– Micsoda pocsék ügy ez, Pons! – mondta csaknem vidáman. – Biztosan nem örül neki, de miss Morlandot elküldtem a Yardra, hogy egy kicsit kivallassák.

– Valóban nem örülök neki. Ez teljesen felesleges volt. Csak nem gondolja, hogy van valami köze a dologhoz?

– Ugyan, édes fiam – mondta Jamison atyáskodva –, gondolkozzon! A házban minden ajtó és ablak zárva volt. Az

ajtóhoz csak négy embernek van kulcsa: az ezredesnek, akinek a kulcsa érintetlen, az inasának, akit Malaccából hozott magával, és aki megtalálta a holttestet, a házvezetőnőnek és miss Morlandnak. Mind a négy kulcs megvan. Egyetlen ajtót vagy ablakot sem feszítettek fel. Mr. Harristól, az ügyvédtől tudom, hogy miss Morland a hatvan százalékát kapja az ezredes vagyonának. Ez még az örökösödési illeték után is jelentős vagyon marad.

– Nem tűnik fel önnek, hogy ezen a nagyon meleg éjszakán ilyen gondosan bezárták a házat?

– Nem fog ki rajtam, Pons – vágott vissza Jamison vigyorogva. – Mindent tudok arról a dobozról. Morland féltette az életét.

– Szóval azt akarja mondani, hogy miss Morland volt az, aki észrevétlenül bement a nagybátyja hálószobájába, leszúrta az ezredest, levágta a kezét, felbolygatta az egész szobát, megtalálta a dobozt és azzal egyenesen hozzám futott, hogy a segítségemet kérje.

– Nem ezt akartam mondani. A lánynak aligha lett volna ereje ahhoz, hogy a kést a markolatáig beledöfje az ezredesbe, vagy akárki másba.

– Úgy van – mondta Pons szárazon.

– De annak semmi akadálya, hogy felfogadjon egy bérgyilkost.

– És miféle oka lehetett arra, hogy levágassa a nagybátyja kezét? – erősködött Pons.

– Ez a hajmeresztő gyilkosság a legjobb módja annak, hogy megzavarják vele a nyomozók fejét.

– És miután elbeszélgetett vele, ön úgy találja, hogy miss Morland képes volna mindarra, amivel vádolja?

– Ejnye, ejnye, Pons! Csak nem fogja meglágyítani a szívét egy csinos pofika! – kedélyeskedett Jamison.

– A legelképesztőbb hülyeség lett volna a részéről megölni azt az embert, aki nyilvánvalóan szívesen engedett az unokahúga minden szeszélyének. Nem, Jamison, ez így nem megy.

– A lány azt mondta, hogy a doboz önnél van. Szükségünk lesz rá.

– Kérem, hogy még ma hagyja nálam. Azután elküldhet érte.

– Rendben van, akkor holnap érte küldök.

– Gondolom, kikérdezte a személyzetet. Hallottak valamit az éjszaka?

– Egy hangot sem. Még a kutya sem ugatott, pedig ott alszik a bejárati ajtó előtt. Azt hiszem, nem kell hangsúlyoznom ennek a ténynek a jelentőségét. t

– Arra utal, hogy a gyilkos úgy jött be, hogy…
– Vagy arra, hogy beengedték.
– A hátsó ajtón, igaz?
Jamison elvörösödött és emeltebb hangon folytatta:
– És még azt is jelenti, hogy mivel a kutya egész éjjel nem jelzett, nyilvánvalóan ismerte a gyilkost.
Pons kedvesen folytatta:
– Édes barátom, olvasson kevesebb Sir Arthurt. Egészen megrontja a stílusát.
– Gondolom, most azt fogja ajánlani, hogy keressünk valami óriást, aki képes arra, hogy megbűvöljön egy kutyát – gúnyolódott Jamison.
– Dehogy, pont az ellenkezőjét ajánlom. Egy kis, karcsú férfit keressenek, aki, legalábbis ez alkalommal valószínűleg mezítláb járt – Pons rámutatott a szekreter előtt álló kis zsámolyra: – Látja, csak egy, az átlagosnál alacsonyabb embernek lehetett szüksége arra, hogy zsámolyra álljon, ahhoz, hogy a felső részt átvizsgálja. A szőnyegen található nyomok szerint a zsámoly szokásos helye a fal mellett van.
Jamison előbb a zsámolyra pillantott, aztán Ponsra. Összeráncolta a szemöldökét.
– Ha megengedi, Jamison, körülnéznék a hátsó ajtónál is. Azután meg talán lesz olyan szíves az egyik rendőrkocsival visszaszállíttatni minket a Watford csomópontig.
– Természetesen, Pons. Jöjjön velem!
Kimentünk a szobából, megkerültük az emeletre vezető lépcsőket és eljutottunk egy aprócska hallba, amelyből jobbra a konyha nyílt, balra pedig egy kis raktártér, és itt volt a hátsó ajtó is. A konyhaasztal mellett egy cselédlány üldögélt egy idősebb nő társaságában, aki a házvezetőnő lehetett. A szemük ki volt sírva. Jamison megállt, bizonytalanul Ponsra nézett, hogy nem akar-e szóba állni velük, de Ponst most csak a hátsó ajtó érdekelte. Lekuporodott és alaposan szemügyre vette a zárat.
– Ezen mi már túl vagyunk, Pons – mondta Jamison egy kicsit türelmetlenül.
Pons mintha nem is hallotta volna. Kinyitotta az ajtót, megszemlélte a keretét, azután leereszkedett és kinégykézlábalt az ajtó előtti, nemrégen felújított kövezetre. Egyszer csak felcsippentett egy darabka földet és becsúsztatta valamelyik borítékjába. Azután szó nélkül maga mellé intette Jamison felügyelőt és előre mutatott. A nyom kétségtelenül egy meztelen emberi lábujj lenyomata volt.

Pons felugrott és visszament a házba. Jamison meg én követtük. Odabent kért egy telefonkönyvet, néhány percig lapozgatott benne, majd megkérte Jamisont, hogy adjon egy rendőrautót sofőröstől.

Amikor ismét a földalattin voltunk, megkérdeztem Ponst:

– Nem megyünk haza?

– Nem, Parker. De nagyon örülök, hogy máris ilyen jól kiismert. Késedelem nélkül fel kell derítenünk a berakásos doboz titkát. Mivel Morland ezredes halott, Nicholas Morlandot kell megkérdeznünk, hogy mit tud róla. Biztosan emlékszik arra, hogy Nicholas a nagybátyjával volt az utolsó öt évben, amelyet az ezredes Malaccán töltött. A Temple-en van az irodája. Mielőtt eljöttünk volna a Morland Parkból, megnéztem a telefonkönyvben.

– Azt még csak értem, hogy a gyilkos magasságát meg tudta határozni, de honnan jött rá arra, hogy mezítláb volt?

– Az ágy mellett, a szőnyegen, éppen ott, ahol a gyilkosnak meg kellett állnia, ha le akarta ütni az ezredes kezét, három apró földdarabkát találtam olyan helyzetben, amely lábujjak lenyomatára utalt. Minden bizonnyal a hátsó ajtó előtt tapadtak a lábára.

– Rendben. De tudja, Pons, Jamisonnak van valami igaza a kutyával kapcsolatban.

Pons titokzatosan mosolygott:

– A kutya nem csinált semmit. Ez idáig rendben. Tehát: vagy ismerte a gyilkost, vagy, és ez nagyon valószínű, meg se hallotta. Mezítláb az ember nagyon halkan tud járni. És Morland Park valóságos paradicsomi hely minden csavargó számára.

Rám nézett:

– Jusson eszébe a levágott kéz. Úgyis szeret következtetéseket levonni, hát csak rajta!

– Most aztán sarokba szorított – ismertem el. – Hát lássuk csak. Számomra ez a legkönnyebben megfejthető rejtély a dologban. Úgy gondolom, hogy Morland ezredes valami méltatlanságot követett el a múltban, ezért büntették meg.

– Remek! Remek! – kiáltotta Pons. – Ha így folytatja, kedves fiam, máris gondolkodni kezdek a nyugdíjba vonulásról.

– Ne gúnyolódjon velem! – berzenkedtem.

– Eszem ágában sincs. De tökéletesen egyetértek magával. Egy-két apróság ugyan még nyugtalanít, de biztos vagyok benne, hogy hamarosan azokra is fény derül.

Az út hátralevő részében Pons hallgatott, lehunyt szemmel gondolkodott, miközben jobb keze hüvelyk- és mutatóujjával

szünet nélkül a fülcimpáját dörzsölgette. Csak a Temple Station-nél nyitotta ki a szemét.

Nicholas Morland a negyvenes évei elején járt, de ehhez képest meglehetősen fagyos modorú úriember volt. Hagyományosan, a társadalmi helyzetének megfelelően öltözködött. Eltekintve az életkorbeli különbségektől, nagyon emlékeztetett a nagybátyjára. Ugyanolyan formára nyíratta a bajuszát, ugyanolyan erőteljes ajkai és bozontos szemöldöke volt. Hűvös eleganciája azonban csak felszínes máz volt, és azonnal eltűnt, amint Pons röviden elmesélte neki a történeteket. Homlokán kiütközött a verejték. ,

– Szükségünk van önre, Mr. Morland – fejezte be Pons. – Önnek kell magyarázatot adnia a dobozra, meg a tartalmára.

Morlan kissé tántorogva felállt és ajkát harapdálva sétálni kezdett a szobában.

– Azt reméltem, hogy arról a dologról soha nem kell majd beszélnem – kezdte el végre. – Valóban szükségesnek tartja, Mr. Pons?

– Feltétlenül. És abban is biztos vagyok, hogy még ma a Scotland Yard is tudni akar a dologról. Azért jöttem önhöz őelőttük, mert az unokahúga érdekeit képviselem.

– Értem.

Még egyszer-kétszer körbejárta az irodáját, aztán ismét leült és a zsebkendőjével megtörölgette a homlokát.

– Nos, Mr. Pons, az a dolog, amiről szó lesz, nem vet valami jó fényt a nagybátyámra. Flora bizonyára elmondta már önnek, hogy a nagybátyám egy eurázsiai nőt vett feleségül, egy nagyon szép, nagyon jól nevelt lányt, aki legalább tíz esztendővel fiatalabb volt, mint ő, talán tizenöttel is, én nem tudom biztosan, de gondolom, hogy a feleségem tudja. Talán azt is tudja, hogy a Maláj Szövetségi Állam etnikailag igen kevert népességének az erkölcse a brit elvárásokhoz képest meglehetősen, hm... laza... és talán igaz volt, hogy a nagynéném nem megfelelő viszonyba keveredett Bendarloh Alival, a feleségem egyik nagybátyjával, aki az egyik legelőkelőbb malaccai család tagja volt. A nagybátyám úgy gondolta, hogy ez nagyon sérelmes rá nézve. A nagynéném meghalt, és van némi okom azt hinni, hogy a nagybátyám mérgezte meg. A szeretőjét letartóztatták. A házában ráakadtak néhány igen értékes holmira, amelyek a nagybátyám tulajdonát képezték, és ámbár ennél komolyabb bizonyíték nem volt, mégis lopással vádolták, és el kellett szenvednie a szégyenteljes

büntetést: csuklóból levágták a jobb kezét. Hát röviden, ez történt, Mr. Pons.

– Milyen régen történt mindez, Mr. Morland?

– Egy-két hónappal azelőtt, hogy a nagybátyámat hazaküldték volna. A malaccai szultán rettenetesen fel volt háborodva, ámbár kezdetben ő is egyetértett a büntetéssel, később azonban ellenezte, és követelte, hogy a nagybátyámat utasítsák ki az országból. A kormányzónak valóban nem volt más választása.

– Szóval már tizenöt év múlt el azóta. Valószínűnek tartja, hogy ilyen hosszan várt volna a bosszúval?

– Bendarloh Ali? Nem, ő biztosan nem. A nagybátyám áldozata három hónappal ezelőtt meghalt. A maláj jellem ismeretében viszont állítom, hogy nagyon is lehetséges, hogy a fia úgy érezte, immár rá hárul a kötelesség, hogy megbosszulja a családja becsületén ejtett foltot és a méltánytalanságot, amely az apját érte.

– Azt hiszem, igen rossz fiú az, aki képes arra, hogy az apja kezét ne temesse el az apjával együtt – ellenkezett Pons.

Morland elgondolkodva rázta a fejét:

– Egyetértek önnel, Mr. Pons. Csakhogy a nagybátyámnak küldött kéz nem feltétlenül Bendarloh Alié. De ha mégis… hát, azt hiszem, ez a család is ahhoz a – Malaccán oly gyakori – kevert fajtákból álló népességhez tartozik, amely nemigen tartja magára nézve kötelezőnek az ősi maláj szokásokat.

Pons néhány percig gondolataiba burkolózott. Aztán így szólt:

– Ön minden bizonnyal tudja, hogy az unokahúgával közösen öröklik a nagybátyjuk vagyonát.

– Igen. Rajtunk, kettőnkön kívül nincs más örökös. A mi családunk kicsi, és – hacsak Flora férjhez nem megy – minden bizonnyal kihal. Persze van még egynéhány távoli rokon, de már évek óta nem tartjuk velünk a kapcsolatot.

Megvonta a vállát:

– Engem ez nemigen érdekel, Mr. Pons. Az ügyvédi gyakorlatomból jól megélünk, ámbár a feleségem talán hasznát látja majd az örökségnek, hiszen az üzleten mindig van alakítani meg bővíteni való.

Morland könyökénél megszólalt a telefon. Felvette a kagylót.

– Itt Morland – mondta. Aztán csak hallgatott. Amikor rövid idő múlva letette, így szólt:

– Uraim, a rendőrség már úton van.

Pons gyorsan felállt.

– Még csak egy kérdésem volna, Mr. Morland. Milyen viszonyban volt a nagybátyjával; barátok voltak, elviselték egymást, esetleg még ennél is távolabb álltak egymástól?

– Havonta egyszer mindhármunkat meghívott vacsorára – felelte Morland egy kicsit mereven.

– Mindhármukat?

– A feleségem unokatestvére velünk lakik. Burton bácsi természetszerűleg róla sem feledkezett meg.

– Köszönöm, uram.

Amint kikerültünk az utcára, Pons határozott léptekkel elindult egy, csak általa ismert cél felé. A tekintete merev volt, befelé figyelő. Néhány perc múlva ismét földalattin ültünk és csendben utaztunk a Trafalgar squere-ig ahol folytattuk az utunkat a Strad irányába.

Egészen kétségbeestem ettől a hosszú hallgatástól.

– Pons! – kiáltottam rá. – Már dél van. Mi a csudát keresünk mi itt?

– Türelem, Parker, türelem. A Strad a világ egyik legelbűvölőbb helye. Mármint annak, aki üzletekben akar nézelődni.

Az elkövetkező fél órában Pons hagyományos nyári kalapra cserélte kis vadászkalapját – a vadászkalapot postán hazaküldte – , vásárolt egy könnyű nyári zakót, amit elegánsan a karjára vetett és amitől végképp tátva maradt a szám, egy sétapálcával is kiegészítette az öltözékét. Egészen másképpen nézett így ki, mint ahogyan megszoktam őt a mellette töltött évek alatt. És nem szolgált semmilyen magyarázattal erre a változásra.

A Straden elsétáltunk egy kicsiny üzletig, amely a felirata értelmében régiségeket és importárut forgalmazott.

– Megérkeztünk. És könyörgöm, Parker, vigyázzon az arcára. Sajnálatosan jól meglátszik rajta minden, amit gondol.

Ezzel belépett az üzletbe.

Az ajtónyitással egy időben a hátsó szobában megszólalt egy csengő, mire elősietett egy kifogástalan eleganciával öltözött, meghatározhatatlan életkorú, barna bőrű férfi. Odajött hozzánk és meghajolt. Alig tűnt idősebbnek, mint egy fiú, holott nem volt az. Ránk mosolygott, kivillantva hófehér fogsorát.

– Állok rendelkezésükre, uraim, ha nincs ellenükre.

– Ön a tulajdonos? – kérdezte Pons.

– Nem uram. Én Ahmad vagyok, Mrs. Morland alkalmazottja.

– Berakásos dobozt szeretnék vásárolni – folytatta Pons.

– Oh. Pontosan milyen méretűre gondolt, uram?

– Hát, úgy ekkorára – Pons a kezeivel mutatta, hogy egy körülbelül akkora dobozt akar, amekkorát miss Morland elhozott hozzánk ma reggel.

– Értem. Csak egy pillanatig várjanak, kérem.

Eltűnt a hátsó szobában, de egy perc múlva már vissza is tért a kért áruval.

– Tizenhetedik századi olasz munka, uram. Valódi. Bízom benne, hogy eltaláltam az ízlését.

– Valóban egyedülálló darab – ismételte el Pons. – De én nem ilyenre gondoltam. A mérete megfelelne, de én keleti díszítéssel akarom.

– Sajnálom, uram, de berakásos keleti, antik műtárgyak nincsenek – mondta Ahmad.

– Nem akarok antik dolgot. Természetesen tudom, hogy keleten nem készítettek berakásos műtárgyakat a tizennyolcadik század előtt.

Ahmad kellemes arca felragyogott:

– Ah, uram, ebben az esetben, azt hiszem, szolgálhatok önnek valamivel.

Ismét eltűnt a hátsó helyiségben és egy újabb berakásos dobozzal tért vissza. Diadalmas mosollyal nyújtotta át Ponsnak. Azután hátralépett és várta a Pons ítéletét.

Pons bírálóan forgatta a dobozt. Kinyitotta, beleszagolt, ujjait végigfutatta a mintázaton, azután elmosolyodott.

– Remek – kiáltotta. – Ez nagyon megfelel nekem, fiatalember. Mi az ára?

– Tíz font, uram.

Pons azonnal fizetett.

– Kérem, hogy gondosan csomagolja be. Nem szeretném, ha ez a gyönyörű faragás megsérülne, vagy akár csak megkarcolódna.

Ahmad valósággal ragyogott.

– Szereti a berakásos tárgyakat, uram?

– Fiatalember, én rendelkezem bizonyos tájékozottsággal ezen a téren – mondta Pons csaknem kenetteljesen. – És ez egyike a legszebb darabnak, amelyeket valaha is láttam.

Ahmad meghajolt és üdvözült arccal behátrált az üzlet mögötti szobába, ahonnan hamarosan papírzörgés hallatszott. Öt perc múlva megjelent és Pons kezébe tette a gondosan becsomagolt dobozt. Az arca még mindig elégedettséget sugározott. Mi több, úgy tűnt, hogy majd szétfeszíti a mondanivaló, csak éppen az illem tartja vissza attól, hogy megszólaljon.

Pons hanyag eleganciával sétált ki az üzletből, de néhány nyugodt lépés után egyszerre sietősre váltott, gyorsan leintett egy taxit és bemondta a címünket.

– Önnek nem tűnt fel, hogy Ahmad szeretett volna valamit mondani?

– Ugyan, hiszen mindent elmondott, amit csak kell. – Pons szemei vidáman csillogtak. – Ahmad művésze a berakásos technikának. Gondolom, magának is feltűnt az a sok drága antik tárgy Mrs. Morland üzletében.

– Hát persze.

– És ez nem mond magának semmit?

– Hát csak annyit, hogy jól megy az üzlet. De ezt miss Morland is említette.

Megtapogattam a csomagot Pons kezében.

– Nem gondolja, hogy ez a doboz nagyon hasonlít ahhoz, amelyet miss Morland hozott ma reggel?

Pons elmosolyodott.

– Amint az első doboz elkészül, máris megvan a minta. A többit viszonylag könnyen elkészíthetik. Igen, a két doboz csaknem teljesen egyforma és valószínűleg még tucatnyi van belőlük.

Amint hazaértünk, Pons óvatosan kicsomagolta a frissen vásárolt berakásos dobozt, és odahelyezte amellé, amelyet miss Morland hozott. Eltekintve attól, hogy az első némileg régebbinek tűnt, a két doboz gyakorlatilag egyforma volt. Pons gondosan összehasonlítgatta a motívumokat.

– Nos, egyformák, vagy sem? – kérdeztem egy idő után.

– Nem egészen. Az a doboz, amelyet miss Morland hozott, már legalább hetvenöt éves. Az is lehet, hogy száz is megvan. Ugyanabból a szép kamunig fából faragták, melyből a malájok a fegyvereik nyelét készítik. Gondolom, észrevette, hogy annak a késnek a markolata, amellyel az ezredest megölték, szintén ebből a fából készült. Az első dobozt többször is kifényezték, ez látható nyomot hagyott a fán. A másik egy ügyeskezű művész által készített másolat. Gondolom, nagy a kereslet az ilyen dobozok iránt, és kétségtelenül megtalálhatók minden keleti importárút forgalmazó üzletben. A hasonló kínai dobozok a legtöbbször fémből vagy agyagból készülnek. A famegmunkálás Japántól lefelé, a polinéziai szigeteken keresztül Melanéziáig gyakori, egészen a Csendes-óceán déli részéig.

Egyetlen mozdulattal félretolta a két dobozt.

– No, most lássuk, mit is találtunk a megboldogult ezredes szobájában.

A szoba sarkába ment, oda, ahol a kémiai felszerelését tartotta és nekifogott, hogy alaposan megvizsgálja a borítékok tartalmát. Mindössze három darab volt belőlük, így valószínűtlennek tűnt, hogy hosszú ideig lefoglalják. Mivel kettőre hivatalos ügyben el kellett mennem valahova, elnézést kértem tőle és távoztam.

Mikor visszatértem, Pons már türelmetlenül várt rám.

– Parker, remélem a délután hátralevő részében nincs más dolga. Éppen Jamisont várom, és azt is remélem, együttes erővel meg tudjuk majd győzni, hogy hagyjon békét az ügyfelünknek.

– Megtudott valamit a vegyi elemzésből?

– Csak azt, amit úgyis gyanítottam. Az ágy mellett, a szőnyegen talált földdarabka a hátsó ajtó környékéről származik, még a mészkőmorzsalék is. Semmi kétségem sincs afelől, hogy ezek a gyilkos meztelen lábujján kerültek be a szobába. Ezenkívül, pontosan az ágy széle alatt volt még egy kámforfából származó szilánkocska is, márpedig a kámforfát főleg azok a malájok használják, akik az ország őserdeiből származó termékeket állítják elő.

– Szóval még mindig Morland ezredes múltjával kell foglalkoznunk?

– Egy pillanatig sem tettünk egyebet – mondta Pons kurtán. – Csakhogy egyelőre nincs perdöntő bizonyítékunk, hacsak a Scotland Yard nem talált ujjlenyomatokat a kés nyelén. Nem elég tudni, hogy ki a gyilkos. Be is kell bizonyítani, hogy ő az. De úgy hallom, autó fékez a ház előtt. Ez Jamison lesz.

Valóban. Egy perc múlva odalent becsapódott egy autó ajtaja, és már hallottuk is Jamison nehéz lépteit a lépcsőkön.

A felügyelő idegesen lépett be az irodába, a kezében egy kicsiny csomaggal, amelyet látható megkönnyebbüléssel adott át Ponsnak.

– Fogja, Pons. Nem volt könnyű megszereznem az engedélyt arra, hogy elhozhassam.

– Remek – lelkendezett Pons. Fogta a csomagot és letette az előbb vásárolt berakásos doboz mellé.

– Gondolom, Jamison, magának nincs fegyvere.

– Hát, tudja, mi a szabály a Yardnál.

– Persze, persze, tudom – mondta Pons. – Parker, hozza kérem ide a revolveremet.

Átmentem a hálószobába és megtaláltam a fegyvert az íróasztalon, ahol Pons nagy hanyagul hagyta.

– Kérem, adja oda Jamisonnak.

– Fogalmam sincs, mit forgat a fejében, Pons – mondta Jamison nyilvánvaló rosszallással az arcán. – Azt hiszem, az ifjú hölgy megzavarta az eszét.

A felügyelő által hozott csomag tartalma eltűnt a berakásos dobozban. Pons magára öltötte a Straden vásárolt ruhadarabokat, felkapta a dobozt és így szólt:

– Induljunk. Ki akarok próbálni valamit. Megmondom őszintén, Jamison, lehet, hogy jól számítottam, de az is lehet, hogy nem. Majd meglátjuk.

Utunk célja a Straden levő régiség és importáru üzlet volt és Pons egész úton nem szólt egy szót sem. Karvalyarcán gúnyos mosollyal hallgatta Jamisont, aki igen komolyan felsorolta neki, hogy milyen körülmények teszik valószínűvé azt, hogy az ügyfelünk meggyilkolta a nagybátyját. Pons csak az üzlet közelében szólalt meg, akkor is a sofőrhöz, Mecker őrmesterhez intézte a szavát:

– Kérem, Mecker, vagy álljon meg az üzlet előtt, vagy hajtson egy kicsit tovább.

Mecker engedelmesen lefékezett valamivel az üzlet után.

– Most pedig, Jamison – fordult Pons nagyon határozottan a felügyelőhöz –, kezet a fegyverre és könyörgöm, legyen gyors. És próbáljon meg egy kicsit kevésbé rendőrszerűen kinézni.

Azzal egyenesen bement az üzletbe, kezében az alig néhány órája vásárolt berakásos dobozzal.

Egy különleges szépségű eurázsiai asszony jött elénk. A korát nem lehetett megállapítani, húsz és negyven között bármilyen korú lehetett, de semmiképpen sem látszott többnek harmincnál.

– Mivel szolgálhatok, uraim?

Pons kicsomagolta a dobozt.

– Itt van az a fiatalember, aki ezt eladta nekem ma délben? – kérdezte.

A nő bólintott és hátrakiáltott:

– Ahmad!

Ahmad, arcán udvarias érdeklődéssel, azonnal előjött. Felismerte Pons-ot és pillantása a berakásos dobozra esett.

– Nem nyerte meg a tetszését, uram?

– A külseje tetszik – felelte Pons. – Hanem a belseje…

Ahmad könnyű léptekkel odalejtett hozzánk és lehámozta a dobozról a papírt.

– Majd megnézzük, uram – hajlongott alázatosan és kinyitotta a dobozt.

Abban a pillanatban drámai és félelmetes változáson ment keresztül. Mosolygó arca szinte groteszkké torzult. Az udvariasság álarca mögül előbukkantak sötét, gyilkos vonásai, amelyeket a harag és a félelem még jobban összekuszált. Elejtette a berakásos dobozt, abból pedig kiugrott Burton Morland ezredes levágott keze! Ahmad macskaügyességgel hátraugrott, a falról lekapott egy görbe handzsárt – chenangka a neve –, és fenyegetően fordult Pons felé.

Az egész jelenet alig tartott egy percig. Mrs. Morland remegni kezdett és elájult. Éppen csak, hogy el tudtam kapni. Ezzel egy időben Jamison felügyelő rálőtt Ahmadra.

– Gratulálok, felügyelő úr – mondta Pons. – Sikerült elfognia Morland ezredes gyilkosát.

Aztán szárazon hozzátette:

– Az ön helyében Mrs. Nicholas Morlandot is bevinném, és megérdeklődném tőle, hogy mennyit hozott neki a konyhára a férje nagybátyjának a halála. Majdnem biztos vagyok benne, hogy az egész ördögi gyilkosság terve az ő fejében született meg. Magához tért már a hölgy, Parker?

– Még néhány perc, és kutyabaja.

Jamison végre megtalálta a hangját.

– Kérem, hívja Meckert – mondta.

Pons kilépett az utcára és odakiáltott a sofőrnek.

– Kevéssé volt valószínű, hogy a bosszúálló gyilkos frissen érkezett volna Keletről – magyarázta Pons, miközben hazafelé bumliztunk a földalattin. – Nemcsak azért, mert az utóbbi napokban nem érkezett hajó Malajsiából, hanem azért is, ami Jamisonnak is azonnal szemet szúrt. A gyilkos nyilvánvalóan jól ismerte Morland Parkot, és csakis olyan valaki lehetett, akinek bőven volt alkalma arra, hogy lenyomatot készítsen a hátsó ajtó kulcsáról, mert inkább ott akart bejutni a házba, ahol nem őrködött a kutya. A házban kizárólag az ezredes hálószobáját forgatták fel, egyébként nem nyúltak semmihez. És egész idő alatt senki nem hallott egy hangot sem. Viszont az is nyilvánvaló volt, hogy a gyilkos tudott a Bendarloh Alit ért méltánytalanságról. Morland kisasszonynak azonban erről halvány sejtelme sem volt. Az unokatestvére, Nicholas azonban ismerte az egész történetet, akárcsak a felesége, akinek ráadásul Ali a rokona is volt. Kézenfekvő, hogy az asszony unokatestvére, aki ilyenformán ugyancsak Bendarloh Ali családjából származott, szintén ismerte a történetet. Ez az unokatestvér pedig nem más, mint Ahmad, aki

éppúgy bejáratos volt a Morland Parkba, mint a munkaadója. Alaposan ismerte a házat és környékét. A szőnyegen talált kámforfa forgács kétségtelenné teszi, hogy ő állt az ezredes ágya mellett akkor éjszaka. A gyilkosságot nagyon gondosan előkészítették. Mrs. Morland megkérte a rokonait, hogy küldjék el az ezredesnek Bendarloh Ali kezét abban a dobozban, amelyet ő előzőleg eljutatott hozzájuk Malajsiába. Azzal nem sokat törődött, hogy a doboz nagyon hasonlít a többi, Ahmad által faragott dobozhoz, hiszen az utasítása szerint Ahmadnak vissza kellett volna vinnie a berakásos dobozt a Morland Parkból. Semmi kétségem sincs afelől, hogy Ahmad valóban azért gyilkolt, hogy megtorolja a családját ért szégyent, de abban is biztos vagyok, hogy a bosszúvágyat Mrs. Nicholas Morland ültette el benne és nevelte nagyra. Erre pedig egyetlen oka volt: a nagybácsi halála után a férjének jutó vagyonrész, amellyel ő korlátlanul rendelkezhet.

– Ez volt az egyik legvéresebb ügyem, Parker – fejezte be Pons. – És ámbár a gyilkost megfogtuk, nagy a gyanúm, hogy a valódi gonosztevő elérte a célját. Az ezredes pénzén felfejlesztheti és még jövedelmezőbbé teheti az üzletét.

A BOSSZÚ
Donald Honig

Az ember képes felejteni, sőt csaknem mindent el tud felejteni, de soha nem lesz nyugodt napja, ha valamilyen gyermekkori élménytől szeretne megszabadulni. A régi emlék váratlanul, újra meg újra feltámad. Minél elszántabban küzd azért, hogy feledni tudjon, annál erőteljesebben él benne a gyermek, aki valaha volt, és aki emlékezik. Olyan az egész, mint az önkorbácsolás.

David már huszonöt éves volt. Tizenegy év múlt el azóta, de az emlék nem fakult. Benne élt, és ő emlékezett, mert az elszenvedett fájdalom nagy volt, és az évek során egyre csak nőtt és lüktetett, makacsul és gyógyíthatatlanul, szüntelenül nyugtalanítva a férfit, és ébren tartva benne a bosszúvágyat.

Tizennégy éves volt és olyan szerelmes, amilyen szerelmes az ember csak ebben az életkorban lehet. Iskolai szerelem volt, szégyenlős, sóvárgó udvarlással. A kislányt Estelle-nek hívták, gyönyörű volt, hosszú szőke haja, fehér márványarcú szépség. David persze nem akarta, hogy a barátai tudjanak a dologról, ezért titokban találkoztak, rendszerint Estelle-ék hátsó udvarában, társasjátékokat játszottak a füvön, felmásztak a magas körtefára – Estelle-nek egyébként is szokása volt odabújni előle – vagy egyszerűen csak üldögéltek a kert végében emelkedő dombon és elnézegették az ide-oda pöfögő tehervonatokat. Nem felejti el soha azt a nyarat, azt a napfényből és a zöld fűből szőtt álmot.

De bánat és lüktető bosszúvágy fűződik ahhoz az esős, borús, nyár végi délutánhoz, amelyen ismét találkozni akartak ott, a hátsó udvarban. Estelle azt mondta, hogy a szülei nem lesznek otthon, így ha eleredne az eső, bemehetnek a házba lemezeket hallgatni.

Súlyos, fekete felhők lógtak az égbolton, minden pillanatban kitörhetett a vihar, és lezúdulhatott az áradat Capstone-ra. Ő a mellékutcákon rohant Estelle-ék háza felé a szélben hajladozó szil- és tölgyfák alatt. Amikor beért a lány házához vezető fasorba, a háta mögött nagyot dördült az ég. Felkiáltott:

– Estelle!

A lányt sehol sem látta, de megpillantott egy férfit, aki sietve csörtetett keresztül a vasúti töltést borító, sűrű, alacsony vadrózsabokrok között. Csak oldalról látta a sötétbőrű arcot, de

egyszerre eszébe jutott, hogy mostanában többször is találkozott már vele:

Keller! – villant az agyába a férfi neve. Ebben a pillanatban fehér villám hasította ketté az eget. Iszonyú dörgés követte, majd néhány bizonytalanul lepottyanó csepp után zuhogni kezdett az eső.

– Álljon meg! – kiáltott David, de a férfi eltűnt a töltés mögött.

És akkor meglátta Estelle-t. Ott feküdt a füvön, egy pillanatig azt hitte, a lány csak viccel vele, mert. csak nézte őt nagyra nyílt, mozdulatlan szemekkel, és egyszerre minden ijesztővé vált és hihetetlenné, és ő már-már rákiáltott, hogy Estelle!, amikor ismét villámlott egyet, és a cikázó fény megcsillant a lány meredt tekintetén, aztán mindent elborított a dörgés. Estelle akkor sem mozdult, amikor az eső suhogva végigmosta a testét. Alattuk elzakatolt egy tehervonat.

David hazarohant, tele iszonyattal és rémülettel. Amikor bőrig ázva berontott a házba, vizes arcán szülei nem látták meg a könnyeket. Felrohant a szobájába, és ott maradt reszketve, és egyre csak azon erőlködött, hogy felidézze, amit látott, hogy végre el tudja hinni, hogy igaz. Aztán elhatározta, hogy értesíti a rendőrséget. Két kézzel szorította a füléhez a kagylót, hallgatta, ahogyan ott messze cseng a telefon, majd egyszer csak megszólalt egy hang:

– Rendőrség, tessék.

– Halló – suttogta –, be akarom jelenteni, hogy láttam… Estelle Sampsont… megölte egy férfi… ma délután… – megrémült a tulajdon szavaitól, lecsapta a telefont és visszamenekült a szobájába.

És többé senkinek sem beszélt a dologról egyetlen szót sem. Félt, hogy a végén még őt is belekeverik. Gyermekfantáziája válogatott üldözési módokat agyalt ki, amelynek mind ő volt a tárgya, különösen miután bizonyossá vált, hogy Keller eltűnt a környékről. A rendőrök persze őt is kihallgatták, hiszen a kislány barátja volt, de azt mondta nekik, hogy nem jutott el Estelle-ék házáig, visszafordult, mert megijedt a vihartól. És tagadta, hogy valaha is telefonált volna a rendőrségre. Elhitték, amit mondott, és a kislány halálának a körülményeire sohasem derült fény. Egyedül a ház mögötti bokrok tanúskodtak arról, hogy járt ott valaki. A rendőrök végigkutatták a Sampson-házat is, és végül úgy döntöttek, hogy az illető lopni akart, Estelle azonban észrevette, és ezért az életével fizetett.

Az elkövetkező hetekben David szomorúan járta az utcákat, amelyekről eltűnt Keller, aki pedig korábban mindegyre az útjába került. A fiút bűntudat kínozta, mintha cinkostársa volna a gyilkosnak, és valami sötét előérzet is gyötörte. A szerelem mint valami felirattal ellátott kis sírkő élt benne, egy sírkő, mely tovább él, mint körülötte a fa. Szentséggé vált, és elrejtőzött a lelke mélyén.

Az eset egy ideig izgalomban tartotta a környéket. Hamarosan megkezdődött az iskola, és az osztálytársai egyébről se beszéltek, ő azonban távol tartotta magát tőlük. Aztán egyre ritkábban került szóba a dolog, az emberek kezdtek megfeledkezni róla. David lelkében azonban kegyetlenül élénken élt minden pillanat. Egy percig sem bírt megfeledkezni róla. Érezte, hogy tönkrement az élet. Az emlék fekete rongyként csüngött a gondolatai között, beszivárgott az álmaiba és azzal fenyegette, hogy örökös, kitörölhetetlen része marad az életének. Árnyékként járt utána a bűntudat is. Idősebb korában már azt is tudta, hogy akkor régen, tudatosan fojtotta el magában a késztetést arra, hogy beszámoljon a rendőröknek mindarról, amit látott.

Capstone-ban maradt a szüleivel. Miután leérettségizett, egy gyárban kapott munkát egy marógép mellett, először mint segéd, később mint mester. A feladatai alig változtak, egész nap egy helyben állt a gép mellett, így a gondolatai szabadon fordulhattak a múlt felé. És mindig csak az az egyetlen dolog járt az eszében. Különben teljesen a munkájának élt, és a munkaidő lejártával azonnal hazament. A hétvégéi sem voltak különbek: egyhangú, rutinos cselekvésekkel teli napok. Sohasem volt jókedve, ezért kerülte az embereket. Jobban szeretett egyedül maradni a gondolataival.

Lányokkal alig volt kapcsolata. Soha többé nem akadt lány, akivel olyan jól megértette volna magát, mint Estelle-lel. Mivel új szerelemre képtelen volt, hát egyre csak az a régi foglalkoztatta, és mind tragikusabb mértéket öltött. Mivel nagyon közel laktak Estelle-ék házához, és ő szinte naponta találkozott valakivel a lány családjából, alig volt rá esély, hogy valaha is elhalványodjon annak a napnak az emléke. Újra meg újra át kellett élnie a sötétséget, a dörgést, a félelmet, amely az eseményeket kísérte. És ahogy teltek az évek, úgy nőtt benne a bűntudat, míg egyszer csak megszületett az elhatározás: ha alkalom adódik rá, megölöm.

Ki tudja, meddig tartott volna ez a lelkiállapot, ha egy napon valóban meg nem pillantja Kellert. A Grand Avenue-n ballagott éppen, céltalanul sodródva a délutáni bevásárlók között, és akkor

is a kislányon járt az esze, mert néhány perccel előbb találkozott a szüleivel. Amint elhaladt Pete vendéglője előtt, benézett az ablakon, és meglátta azt a sötét, kőből faragott arcot, amelyet nem tudott elfelejteni, és nem is fog elfelejteni soha, mert tizenegy évvel korábban valósággal beleégett a tudatába. Megkövülten állt, és csak bámulta Kellert bénán, mozdulatlanul, és Keller is őt nézte odabentről. Hihetetlen volt ez a találkozás, mintha legsötétebb rémálmai öltöttek volna hirtelen testet. Meredten bámulták egymást egy darabig, akkor valami fény esett az arcára, David magához tért és elsietett.

Tudja, hogy én tudom. Tudja, hogy ott voltam! – gondolta.

Aznap este David elindult, hogy megkeresse Royt, a barátját, aki éppen akkoriban végezte el a rendőrfőiskolát. A Mershall bárban akadt rá, egyedül üldögélt az egyik asztalka mellett. Leült melléje, s a széket szorosan az asztal mellé húzta.

– Roy, emlékszel Estelle Sampsonra? – kérdezte.

– Iskolatársak voltunk, ha jól emlékszem – válaszolta Roy.

– Úgy van, azaz, úgy volt. Ő volt az a kislány, akit meggyilkoltak. Elég régen történt, több mint tíz éve.

Roy bólintott:

– Igen. Emlékszem. Megfojtották vagy valami ilyesmi. És azt hiszem, a gyilkost sosem tudták kézre keríteni.

– Igen. Róla van szó. Roy, szükségem van néhány jogi tanácsra.

Roy felemelte a poharát:

– Nehogy azt mondd, hogy ennyi idő után vallani akarsz!

– De igen, tulajdonképpen valami ilyesmit akarok tenni – mondta David elgondolkodva. – Én tudom, ki ölte meg. Mindig is tudtam.

Roy belekortyolt az italába, aztán letette a poharat. A tekintette kíváncsian tapadt David arcára:

– Igazán?

– Láttam azt az embert.

– Mikor?

– Hát akkor, azon a napon, aztán meg, annyi év után, éppen ma. Visszajött Capstone-ba. Emlékszel egy Keller nevű férfira? Olyan csavargóféle volt itt a városban meg a környéken. Azt hiszem, valami szabadult fegyenc lehetett.

– Emlékszem rá. Sötét alaknak tűnt. Igen, visszajött a városba, és én láttam már.

– Miért jött vissza? Mit gondolsz, mi késztette arra, hogy visszajöjjön?

– Nyugodj meg, David – tanácsolta Roy, Cigarettára gyújtott és kifújta a füstöt. – Menjünk végig a dolgon módszeresen!

David elmesélte neki annak a sötét, esős napnak a történetét, hogy hogyan találta meg a halott Estelle-t, hogyan pillantotta meg a menekülő Kellert, aki aztán eltűnt a töltés túloldalán, hogyan szaladt haza, és azt sem titkolta el, hogy kivéve azt a bizonyos telefonhívást, soha senkinek nem beszélt arról, amit látott.

– És most visszajött – mondta David izgatottan és zavartan. – Miért? Mi célja lehet vele?

– Még ha minden szó igaz is, úgy ahogy elmondtad, akkor sem lesz könnyű bebizonyítanod – mondta Roy elgondolkodva. – Mondd, csakugyan egészen biztos vagy abban, hogy ez ugyanaz az ember, akit tíz esztendővel ezelőtt egy borús, viharos napon elszaladni láttál? Egészen biztos vagy benne?

– Gondolod, hogy valaha is el tudtam felejteni?

– Lehet, de ez bizonyítéknak elég kevés.

– Mégiscsak tenni kéne valamit – suttogta David fojtott hangon. – Ez egy gyilkos. Megölte azt a kislányt. Te nem úgy emlékszel Estelle-re, mint én. Ő volt a legszebb lány, akit valaha is...

– Ez nem bizonyíték, David – mondta Roy és a barátja arcába fújta a füstöt. – Vigyázz, mit csinálsz, mert belekeveredhetsz egy végeláthatatlan, és igen kellemetlen ügybe.

– Hát jó. Akkor mondok még valamit. Lehet, hogy már túl késő van ahhoz, hogy törvényes úton megbüntessék. De az az ember akkor is gyilkos marad, sőt, ötven év múlva is, és ezen nem változtat semmi. Lehet, hogy ezt soha nem tudnám bebizonyítani, de ne felejtsd el, amit mondok, Roy, én biztos vagyok abban, hogy igazam van. És én magam is bűnös vagyok azért, mert ennyi ideig hallgattam, pedig hidd el, ez az egész dolog azóta is kísérti az egész életemet.

– Nehogy valami őrültséget csinálj, David! A törvény oldaláról nézve a dolgot, a pasas egyelőre nem csinált semmi rosszat. Bármit teszel ellene, téged vonnak majd felelősségre.

– Hát nem érted? Most itt van, de holnapra akár el is tűnhet, és lehet, hogy soha többé nem jön vissza. Lehet, hogy ez az utolsó esélyem arra, hogy leleplezzem.

– Ennyire biztos vagy abban, hogy ő az, aki...

– Persze, láttam. Láttam elszaladni a fák között.

– Úgy. Hát akkor légy szíves, magyarázd meg, hogyan tudott féllábon elszaladni?

– Féllábon? – David nem akart hinni a fülének.

Így volt. Másnap találkozott Kellerrel a Fő utcán. Két mankóval a hóna alatt bicegett, a jobb lába térden alul hiányzott.

Az elkövetkező héten bőven volt alkalma találkozni a mankós emberrel. Keller mintha egész napját a Fő utcán töltötte volna, hol álldogált, hol pedig simán, erőlködés nélkül ugrált a fél lábán és a két mankóján. David megbámulta, és Keller visszabámult rá, és a tekintetük egymásba kapcsolódott.

Miért jött vissza? – tette fel magának újra meg újra a kérdést, amelyre nem tudott válaszolni. Miért vállalta a kockázatot most, annyi idő után? Hiszen tudnia kellett, és bizonyosan tudta is, hogy akkor, ott, meglátta őt valaki, sőt utána is kiáltott. Ennyire bízik abban, hogy megúszta, vagy lenézi őt, netán közömbössé vált minden iránt?

Minél többször látta őt David, annál jobban szerette volna megbosszulni kis barátnője halálát. És akkor talán az ő kínokban égő lelke is megnyugodna. Ha már a rendőrség nem tud fellépni ellene a törvény szigorával, hát majd ő maga oszt igazságot. Keller egyik napról a másikra elpárologhat a városból, és akkor aztán valóban késő lesz.

Amint jobban megismerte Keller szokásait, rájött arra, hogy a féllábú esetenként egyedül iszogatott egy sarokasztalnál Jim Carson kocsmájában, a Mount Branch temető mellett. Éjfél felé azonban mindig elindult a Fő utcán, lassan vonszolva magát a Newtown Creek melletti elhagyatott vityilló felé, amelyben lakott.

Aznap este David ott várt rá a sötétben a kocsma mellett. Elhatározta, hogy megteszi, amit meg kell tennie, de reszketett az izgalomtól. A szíve majd kiugrott a helyéből, alig akarta elhinni, hogy végre itt az alkalom, és ő bosszút állhat mindenért. Az elmúlt évek minden bánata és bűntudata ott lüktetett ebben az izgalomban, hajdani, ártatlan ifjúsága kísértő szellemként lengte körül, a halál dala zengett a lelkében. Alig bírt uralkodni az idegein.

Amikor kinyílt a kocsma ajtaja és megjelent Keller, David behúzódott egy mellékutcába. Látta, hogy a férfi nehézkesen megfordul a két mankóján, hogy becsukja maga mögött az ajtót. Aztán elindult, mankói ütemesen kopogtak a kövezeten, karjai úgy mozogtak, mintha evezett volna. Davidnek úgy tűnt, hogy Keller most jóval soványabb, mint akkor régen, sok évvel ezelőtt, amikor ott szaladt a fák között, Estelle-ék háza mögött.

Jócskán maga elé engedte, majd elindult utána. Feltűrte a kabátja gallérját, mert hidegnek érezte az éjszakát, és szorosan a házfalak mentén lépkedett, pillanatra sem véve le a szemét az

előtte ugráló, lassan haladó alakról. Elmentek a temető mellett, keresztülvágtak az üzletnegyeden és bejutottak Capstone ipari negyedébe, a raktárak és téglaégetők közé, a kísértetiesen néma gyárak világába, amelyek közül jó néhányat bezártak a háború után. Teherautók és marhavagonok mellett haladtak el, egyik-másik valóságos hegyként magasodott eléjük a ködös éjszakában. Mert a köd úgy szállongott körülöttük, akár az éjszaka kísérteties, hideg lehelete. David behúzódott egy ház mögé, de továbbra is hallotta Keller mankóinak ütemes, szakadatlan kopogását.

Tudja, hogy követem – gondolta. – Tudnia kell.

Keller most átment az utca túlsó oldalára, óvatosan egyensúlyozva a macskaköveken. Mintha nem is ember lett volna, hanem valamiféle szellem, egy furcsa, kipusztított faj utolsó példánya. Keresztülvágott egy üres telken és bevette magát a magasra nőtt, gazos fű közé. David mindenütt a nyomában volt, halkan követte, akár az árnyék. Amint a telekhez ért, megállt és hallgatózott. A mankók koppanását azonban elnyelte a puha, nedves föld. Nem hallott semmit. Keller eltűnt. David csak állt, mozdulatlanul és a körülötte hullámzó ködöt kémlelte. Éppen a folyónál voltak, látta a híd elmosódó körvonalát és hallotta a bűzös, fekete víz morajlását. Valahol megszólalt egy magányos hajókürt is, mintha bagoly huhogna az erdőben. Lassan elindult a folyó felé, óvatosan hajtogatta maga előtt a hosszúra nőtt növényzetet.

– Nos? – szólalt meg egy hideg hang a ködből, és a következő pillanatban feltűnt az ember is. Egyenesen felé tartott, a mankói mintha külön életet éltek volna, amint hordozták.

David rémülten és dühösen meredt Kellerre, aki úgy állt előtte, mint egy régóta fenyegető és most testet öltött jelenés.

– Jó régóta követ – mondta a féllábú.

– Régebben, mint gondolná – felelte David, miközben kihúzta a kezét a kabátja zsebéből.

– Miért?

– Nagyon is jól tudja, hogy miért.

Keller egy pillanatig teljes súlyával ránehezedett a mankóira és alaposan megnézte magának Davidét.

– Elég fiatal kölyök lehetett még akkor – mondta végre.

– Az. De nem felejtettem el soha azt, ami történt.

– Én sem.

– És most visszajött. Miért?

– Miért ne jöhettem volna vissza? Mitől félhetne egy ártatlan ember?

– Ártatlan?
– Nem hiszi?
– Láttam, hogy ott volt.
– Látta, hogy elszaladtam. Ezt látta, igaz?
David csak nézte azt a fehér foltot, amely
Keller arca volt, és valami furcsa, kényelmetlen érzés kezdett erőt venni rajta. Egy érzés, aminek szeretett volna hinni, de nem volt biztos benne, hogy képes lesz rá.
– Az a kislány halott volt már, amikor én odaértem – folytatta Keller hideg, elkeseredett hangon. – Biztosan leesett a fáról. Soha egy ujjal sem nyúltam hozzá. Bent voltam a házban – ebben valóban bűnös vagyok –, és egyszer csak tompa puffanást hallottam a kertből. Kijöttem és megláttam a leánykát. És akkor maga rám kiáltott. Hát elszaladtam.
– És jól elszaladt…
– Csúnyán benne voltam a pácban. Hiszen maga is azt hitte, hogy én voltam.
– És én annyi sok évig… – David egy percre elhallgatott, majd folytatta. – Most már hálát adok az Istennek, hogy nem szóltam róla senkinek.
Hihetetlen volt. Előbb a szívén, azután az egész testén végighullámzott a megkönnyebbülés, és ebben az érzésben elolvadt a bosszúvágy és kihűlt a harag. Hirtelen, annyi év után végre érezte, hogy képes lesz elfelejteni ezt az egész dolgot. Tíz év után most először nem érezte a testében a feszültséget és megrázta a fejét, mintha nem akarná elhinni, hogy ez igaz.
– Szóval azt hiszi, hogy ezzel aztán vége is a mesének? – kérdezte Keller.
Merev, csaknem halott arc nézett szembe Daviddel.
– Szóval azt hiszi, hogy most már minden rendben van? Az előbb azt kérdezte, miért jöttem vissza. Hát most megmondom. Azért, hogy megtaláljam azt az embert, akiről tudtam, hogy szintén keres engem. Tudtam, hogy ha még mindig a városban van, hát meg fog engem keresni.
– Azt akarja mondani, hogy remélte, hogy nem fogom békén hagyni?
– Oh igen, nagyon is reméltem. Azért jöttem vissza, mert maga tartozik nekem valamivel. Maga kiáltott utánam azon a napon. Maga miatt kezdtem el rohanni, és maga miatt rohantam éppen ott, a fák között, a töltésen. Maga miatt fogott el a rémület úgy, hogy megbotlottam és legurultam, egyenesen a sínekre, ahol éppen akkor robogott át egy vonat. Sikerült is rendben elkapnom,

de a vonat is elkapott engem. És nem tehettem mást, minthogy csüngtem rajta, miközben feldarálta a testem egy részét.

David lenézett a Keller csonka lábára.

– De hiszen én csak...

Soha nem tudta befejezni. Az egyik mankó hirtelen felemelkedett és iszonyú ütést mért a fejére. Hátratántorodott, elesett, és legurult a dombon a folyóhoz. Odalenn lustán csobogott a víz, és az ő elsötétedő öntudata még felfogott egy rekedt kiáltást, megjelent fölötte a dühtől félőrült Keller groteszk és félelmetes alakja, amint egyetlen mankóján ugrálva közeledett a ködben, majd előrebukott, eldobta a mankót, akár egy lándzsát, az éppen David feje mellett huppant le a puha, nedves földre és begurult a vízbe. Keller pedig rázuhant Davidre, összekapaszkodva, együtt gurultak be a vízbe, és máris lemerültek, miközben Keller erős ujjai szorosan átfogták David nyakát. David érezte, hogy elborítja a víz és Keller úgy tornyosul fölötte, akár egy óriási hal, és csak nyomja lefele. A tüdeje megtelt vízzel. Karjai átfogták Keller nyakát. Elválaszthatatlanul összefonódtak, így értek le a víz fenekére. A folyó összecsukódott fölöttük, egy percig még gyűrűzött azon a helyen, ahol elnyelte őket, aztán lassan, feketén folydogált tovább. Akár az örökkévalóság vagy a felejtés. A víz színén pedig, magányos és furcsa mementóként ott úszott a mankó.

CSUPA KIVÁNCSISÁGBÓL
James H. Schmitz

Roy Littonnak a Torrel Arms tizennyolcadik emeletén volt a lakása. Az igazán kellemes lakás évi harminckétezer dollárjába került. A nappali szobához jókora erkély tartozott, amely nyaranta a napozóhely szerepét is betöltötte. Mélyen alatta gyönyörű park sötétlett. A város többi része a parkon túl terült el, tiszteletteljes távolságban a Torrel Armstól.

– Megkérdezhetném, hogy kitől hallott rólam? – kérdezte Roy Litton a látogatót.

A vendéget Jean Merriamnak hívták, huszonhét éves volt, karcsú, barna nő, abból a nagyon drága fajtából. Elővett a táskájából egy névjegykártyát és Litton elé csúsztatta:

– Megteszi ennyi bemutatkozásképpen?

Litton a kártyára pillantott és elmosolyodott:

– Igen. Ez körülbelül megteszi. Ismerem a hölgy írását. Nos, miben lehetek segítségére?

– Egy szervezetet képviselek – kezdte Jean. – A munkánk abból áll, hogy minél diszkrétebben igyekszünk felderíteni bizonyos ügyeket.

– Szóval detektívek.

A nő mosolyogva vonogatta a vállát.

– Mi nem tekintjük magunkat detektíveknek, ámbár általában valóban annak tartanak. Nos, mi igen jól tudnánk hasznosítani az ön tehetségét. Azért vagyok itt, hogy megérdeklődjem, számíthatunk-e önre. Ha igen, akkor ki kell próbálnom önt a magammal hozott teszt alapján. Ugye nem bánja?

Litton az állát dörzsölgette:

– Azt is megmondták önnek, mennyi nálam a fix tarifa?

Jean Merriam ismét kinyitotta a táskáját, kivett belőle egy csekket és átnyújtotta Littonnak, aki gondosan végigolvasta, majd bólintott:

– Igen – mondta, és a csekket maga elé tette az asztalra. – Tízezer dollár. Gyakori eset, hogy a tulajdon folyószámlájáról kell fizetnie egy ekkora összeget?

– A pénzt tegnap tették be a folyószámlámra és kizárólag erre a célra.

– Jó. Hát akkor pontosan mit is óhajt vagy óhajtanak tőlem?

– Mr. Litton, nekem elmagyarázták, hogyan dolgozik ön, csak azt nem tudjuk, hogy menynyire volt pontos a magyarázat. Mielőtt megegyezünk, szeretném, ha elmondaná nekem, de egészen részletesen, hogy mit is tesz tulajdonképpen.

Litton mosolygott.

– Készségesen elmondok önnek annyit, amennyit én is tudok.

A nő bólintott.

– Helyes. Annak alapján, amit ön mond, majd eldöntöm, hogy megér-e a dolog tízezer dollárt a cégünknek. Ha felajánlom önnek a megbízatást és ön elfogadja azt, már meg is egyeztünk. Amint elvégzi a dolgát, öné a tízezer dollár.

– És ki fogja eldönteni, hogy mikor végzem el a munkát?

– Ön. Természetesen, ha az elért eredmény nem lesz kielégítő, a további megbízatásoktól eltekintünk. Mint már említettem, ez az első csak egy teszt. Mi tudunk kockáztatni. Ha ön csakugyan olyan nagyszerű, ahogyan hallottuk, akkor majd tovább játszunk. Elég tisztességesnek tartja az ajánlatomat?

– Igen, miss Merriam, elég tisztességesnek. – Hátradőlt a széken. – Nos, én időnként érzékelőnek nevezem magam, mert ez a legtalálóbb szó erre, amit érzek. Tulajdonképpen nem vagyok gondolatolvasó. Jövőbelátó sem vagyok. Bizonyos körülmények hatására azonban olyan műszerré változom, amely nagy távolságból is képes jelzéseket felfogni, természetesen nem korlátlan mennyiségben. Semmiféle elméleti magyarázattal nem szolgálhatok erre. Egyszerűen csak tudom, hogy mi történik ott messze. A munkámhoz feltétlenül szükséges néhány olyan tárgy, amely közvetlen és lehetőleg hosszú ideig tartó fizikai kapcsolatban állt azzal a személlyel, aki a kutatás tárgyát képezi. Ez lehet egy viseletes ruhadarab, ideális esetben egy szemüveg. Sőt, egy ízben fel tudtam használni egy autót is, amelyet az illető előzőleg tíz hónapon keresztül naponta használt. Ezen tárgyak segítségével valósággal átváltozom a szóban forgó személlyé. A dolog nem tart sokáig, csak úgy három, legfeljebb öt percig.

Litton elmosolyodott:

– Természetesen a testem itt marad, csak a tudatom bolyong máshol. De feltétlenül hangsúlyoznom kell, hogy amíg a kapcsolat fennáll, addig minden látszat szerint én magam megszűnők létezni, és valósággal átváltozom az illető személlyé. Nem ismerem többé Roy Littont, és fogalmam sincs arról, hogy Roy Litton éppen mit csinál. Mintha soha nem hallottam volna róla, meg a különleges képességéről. Csak azt tudom, amit az a másik ember tud, azt gondolom, amit ő gondol, úgy cselekszem, ahogy ő

cselekszik. Ilyenkor hiába szólna az itt ülő testemhez, hiába érintene meg, sőt akár komoly fájdalmat is okozhatna, mint ahogyan azt meg is tették velem egyszer, kísérletképpen, mert én arról nem tudnék semmit. Amikor az idő lejár, a kapcsolat egyre gyengül, és én megint én magam leszek. Magamhoz térek, de emlékszem arra, ami velem történt és be tudok számolni róla. Hát lényegében ennyiből áll az egész.

– Milyen mértékben ura ön annak, ami történik? – kérdezte Jean Merriam.

– Ha akarom, előidézem, ha nem akarom, nem idézem elő. Akaratomtól függetlenül nem lehet belerángatni a dologba. De csak ennyire. Ha egyszer belevágtam, a folyamatot nem tudom leállítani, az mindenképpen végbemegy és befejeződik.

Jean elgondolkodva nézte a férfit:

– Igazán nem akarom megijeszteni, Mr. Litton, de sohasem gondolt arra, hogy mi lesz, ha egyszer nem tud „visszajönni” és mindörökre az a másik személyiség marad, amellyé éppen változott?

Litton nevetett.

– Nem, ez soha eszembe se jutott. Nem tudom miért, de meg vagyok győződve afelől, hogy ez nem történhet meg. A folyamat egyszerűen nem képes öt percnél tovább fennmaradni. Az is igaz, hogy ritkán ér véget három percnél rövidebb idő alatt.

– Szóval azt állítja, hogy a kapcsolat ideje alatt ön azt gondolja, amit az a másik ember gondol, és azt tudja, amit a másik ember tud?

– Pontosan így gondolom.

– Ennyi az egész? Nézze, ha mi megbízást adnánk önnek, akkor rendszerint nagyon is konkrét dolgok érdekelnének. Ezek szerint csak szerencse dolga, hogy éppen azokban a percekben az illető éppen azokon a dolgokon törje a fejét, amelyekről mi tudni akarunk.

– Ettől nem kell tartaniuk. Az akaratlagos gondolkodás során létrejött tudatos gondolatok mögött számtalan mennyiségű olyan gondolatfoszlány létezik, amelyekről az illető nem is tud. Amikor a kapcsolat megszakad, én elsősorban ezekre emlékszem vissza és ezeket elemzem. Mintha fényképeket hívnék elő. Ezekből a részletekből az ügyfeleim rendszerint kellő mennyiségű információhoz jutnak.

– És ha mégsem?

– Akkor újra létrehozom a kapcsolatot. Eddig azonban csupán egyetlen egyszer fordult elő, hogy csak három kapcsolat után

tudtam a megrendelőt kielégíteni. Természetesen az újabb kapcsolatfelvételért nem kell fizetni.

Jean Merriam egy percig gondolkodott.

– Hát jó – mondta végül. – A táskájából elővett egy apró dobozt, a dobozkából meg egy gyűrűt, és átadta Littonnak. – Az a személy, aki minket érdekel, egy héttel ezelőtt még az ujján viselte ezt a gyűrűt. Azóta a gyűrű a páncélszekrényben volt. Tegnap kivették onnan és betették ebbe a dobozba. Véleménye szerint megfelelő tárgy volna-e ahhoz, hogy létrehozza a kapcsolatot?

Litton egy kicsit hintáztatta a tenyerében a gyűrűt, mielőtt válaszolt volna. Aztán azt mondta:

– A lehető legmegfelelőbb!

– Önnek elég megfogni a tárgyat ahhoz, hogy ezt meg tudja állapítani?

– Általában igen. Ha nem érzek semmit akkor, amikor kézbe veszem, csak az időt tölteném vele. Előfordul, hogy valami nagyon kellemetlen érzék, olyankor visszautasítom a munkát.

– Kellemetlen érzése támad a tárgytól?

Litton a vállát vonogatta:

– Nem tudom pontosabban megfogalmazni, de olyankor egyszerűen irtózom valamitől.

– Azt akarja mondani, hogy a személy, akivel kapcsolatba akar lépni, ellenszenves önnek?

– Nem feltétlenül. Időnként nagyon is ellenszenves alakokkal kell összejönnöm, és ez egyáltalán nem zavar. Valami egészen másról beszéltem.

– Félelemről?

– Talán. – Litton ismét elmosolyodott. – Jelen esetben azonban erről szó sincs. Nos, elszánta magát a dologra?

– Igen – mondta Jean Merriam. – Egyszóval, én magam semmit sem tudok a gyűrű tulajdonosáról. Mivel azonban férfi nem visel ilyesmit, és valószínűleg gyermek ujjára sem húznak egy ilyen értékes ékszert, tehát feltételezem, hogy az illető nő. De csak feltételezem, és nem tudom. Éppen azért nem mondtak nekem semmit, nehogy véletlenségből elárulhassak valamit Önnek, amit aztán ön felhasználhatna.

Most ő mosolygott.

– Így hát tőlem akár gondolatolvasó is lehet, Mr. Litton, úgyse tudna meg semmit. Biztosak akarunk lenni abban, hogy valódi képességei vannak.

– Értem – mondta Litton. – Azt viszont feltétlenül tudnia kell, hogy pontosan mi is érdekli azokat, akik hozzám küldték.

– Ez természetes – bólintott Jean. – Az a kívánságunk, hogy mondja meg az illető nevét és azt is, hogy hol tartózkodik jelen pillanatban. Részletes leírást kérünk a helységről, ahol lakik. És szeretnénk a lehető legtöbbet megtudni arról, mivel foglalkozik, mi érdekli, kikkel van szorosabb kapcsolatban. Főleg ez az utóbbi kérdés érdekel, lehetőleg minél részletesebben. Ennyi. Nagyon nehéz munkának tűnik?

– Oh, dehogy, egy cseppet sem – biztosította Litton. – Tulajdonképpen meglep, hogy csak ennyire kíváncsiak. Megéri ez önöknek a tízezer dollárt?

– Tudomásom szerint, amennyiben huszonnégy órán belül hozzá tudunk jutni ezekhez az információkhoz, az nekünk sokkal többet hoz a konyhára.

– Így már értem.

Litton kényelmesen elhelyezkedett a székén, összekulcsolt kezeit, amelyekben a gyűrűt szorította, maga elé tette az asztalra.

– Ha nincs kifogása ellene, miss Merriam, létrehoznám a kapcsolatot.

– Nincs szüksége semmilyen előkészületre?

– Ebben az esetben nincs. – Litton egy súlyos függönyökkel elzárt alkóv felé intett a fejével. – Oda vonulok vissza, ha szükségét érzem. Előfordul, hogy tartanom kell attól, hogy a kapcsolatfelvétel nehézségekben ütközik, és ilyenkor terhemre van, ha közben figyelnek. Egyébként azonban nincs jelentősége.

– Milyen nehézségekkel kel számolnia?

– Főleg azon személyek befolyásával, akik nem az én embereim. Tudja, előfordul, hogy a kapcsolatfelvételt szolgáló tárgy az illető személyé ugyan, de – hogy is fejezzem ki magam –, mások hatása is érződik rajta, mintha fertőzött volna. Ilyenkor ki kell választanom a legerőteljesebben vonzó érzést, mert ez csaknem minden esetben azé az emberé, akihez a tárgy tartozik. Azt hiszem, jó volna, ha magnóra venné azt, amit közben mondani fogok.

Jean a táskájára koppintott:

– Minden szavunkat magnóra vettem, Mr. Litton.

A férfin semmi meglepődés nem látszott:

– Sok ügyfelem így jár el – jegyezte meg. – Hát akkor talán el is kezdhetnénk…

– Mennyi ideig tartott, amíg ezt a mesét végigálmodta? – kérdezte Nick Garland.

– Négy perc és harminckét másodpercig – felelte Jean Marriam.

Garland hitetlenkedve rázta a fejét. Kézbe vette a gépelt jelentést, amelyet Jean a magnófelvétel alapján készített a Littonnál tett látogatásáról, és újra belelapozott. Jean mozdulatlan arccal nézte. Garland hatalmas, szürke hajú medve volt, és mivel éppen harapós kedvében leledzett, hát veszélyessé válhatott. Letette a papírokat, és az ujjaival dobolt az asztalon.

– Akármilyen nehezemre esik, el kell hinnem – mondta –, hogy csak úgy a kezébe veszi Caryl Chase gyűrűjét, azután néhány percen keresztül annyi mindent elmond róla, hogy azzal meg lehet tölteni öt, sűrűn gépelt oldalt. Mert így történt, ugye?

Jean bólintott:

– Igen, pontosan így történt. Olyan részleteket mondott el annak a nőnek az életéről, mintha időtlen idők óta ismerné. Egy pillanatra sem látszott kételkedni semmiben. Nekem határozottan úgy tűnt, hogy nem is kellett gondolkodnia, egyszerűen tudta, amit tudott.

Garland felmordult:

– Max is úgy gondolja, hogy mindent tudott – ránézett az íróasztal bal oldalán álldogáló férfira:

– Max, mond el Jeannak is! Szóval mennyire pontosak Litton adatai?

– Minden olyan területen, ahol ellenőrizni tudtuk, tökéletesen pontosnak bizonyosult.

– És melyek azok a területek, amelyeken ellenőrizni tudták? – kérdezte Jean.

– A gyűrű valóban Caryl Chase tulajdona. A nő harminckét éves, Phil Chase-nek felesége, de az utóbbi időben elhidegült tőle. Jelenleg Genfben lakik, a Hotel Arve-ban, és viharos kapcsolatot tart fenn egy William Haskell nevű síbolond angollal, aki féltékeny rá, és ezért sokat veszekednek. Caryl gyanítja, hogy Phil magándetektívvel figyelteti, és ez így is van. A kislányt a szülei barátainál rejtette el Londonban. Litton a gyűrűvel kapcsolatban is igazat mondott. Caryl a nagymamájától kapta a huszonegyedik születésnapjára, és azóta hordta. A múlt hónapban megszökött Philtől, a gyűrűt azonban előtte lehúzta, és a szobájában hagyta egy biztonságos helyen. Lehet, hogy Littonnak abban is igaza van, hogy a nő számára a gyűrű hátrahagyása szimbólum, annak jele, hogy szakítani kíván a korábbi életével.

Max Jewett felhúzta a vállát:

– Hát ennyi. A pszichiáter, akihez a nő járt, talán többet tudna mondani mindarról, ami még a papíron van. Mi ennyit tudunk.

– Nincs is szükségünk többre. Egyelőre ez is bőven elég – morogta Garland.

Jean összenézett Jewett-tel.

– Mr. Garland, gondolja, hogy Litton valóban rendelkezik azzal a képességgel, amelyről szó van?

– Igen, Litton igazi látnók, vagy mi a fene. Csak Max és én tudtunk arról, hogy Caryl lesz az, akin keresztül kipróbáljuk. Ha nem lett volna képes véghezvinni azt, amit magáról állított, nem is volna semmi azon a magnószalagon. Nem volt más módja arra, hogy információkhoz jusson.

Garland savanyú képet vágott:

– És én még azt hittem, hogy Max begolyózott, amikor erősködött, hogy Phleger valami varázslón keresztül szerezte be az információt. Pedig úgy igaz. Két vagy három hónappal ezelőtt Frank Phleger felfogadta Littont, hogy tapogassa csak le egy kicsit a fejemet belülről. Mert legalább ennyi idő kellett neki ahhoz, hogy megtegye az első lépéseket.

– Mennyit veszített, Mr. Garland? – kérdezte Jean.

– Négy vagy ötmilliót, még nem tudom pontosan – csikorogta Garland. – De nem is ez nyugtalanít.

A szája egyetlen haragos vonallá merevedett, maga elé bámult az íróasztalra, pillantása távoli lett, mintha semmit sem látna abból, ami körülvette. Jean Merriam csendben figyelt. Abban a hatalmas koponyában annyi tudás lakott, mint a központi bank okmánytárában. Nick Garland agya valóságos számítógép volt, kombinálva egy jogi könyvtárral. Multimilliomos volt, és emellett egy goromba zseni, magányos és agyafúrt király a pénzügyi világ dzsungelében, ahol éppen csak annyit tudhattak meg róla, hogy létezik. Mélységes titok vette körül és tette őt sebezhetetlen árnyékká. Jean már hat éve dolgozott vele, és még soha nem fordult elő, hogy Garland veszített volna. De ha Litton képessége valódinak bizonyul, akkor az számukra több, mint veszteség. Az azt jelenti, hogy egy másik magányos farkas felnyitotta a Garland agyát, tud minden tervéről, ismeri az erejét és a gyengeségét, és – ámbár nem olyan hatalmas, mint Garland –, pontosan tudja, hogyan használja fel ellene a lehető legjobban ezeket az információkat. Sőt, már akcióba is lépett. Jean tehát várt és gondolkodott.

Garland végre megszólalt, ámbár a tekintetét továbbra sem emelte fel az asztalról:

– Jean…

– Tessék.

– Vajon Litton bevette azt a mesét, hogy mi magándetektívek vagyunk?

– Úgy tűnt, hogy nem kételkedett benne. Egyébként is az volt az érzésem, hogy nem érdekli különösebben ki fogadja fel és milyen céllal.

– Ha megfizetik, akárki fejébe hajlandó bepillantani? – kérdezte Garland egy kicsit keserűen.

– Hát igen. Ha megfizetik. És most mit szándékszik tenni?

Garland mérgesen vonogatta a vállát.

– Max megpróbál összehozni Phlegerrel.

Jean kérdőn nézett Maxra.

– Úgy tűnik, senki sem tudja, hol van Frank Phleger. Már három hete eltűnt. Szerintünk egyszerűen kereket oldott a kellemetlen következmények elől. Már eléggé a nyomában voltunk.

– Értem – válaszolt Jean kedvtelenül.

Ameddig csak lehetett, a nagyvadak igyekeztek elkerülni a durva konfliktusokat, de ha egyszer kitört közöttük a balhé, többé nem léteztek számukra szabályok.

– Adunk még neki három napot – hallotta Garland hangját. Amikor felnézett, észrevette, hogy a főnöke felébredt már a gondolataiból és őt nézi egy kis gunyoros fénnyel a szemében.

– Jean, hívja fel holnap Littont!

– Rendben, Mr. Garland.

– Mondja azt neki, hogy a nyomozóiroda főnöke találkozni akar vele. Kérjen tőle egy időpontot, mondjuk mához három napra, reggel tíz órára.

Jean bólintott és óvatosan azt mondta:

– Litton még nagyon hasznos lehet az ön számára, Mr. Garland.

– Magam is azt hiszem. Mindenesetre látni akarom munka közben. Majd adok neki egy újabb megbízatást.

– Óhajtja, hogy én is elkísérjem?

– De mennyire, Jean. És ott lesz Max is.

– Különös, de határozottan az az érzésem, hogy mi már találkoztunk – mondta Roy Litton.

– Igen, találkoztunk – válaszolta Garland barátságosan.

Litton a fejét rázta.

– Nem értem, hogy lehetek ilyen feledékeny, de nem emlékszem arra az alkalomra.

– Nick Garland vagyok – mutatkozott be a látogató.

Litton néhány pillanatig mereven bámult rá az asztal fölött, aztán hirtelen elsápadt. Jean Merriam, aki a főnöke háta mögött állt és figyelt, észrevette, hogy Litton előbb rá, majd Maxra vetett egy gyors pillantást, aztán bizonytalanul végigmérte Garland arcát. Garland komoran bólintott:

– Én is tárgya voltam az ön vizsgálódásainak, vagy nem tudom, hogyan nevezi azt, amit tesz. Nem tudom megmondani pontosan, hogy mikor történt a dolog, de több mint kettő és kevesebb, mint három hónappal ezelőtt. Most már vissza tud rá emlékezni?

Litton a fejét rázta:

– Nem. Vagy legalábbis nem vagyok biztos a dolgomban, és ennyi idő után nem is lehetek. Soha nem írok le semmit, és a találkozások részletei nagyon hamar törlődnek az emlékezetemből.

A hangja feszült volt, a szemét le nem vette Garlandról, úgy folytatta:

– Ön mégis, már az első pillanatban ismerősnek tűnt. A neve is ismerősen cseng. Nagyon is valószínű, hogy ön csakugyan a vizsgálódásom tárgyát képezte egyszer.

– Ez biztos. Ezért vagyunk itt – mondta Garland.

Litton megköszörülte a torkát.

– Szóval Merriam kisasszony nem mondott igazat, amikor először itt járt.

– Nem egészen – ismerte be Garland. – Amennyiben ő nem egy nyomozóirodát képviselt, hanem engem. De különben igazat mondott. Azért küldtük ide, hogy kiderítse, valóban képes ön megtenni mindazt, amit mondanak önről. Tapasztalhattuk, hogy képes rá. Mr. Litton, ön nagyon sok pénzembe került. De most már ezt sem bánom, mert az ön segítségével nemcsak azt szerzem vissza, amit elvesztettem, hanem annál jóval többet. Kezdi már érteni, hova akarok kilyukadni?

Litton arckifejezése egyszerre volt megkönnyebbült és tartózkodó.

– Igen, azt hiszem, értem.

– Természetesen, minden alkalommal megkapja a munkájáért járó összeget. Egyébként az a véleményem, Mr. Litton, hogy nem kér eleget. Amit ön nyújt, az messze többet ér, mint tízezer dollár. Legalábbis Frank Phlegernek nyújtott segítsége biztosan többet ér.

– Frank Phleger? – kérdezte Litton.

– Így hívják azt az ügyfelét, aki felfogadta, hogy az agyamban kotorásszon. Ámbár kétségtelenül nem a valódi nevén

mutatkozott be. De ez nem is fontos. Inkább lássunk hozzá az első valódi munkához. Ez már nem teszt. Most olyan információkra van szükségem, amelyeket nem tudok másként megszerezni. A feltételek ugyanazok, mint előző alkalommal. Rendben?

Litton elmosolyodott és bólintott.

– Hoztak magukkal valamilyen tárgyat, amelyet felhasználhatnék a kapcsolat megteremtésére?

– Hoztunk valamit, ami remélem, megfelel majd. Max, add át Mr. Littonnak az övet!

Jean Merriam Maxra nézett. Garland nem mondta meg neki, milyen feladatot akar Litton-ra bízni, és semmiféle utasítást nem adott neki, de ő már bekapcsolta a táskájába rejtett magnót. A szék mellé helyezett aktatáskából Max Jewett kihúzott egy műanyag zacskót, odavitte az asztalhoz, és letette Litton elé.

– Meg tudná határozni, hogy mi az, ami közelebbről érdekelné? – kérdezte Litton.

– Kezdetnek jó lesz akármi, amit mondani tud. Minden érdekel.

Litton bólintott, aztán a zacskó után nyúlt és kivett belőle egy ezüstcsatos nadrágszíjat. Az arcára azonnal kiült az undor. Letette a szíjat, és ránézett Garlandra:

– Mr. Garland, remélem, miss Merriam nem mulasztotta el közölni önnel, hogy előfordul, hogy a felkínált tárgyat nem tudom hasznosítani. Sajnos ez az öv is ilyen.

– Nem értem önt. Mi baja ezzel a nadrágszíjjal?

– Nem tudom. Lehet, hogy a tárggyal magával van baj, de az is lehet, hogy azzal a személlyel, akihez tartozott.

Litton végigfuttatta az ujjait az övön.

– Egyszerűen kellemetlen érzést kelt bennem. Utálom. – Bocsánatkérően mosolygott. – Attól tartok, nem tudok dolgozni vele.

– Hát ez nem tetszik nekem – mondta Garland. – Említettem, hogy ön sok pénzembe kerül. Én igazán hajlandó vagyok eltekinteni ettől, de elvárom, hogy együttműködjön velem.

Litton nagyot nyelt.

– Megértem önt, Mr. Garland, és tapasztalni fogja majd, hogy igazán hajlandó vagyok segíteni önnek. Adjon valamilyen más megbízatást, és…

– Nem! – kiáltott Garland. – Nem, ebben a pillanatban csakis ez az egyetlen személy érdekel, és senki más. Nagyon sajnálom, hogy ön undorodik ettől a tárgytól, de ez az ön dolga. Éppen elég nehéz volt megszereznünk. Azt hiszem, elég világosan beszéltem, Mr.

Litton. Ön tartozik nekünk ezzel a munkával és jobb, ha most rögtön belevág.

A hangja nyugodt volt, de kétségtelenül fenyegető. A királyi vad előbújt a rejtekhelyéről. Jean érezte, hogy egyszerre nedves lesz a tenyere. Littonra nézett, és látta, hogy elfehéredik.

– Igen, tudom, hogy tartozom önnek ezzel a munkával – mondta bizonytalan hangon. – De nem lesz könnyű.

Garland felhorkant:

– Tízezer dollárt keres néhány percnyi munkával!

– Nem erről van szó. Én... – Litton tehetetlenül rázta a fejét, majd felállt. Az elfüggönyözött alkóvra mutatott. – Be kell mennem oda. Ez nehéz munka lesz és akkor még enyhe kifejezést használtam rá. Nem tudok odafigyelni rá, ha közben hárman is bámulnak rám.

– Megszerzi az információkat?

– Mindig megszerzem az információkat – felelte Litton mogorván. Felkapta az övet és eltűnt a függönyök mögött.

Garland odafordult Jearthoz:

– Mérje az időt!

A lány bólintott és elővette az óráját. A szobában csend volt, és Jeant hirtelen elfogta valami rossz érzés. Mintha egyszerre elsötétedett volna körülötte a levegő.

Nick gyűlöli ezt a csodabogarat. Csak nem akarja megölni?

Elhessentette a gondolatot, és minden figyelmét az órájára fordította, amely alig hallható ketyegéssel mérte az időt. Hirtelen rájött, hogy Garland ismét őt nézi. A tekintetük találkozott, és ő odasúgta neki:

– Három perc és tíz másodperc.

Garland bólintott.

Furcsa hang hallatszott az alkóvból. Nem volt különösebben hangos, de a mély csendben ez is elég volt ahhoz, hogy megrémítse a lányt. Igyekezett elhitetni magával, hogy csak annyi történt, hogy felborult valami kisebbfajta bútor, egy szék vagy egy asztalka, és az puffant akkorát a szőnyegen. Éppen azon erőlködött, hogy valami értelmes magyarázatot találjon, amikor szétnyílt a kárpit és megjelent Litton.

Lassan előrejött, de néhány lépés után megállt. Nagyon zavartnak tűnt, alig volt magánál, mintha alaposan fejbe csapták volna, és most azt sem tudta, hogy hol van. A szája egyre csak mozgott, de merev ajkai nem formáltak értelmes szavakat. Egyszer csak botladozva elindult előre. Egy pillanatig Jean azt hitte, hogy vissza akar jönni az asztal mellé, de Litton elhaladt

mellettük, anélkül, hogy rájuk pillantott volna. Egyre gyorsabban lépkedett, végül csaknem szaladt, nagy, hosszú, imbolygó léptekkel egyenesen az erkély nyitva álló üvegajtaja felé.

Sem Garland, sem Jewett nem mozdult, csak Jean fordult utána. Látta, hogy Litton kiér az erkélyre, tovább megy, majd megállás nélkül keresztülveti magát a korláton és eltűnik a mélyben.

A limuzin lassan gördült a napsütötte parkon keresztül, maga mögött hagyva Torrel Armst. Jewett vezette, Garland és Jean a hátsó ülésen ültek. A hátuk mögött nem sivított a mentőautó vagy a rendőrkocsi szirénája, semmi jele nem volt annak, hogy néhány perccel korábban egy ember kilépett az elegáns szálloda egyik tizennyolcadik emeleti lakosztályának erkélyéről és lezuhant a park gondosan nyírt bokrai közé.

– Nagy hasznát vehette volna – szólalt meg Jean. – Nagyobb hasznát, mint bárki másnak a világon. Mégis, ahogy beléptünk, tudta, hogy meg fogja ölni, igaz?

Garland nem válaszolt azonnal.

– Biztosan jó hasznát vehettem volna – mondta végül. – Nemcsak én, hanem bárki más, akinek van tízezer dollárja ilyesmire, vagy valamiképpen a markába kaparintja. Nincs szükségem az ilyen Litton-félékre. Én a szabályos harcot szeretem. Amint rátalált Littonra, Phleger máris felrúgott minden szabályt. És ez bármikor újra előfordulhatott volna. Littonnal tehát le kellett számolni.

– Max kézben tudta volna tartani – ellenkezett Jean. Megmarkolta a táskáját, hogy ne látszódjon, hogy reszket a keze. – Mivel hajszolta bele az öngyilkosságba?

Garland a fejét rázta:

– Nem akartam, hogy idáig jusson. Max valóban vigyázott volna rá.

– Mégiscsak csinált valamit.

Garland nagyot sóhajtott:

– Éppen csak kíváncsi voltam. Tudja, van valami, amin időnként eltűnődöm. És arra gondoltam, hogy Litton talán megadhatná rá a választ. Ezért adtam neki ezt a megbízást.

– Miféle megbízást? Három percre átváltozott valaki mássá. Mi történt vele?

Garland lassan Jean felé fordította a fejét. Az arca szürke volt:

– Az az öv Frank Phlegeré volt. Max legényei elintézték a múlt éjjel. Phleger már nyolc órája halott.

A FALON TÚL
Nefra Tyre

– Oh, szegényke! – gondolta Ellen Williams, és szánakozva nézte új ismerősét, aki magasra polcolt párnákon feküdt egy keskeny, kórházi ágyon. A számtalan gipszkötés, sín és merevítő miatt úgy tűnt, mintha Margaret Collinsnak a megszokottnál több keze meg lába lett volna.

Ellent hirtelen elfogta a lámpaláz. Azért jött, hogy egy kicsit elszórakoztassa ezt a balesetet szenvedett asszonyt. Anne Fitzgerald, Margaret Collins unokatestvére kérte meg arra, hogy meséljen az utazásairól.

– Már évek óta szerettelek volna összehozni titeket. Most itt a jó alkalom. Margaret mindig olyan aktív lány volt, és most nagyon szenved ebben a mozdulatlanságban. Játszd meg a kisangyalt, és menj el hozzá! Ugye megmondhatom neki, hogy számíthat egy hosszú látogatásra, mondjuk kedden délután? Tudnod kell, Ellen, hogy Margaret imádja a titokzatos és bonyolult dolgokat. Pszichológus, és nagyon érdeklik a különös viselkedésformák meg a bűntények. Szóval, ha valami ilyesmivel is találkoztál valamelyik kiruccanásodon, hát arról mesélj neki, jó?

Ha szépen akarjuk kifejezni magunkat, azt kell mondanunk, hogy Ellen Williams attól tartott, hogy a titokzatosságból és intrikákból kötött egzotikus csokor helyett inkább csak egy borzas, hervadozó mezeivirág-bokrétát tud majd átnyújtani Mrs. Collinsnak. Ő csakis szervezett kirándulásokon vett részt, ezeken pedig titokzatos eseményeknek nincs helye, és messze elkerülik őket az izgalmas, érdekes emberek is. Rendszerint józan, középkorú útitársai voltak, akiknek csak arra volt gondjuk, hogy megkapják a pénzük ellenértékét. De ha már eljött ide, szórakoztatni akarta ezt a szegény asszonyt, aki a nyakán kívül úgyszólván minden testrészét összetörte egy autóbalesetben.

– Nagyon kedves öntől, hogy eljött hozzám – mondta Mrs. Collins szerény öltözetű, középkorú látogatójának, aki évei ellenére még mindig karcsú volt és szép. – Alig várom, hogy az utazásairól meséljen. Tartok tőle, hogy nekem már soha nem lesz részem ilyesmiben. De ha olyan nagyon akartam volna, biztosan úgy rendeztem volna a dolgaimat korábban, hogy elmehessek, ha meg nem úgy rendeztem, talán nem is akartam igazán. Amire

nagyon vágyik az ember, arra talál magának időt és alkalmat is, nemde?

Mrs. Collins pszichológus volt, így biztosan tudta, hogy mit mond, Ellen azonban nem értett egyet vele.

– Ebben nem vagyok biztos. Őszintén szólva rám kellett tukmálni az utazást. Soha ki nem mozdulok Lexingtonból, ha a fiaim nem beszélnek rá arra, hogy elinduljak. Sose hisznek nekem, amikor azt mondom, hogy legszívesebben mindig otthon ülnék. No, de hagyjuk! A világ melyik sarka érdekelné?

– Nekem aztán mindegy. Bármiről mesél, örülök, hogy hallgathatom.

Mrs. Collins az arcán olyan várakozó örömmel nézett rá, akár egy gyermek, aki a karácsonyi csomagjait bontogatja. Ellen kényelmetlenül feszengett a székén. Félt, hogy csalódást fog okozni. Mindenesetre igyekszik megtenni minden tőle telhetőt. Gondolatban sorra vette az utazásait. ,

Most, hogy törni kezdte a fejét, egyszerre felrémlett előtte, hogy mégiscsak történt egy ízben valami szokatlan. Berlinbe készültek 1961 augusztusában, éppen néhány nappal a fal felhúzása után. Kétségtelenül izgalmas idők voltak, ismét háborús szelek kezdtek fújdogálni. Megköszörülte a torkát, és elkezdte:

– Szégyellem bevallani, de nem érdekel a politika, nem is értek hozzá. – Mentegetőzéssel kezdeni egy útibeszámolót? No, de mindegy, úgy fog mesélni, ahogy éppen eszébe jutnak az események. – Ezért a politikai rovatot mindig átugrom, ha újságot olvasok, így aztán fogalmam sem volt a fenyegető veszélyről, amikor 1961 augusztusában feliratkoztam egy németországi utazásra. Már néhány nappal korábban megérkeztem Londonba, és egy kicsit csavarogtam a városban meg a környékén. Éppen a woburni apátságban jártam, amikor egy ausztráliai hölgy arról értesített, hogy vasárnap óta igen feszült a helyzet, mert Kelet-Berlint teljesen elzárták Nyugat-Berlintől. Mondtam, hogy én éppen másnap készülök elindulni autóbusszal Németországba, és a program szerint pénteken érkeznék Nyugat-Berlinbe. Azt válaszolta, hogy a kirándulás egészen biztosan elmarad, mert nincs az a magára valamit is adó utazási iroda, amelyik ezekben a kritikus napokban el merne vinni egy csoportot Nyugat-Berlinbe.

Amikor azonban késő délután visszaértem a szállodába, nem várt semmilyen értesítés ezzel kapcsolatban. Így aztán megfürödtem, elköltöttem egy könnyű vacsorát, beállítottam az ébresztőórámat és lefeküdtem. Reggel hatkor keltem, teát ittam, kifizettem a számlámat, hívtam egy taxit és elmentem vele a

Victoria autóbuszállomásra. Ami az időt illeti, alaposan elszámoltam magam. Fél nyolckor kellett találkoznunk a csoporttal, és persze én érkeztem elsőnek.

Egyszer csak nagy sietve megérkezett egy fiatalember. Bemutatkozott, hogy ő Alex, ő vezetné a csoportot, megkérdezte a nevemet, ellenőrizte, hogy rajta vagyok-e a listán, aztán közölte velem, hogy az emberek megijedtek az eseményektől, így a harminchat személy helyett csak tizennyolcan megyünk.

– Nem is hibáztatom őket – szólalt meg Margaret Collins. – Nekem sem lett volna bátorságom elmenni. Szeretem én az izgalmat, de csak úgy másodkézből, olvasni vagy hallani róla.

– Pedig azok, akik eljöttek aznap reggel, nem tűntek rosszkedvűnek. Mindenki örült az utazásnak. Kiderült, hogy csupa véletlenségből mindenki angol volt, egyedül én voltam amerikai. Egy nagydarab, életkedvtől duzzadó nő, akit Louise Willoughbynak hívtak és akinek a sógora a *Times* szerkesztőségében dolgozott, azt mondta, hogy a fal miatt két héten belül ki fog törni a háború, és ő egy őrült, hogy éppen most oda akar menni.

– De már januárban befizettem erre az útra. És ha már befizettem, hát el is megyek!

Körülbelül így gondolkoztunk valamennyien. Felszálltunk a buszra, és elindultunk Dover felé. Ott sorba állítottak, ellenőrizték az útleveleinket és felirányítottak egy gőzhajóra. Az átkelés a csatornán rémes volt, nagyon sokan rosszul lettek. A mi csoportunk elég jól bírta a tengert, kivéve a midiandi Mr. Mauldint, aki az első órában kissé megviseltnek tűnt.

Ostendben kiszálltunk, és ott kiderült, hogy nem vár ránk semmiféle busz. Alex, a csoportvezető nyilvánvalóan megijedt, de ezt igyekezett eltitkolni. Úgyis hosszú út áll előttünk, használjuk ki azt az időt, amíg ő kideríti, hogy mi történt a busszal, együnk valamit és pihenjünk. Egy kicsit sétálgattunk a parton, azután benyomakodtunk egy rettenetesen zsúfolt kis cukrászdába, ahol süteményt és kávét rendeltünk.

Amikor kijöttünk a cukrászdából, Alex még mindig nem volt sehol, és nem láttunk olyan buszt sem, amelyre a mi csoportunk száma és útiránya lett volna írva. Már éppen morgolódni kezdtünk, amikor berontott Alex, és közölte velünk, hogy a sofőrünk meglépett, mert begyulladt, amikor meghallotta, hogy Nyugat-Berlinbe megyünk. Hiába magyarázták neki, hogy csak nyugatnémet területen kell vezetnie, azt mondta, hogy neki felesége van meg három gyereke, és nem hajlandó kockáztatni.

Szerencsére találtak egy nála kalandvágyóbb sofőrt, aki hazaszaladt a ruháiért meg a fogkeféjéért, de néhány percen belül itt lesz. Mr. Mauldin azt mondta, hogy egyáltalán nem hibáztatja a sofőrt, és ha neki is kis kölykuncai lennének otthon, esze ágába se volna Nyugat-Berlinbe menni.

– Kölykuncai... – ízelgette a szót Mrs. Col-lins. – Ez valami midiandi tájszó, ugye?

Sikerült úgy elrendeznie a kötéseit és a merevítőit, hogy kicsit jobban Ellen Williams felé tudjon fordulni. Ez a nyilvánvaló érdeklődés felbátorította a mesélőt. Most már csak tudná valahogy beleszőni a történetbe azt a kis titokzatos elemet, amelybe belebotlott! Mert igenis volt ott valami, az nem lehet, hogy ő csak úgy képzelte az egészet. Vagy mégis? Jó, de akkor mivel magyarázható az, ami azon az utolsó éjszakán történt? Talán túl sok pezsgőt ivott? Nem, a pezsgőnek ehhez semmi köze.

No, de ne vágjunk a dolgok elébe – gondolta. Menjünk csak szépen végig az eseményeken, úgy ahogy történtek. Egyelőre még utazunk.

Így hát folytatta:

– Mire ennyi huzavona után elhagytuk Ostendet, már elég késő volt, és az eső is eleredt. Róbert, az új sofőr, egy belga fiú, úgy hajtott az esőben, mintha elszánta volna magát arra, hogy „no most aztán szembenézünk a sorssal, akármit hoz is”. Keresztülrobogtunk Bruggén és Genten, és csak Antwerpenben álltunk meg éjszakára.

Rettenetesen fáradtan és éhesen kecmeregtünk ki a buszból. Az ebédlőben a pincérek már türelmetlenkedtek és morogtak, amiért elkéstünk. A felszolgált étel hideg volt, a szobám szegényes. Nem volt meleg víz. Amikor ágyba bújtam, megint csak azon tűnődtem, mint már olyan sokszor a különböző utazásaim alkalmával, hogy ugyan mit keresek én ebben az idegen országban, miért is nem maradtam otthon és újra megfogadtam, hogy soha többé nem megyek sehova.

Túl sokat beszél a tulajdon érzéseiről. Most már ideje, hogy Mrs. Brownról is beszéljen. De hát igyekezett mindent úgy elmondani, ahogyan történt, és Mrs. Brownt csak a második nap pillantotta meg.

– Az eső még reggel is esett, de azért valamennyien elég vidámak voltunk, és Róbert hamarosan átvitt minket Hollandiába. Átmentünk Bredán és Tilburgon, és Hertogenboschban megálltunk kávézni. Nem bírok visszaemlékezni annak a városnak a nevére, ahol megebédeltünk.

Mindenesetre a vendéglőben egy tizenkét személyes hosszú asztalt terítettek meg nekünk és néhány kisebbet. Lehuppantam a hosszú asztal mellé, és akkor megpillantottam egy egyedül üldögélő nőt. Fekete szemüveget viselt és egy meglehetősen széles karimájú kalapot. Arra gondoltam, hogy biztosan nagyon rosszul érzi magát egyedül, ezért felálltam és átmentem mellé. Megkérdeztem, hogy szabad-e mellette levő hely, és arra számítottam, hogy örülni fog nekem. De éppen csak bólintott. Bemutatkoztam, és megmondtam, hogy az Egyesült Államokból jöttem, de nem is válaszolt. Akkor azt mondtam, hogy most már igazán elég esőt kaptunk, és ekkor már hozták is a levest. Gyorsan megette, aztán felállt és elsietett. Előbb azt hittem, hogy talán rosszul lett, azután rájöttem, hogy nem volt kedve velem ülni. Ez a viselkedés bántott, és ugyanakkor zavarba is hozott.

Mrs. Collins eszményi mesehallgató volt, és most együttérzően bólintott:

– Meg tudom érteni, hogy mit érzett – mondta. – Az ember elmegy egy kirándulásra, szeretné jól érezni magát és akkor tessék! Így bánnak vele!

– Ebéd után azonnal indultunk tovább. Mrs. Brown pont mögöttem ült a buszban, és amikor ő felszállt, én már a helyemen ültem. Amint megláttam felém jönni, ránéztem, gondoltam, hátha szeretne megállni és megmagyarázni az előbbi viselkedését. De ő egyenesen csak előrenézett, figyelemre se méltatott.

– A többiekkel is ilyen neveletlenül viselkedett?

– Hát, tudja, a többiek nem voltak olyan egyedül, mint én, így talán észre se vették. Én magam senkivel sem beszélgettem Mis. Brown-ról, és senki nem akart velem beszélgetni őróla.

Lehet, hogy itt követte el a hibát. Lehet, hogy el kellett volna mondania a dolgot a többieknek. Dehát nem volt pletykálkodó fajta. És hát tulajdonképpen mit is mondhatott volna? Az ember bárhol belebotolhat a másik udvariatlanságába, ez alól a turistautak sem képeznek kivételt.

– Kérem, Mrs. Williams, folyatassa!

– Megint csak későn érkeztünk a következő éjszakai szálláshelyünkre. Ez már Mindenben volt, Nyugat-Németországban. Alex arra kért bennünket, hogy menjünk egyenesen vacsorázni, és megígérte, hogy vacsora után mindenki megkapja a szobája számát és a szoba kulcsát. Megéheztünk a hosszú úton, így jó étvággyal ettük a nehéz, valódi német vacsorát, amely levesből, húsból, burgonyából állt.

Mire befejeztük, Alex már a hallban várt a kulcsokkal. Én voltam az utolsó és Alex bocsánatkérően fordult hozzám. Azt mondta, hogy sajnos nincs több egyágyas szoba, tulajdonképpen már csak egy kétágyas maradt és azt meg kell osztanunk Mrs. Brownnal. Valami vásár vagy konferencia, vagy isten tudja, hogy mi volt éppen Mindenben, és az egész városban nem akadt más szálláshely. Körülnéztem, de Mrs. Brownt nem láttam a hallban. Alex azt mondta, hogy neki már elmagyarázta, hogy mi a helyzet. Azt mondtam, hogy semmi kifogásom a kétágyas szoba ellen és tudom, hogy ő nem hibás semmiért. Nagyon köszönte a megértésemet, és elváltunk egymástól.

Természetesen nem örültem Mrs. Brownnak, aki kétszer is olyan lekezelően bánt velem. Nyilvánvaló volt, hogy egyáltalán nem kért a társaságomból és nekem eszem ágában sem volt a nyakába akaszkodni. Tudtam, hogy a csomagomat úgyis felviszik a szobába és elhatároztam, hogy lefekvésig nem mutatkozom. Addig csinálhat a szobában, amit akar. Lent maradtam a hallban és megírtam néhány levelezőlapot. Akkor két, nagyon kedves skót nő, akik testvérek voltak, azt ajánlották, hogy menjünk, és járjunk egyet. Nézegettük a kirakatokat és – noha igazán késő volt már – találtunk egy üzletet, amely még nyitva volt és gyümölcsöt árultak benne. Nem bírtunk ellenállni a kísértésnek és vásároltunk belőle, de akkor már nagyokat ásítottunk, és ettől egyből rájöttünk, hogy elérkezett a lefekvés ideje.

Amikor beléptem a szobámba, meglepetten láttam, hogy üres. Pedig azt hittem, Mrs. Brown már lefeküdt. Levetkőztem és megkóstoltam a gyümölcsöt. Finom volt, de az egészet nem tudtam volna megenni. Elhatároztam, hogy odaajándékozom Mrs. Brownnak, aztán tőlem lehet olyan pökhendi, amilyen csak akar. Fogtam két őszibarackot meg egy fürt szőlőt, és egy papírszalvétát rátettem az éjjeliszekrényre. Később levetettem a cipőmet és kitettem az ajtó elé, hogy kipucolják. Felvettem a hálóingemet, leoltottam a villanyt és bebújtam a dunyha alá. Ugye tudja, hogy mi a dunyha? Olyan nagy, tollal tömött takaró, amely alatt a szó szoros értelmében fulladozni kezd az ember. Igazán sajnáltam, hogy Mrs. Brown ennyire utál engem. Elképzeltem őt, amint inkább egész éjjel ott ül a hallban, mintsem hogy velem egy szobában töltse az éjszakát. Hamarosan elaludtam.

Éles csengőhang ébresztett. Kimásztam az ágyból és felvettem a telefont. Kedves férfihang köszöntött angolul ugyan, de erős német akcentussal, és közölte velem, hogy fél órán belül kész a reggeli. Rápillantottam a másik ágyra. Mrs. Brown ott feküdt

benne a fejére húzott takaró alatt. Úgy osont be valamikor az éjszaka folyamán, hogy észre se vettem.

Biztos voltam benne, hogy a telefon őt is felköltötte, ezért odaszóltam neki:

– Jó reggelt. Érezzük magunkat felköltve. Fél nyolckor reggelizünk.

Egy kicsit mocorgott, de nem válaszolt semmit.

– Úgy éreztem, hogy nagyon az útjában vagyok, ami persze szamárság volt, hiszen a szoba éppen annyira volt az enyém, mint az övé. Mindenesetre siettem az öltözködéssel, hogy mielőbb kívül kerülhessek az ajtón. Előtte való este semmit sem csomagoltam ki, így most csak a hálófelszerelésemet kellett becsúsztatnom a bőröndömbe, s már ki is tehettem a csomagot az ajtó elé, hogy a hordár levihesse. Amint összeszedtem a pénztárcámat meg az apróságaimat, észrevettem, hogy Mis. Brown éjjeliszekrényén, a papírszalvétán csak két barackmag maradt. Hát így állunk, gondoltam. Arra sem méltat, hogy köszönjön nekem, de a gyümölcsömet kegyeskedett elfogadni. Ettől, ha lehet, még rosszkedvűbb lettem.

Már csak a cipőmet kellett felhúznom, amelyek frissen pucolva vártak rám az ajtó előtt. Harisnyába mentem ki érettük. Az ajtó előtt azonban nem egy, hanem két pár teljesen egyforma, kényelmes úticipő volt. Felvettem az egyiket, amelyikről úgy gondoltam, hogy az enyém, és elindultam a lépcső felé. Hirtelen nagyon megsajdult a lábam. Biztosan megdagadt az utazástól. Lépni sem tudtam. Lenéztem a cipőmre, és akkor vettem észre, hogy mérgemben és siettemben Mrs. Brown cipőit húztam fel. Hiszen olyan egyformák voltak, barna borjúbőrből szabott, alacsony sarkú cipők – csak éppen az ő lába sokkal kisebb volt, mint az enyém. Kicseréltem a cipőt a magaméira, és lementem reggelizni.

A reggelinél mindenki nagyon izgatott volt. Ezen a napon kellett végigmennünk a keskeny folyosón, Kelet-Németországon keresztül, Helmstedttől Nyugat-Berlinig. Alex azt mondta, hogy előző nap késő éjszaka telefonált Berlinbe az utazási iroda ottani képviselőjének. A feszültség ellenére úgy tűnt, hogy közvetlen veszély nem fenyeget minket, és minden reményünk megvolt arra> hogy a kirándulás menetrendszerűen fog lezajlani!

Amíg Alex-szel meg a többiekkel az előttünk álló kalandos napról beszélgettem, csaknem elfeledkeztem Mrs. Brownról. A reggelinél nem láttam, és csak akkor pillantottam meg újra, amikor a buszban, az ülések között a mögöttem levő helyére

igyekezett, de szándékosan elfordultam és kinéztem az ablakon. Nagyon haragudtam rá.

Jó ideje vert már minket az eső, de amikor elértük Helmstedtet és az első kelet-németországi ellenőrzőpontot, bátortalanul kisütött a nap. Előttünk leereszkedett egy hatalmas sorompó és elzárta az utat. Mindenféle plakátok lógtak valami propagandaszöveggel meg Ulbricht képmásával. Mellettünk, az út két oldalán, magas szögesdrót kerítés húzódott. Fél órányi várakozás után jött két ember és ellenőrizték az útleveleket. Alex és Róbert leszálltak az útlevelekkel és bementek egy fabódéba. Őket jobban megbogarászták, mint minket. Végre mehettünk tovább, ámbár csak egy pár lépést, egy másik sorompóig. Ott újabb ellenőrzés következett, és azután csakugyan elengedtek.

Az úton, egymástól meglehetősen kis távolságra, őrtornyok sorakoztak, katonákkal, akiknek a puskái úgy nyúltak ki a nyílásokon, mint a gótikus katedrálisok vízköpői.

Az országúton nagy volt a forgalom, így mindegyre le kellett lassítanunk. Időnként a mieinkhez hasonló turistabuszok jöttek szembe velünk és igyekeztek Nyugat-Németország felé. Integettek nekünk meg feltartották a hüvely-ujjukat. Amerikai meg angol katonai járművek sepertek el mellettünk kelet meg nyugat felé. Az út mellett húzódó magas szögesdrót kerítésen túl megművelt földek terültek el. Alig néhány yardnyira tőlünk német parasztok, férfiak és nők hajoltak a föld felé, és szorgalmasan dolgoztak. Fel se emelték a fejüket. A komló itt-ott benőtte a kerítést, leplezve a csúnyaságot.

Helmstedt körülbelül száztíz mérföldnyire van Nyugat-Berlintől, de az út végtelenül hosszúnak tűnt. Végre elértük az utolsó kommunista ellenőrzőpontot és rövidesen megpillantottunk egy táblát, amelyen üdvözöltek minket Nyugat-Berlin amerikai ellenőrzés alatt álló részében.

Megérkeztünk. Egyesek már fel sem álltak, hogy levegyék a kézipoggyászukat a csomagtartó hálóból. Mások a kabátjukat gombolták. Én is rendbe akartam szedni magam és elővettem a táskámból a rúzsomat meg púderemet. Kénytelen voltam magasra tartani a nyitott púderes dobozt, és a fedelébe épített tükörben váratlanul megpillantottam Mrs. Brown arcát.

Soha életemben nem láttam ily kétségbeesett arcot. Anya hajolhat így halott gyermeke fölé. A teljes őrületbe süllyedő ember nézhet így utolsó józan pillanataiban, vagy a vesztőhelyre vonszolt elítélt. Annyira megdöbbentett, hogy elvette a kedvemet a szépítkezéstől, és inkább bekattantottam a púderes dobozt, csak

ne kelljen látnom azt az arcot. Meg aztán, valahogy úgy éreztem magam, mint aki véletlenül meglátott valamit, amit nem az ő tekintetének szántak. Most már haragudtam magamra, amiért olyan mérges tudtam lenni Mrs. Brownra.

Annyira lefoglalt Mrs. Brown dolga, hogy alig láttam, merre megyünk. Hogy eltereljem a gondolataimat, kinéztem az ablakon. Az első benyomásom az volt, hogy Nyugat-Berlinben minden épület vadonat új, mintha éppen most fejezték volna be őket a tiszteletünkre. A szállodánk is ragyogóan újnak tűnt és igazán kedves volt. Tágas, szépen bútorozott hall fogadott és közvetlenül a hallból nyílt a világos, hívogatóan barátságos étterem.

Kicsomagoltam és azonnal elmentem sétálni. A szálloda a város központjában volt, és mindjárt mellette ott volt az állatkert. Bolondulok az állatkertekért. Megvettem a jegyemet és elindultam a sétányon. Itt aztán nem volt pánikhangulat. A szülők és a gyerekek láthatóan jól érezték magukat, és az állatok is élvezték a napos délutánt. A nyárikert tele volt vendégekkel, a zenekar keringőket játszott. Egy aprócska vonat zakatolt el mellettem tele vidám, integető, sikítozó gyerekekkel.

Egy idő után ráuntam az állatkertre és kimentem az utcára. Pontosan szemben terült el a Kurfurtendamm, a bevásárlóközpont. Besétáltam a KaDeWebe, a hatalmas áruházba és vettem néhány apróságot a menyeimnek. Az elárusítók meg a kasszásnők éppen úgy néztek ki, mint a világ bármely nagyáruházának a dolgozói, és nyomát sem láttam semmiféle aggodalomnak vagy hisztériának. Kellemes augusztusi délután volt egy gondtalan városban.

A vendéglőben senkit sem láttam a csoportunkból, így egyedül vacsoráztam meglehetősen korán. A Mrs. Brownnal kapcsolatos felfedezéseimről egészen megfeledkeztem. Az is lehet, hogy túloztam, már ami a kétségbeesett állapotát illeti. Azért mégis nagyon sajnáltam.

Másnap reggeli után Alex meg Róbert elvittek minket egy kis városnézésre. Megnéztük a Funkturmot és a La Corbusier lakosztályokat. Elhajtottunk az Állatkert mellett, a Kongresszusi Terem előtt és elmentünk a Charlottenburg Kastélyba. Megálltunk a Spandau börtönnél és Templehof repülőtéren, a Városházánál és a Szabad Egyetemnél. Amikor Róbert visszaért velünk a szállodához, Alex megkért, hogy siessünk az ebéddel, mert fél kettőkor átmegyünk Kelet-Berlinbe.

Egyenesen az ebédlőbe mentünk, de amint kihozták az ételt, kiderült, hogy egyikünk sem bír enni az izgalomtól. Mrs.

Willoughby – emlékszik rá, ugye, az a nő, akinek a sógora a *Times*nál dolgozik – azt mondta, hogy ez az út nagyon kockázatos.

– Kéznél kell tartanunk az eszünket, amíg odaát vagyunk – mondta. – A múlt este angol újságírókkal vacsoráztam, meg néhány berlinivel. Figyelmeztettek, hogy a helyzet robbanásveszélyes, és bármikor fel is robbanhat.

Erre a skót nővérek kijelentették, hogy ők bizony nem jönnek velünk. Mr. Mauldin megpróbálta jobb belátásra bírni őket, a vége azonban az lett, hogy ő is meggondolta magát. Minek kockáztasson feleslegesen? Mások is hasonlóan gondolkodtak és már-már úgy nézett ki, hogy Alex meg Róbert üres busszal érkeznek meg Kelet-Berlinbe.

Az izgalom azonban csakhamar elült és ismét felülkerekedett bennünk a kalandvágy. Negyed kettőkor valamennyien a hallban voltunk. Egy kicsit később Alex megszámolt minket, úgy, mint ahogy eddig is tette minden indulás előtt, nehogy valaki lemaradjon, és kiderült, hogy tizennyolc helyett csak tizenhét személy volt jelen. Mrs. Brown hiányzott. Még mindig volt öt perc a meghirdetett indulási időpontig, hát vártunk, és Mrs. Brown csakugyan pontosan megérkezett. Alex elkísért minket a sarokig, ahol Róbert várakozott ránk. Alex bemondta a mikrofonba, hogy Kelet-Berlinbe majd csatlakozik hozzánk egy vezető. Figyelmeztetett, hogy szigorúan tilos az idegenvezetővel a falról beszélni és egyáltalán, kerüljük a politikát.

Néhány perc múlva elértük a Friedrich-strasse-i ellenőrző pontot. Felszállt két keletnémet, és elkérte az útleveleinket. Egyenruhás férfiak csapkodták a csomagtartó ajtaját és alaposan átvizsgálták. Egy másik bemászott az autóbusz alá, és ott kutatott valami után. Végre beengedtek Kelet-Berlinbe. Mintha a busz is megijedt volna tőlük, ide-oda ingott, lassan gurult előre, és végre átdöccent az utolsó korláton is. Ott egy sovány, esőkabátba öltözött fiatalember integetett nekünk. Alex kinyitotta az ajtót, és mondott valamit neki németül. A férfi felszállt és Alex bemutatta. Ő volt Hans, a keletnémet idegenvezető.

Hasnak kedves mosolya volt, tökéletesen beszélt angolul és szemernyi irónia sem volt a hangjában, amikor azt mondta, hogy reméli, jól fogjuk érezni magunkat a látogatás alatt.

Könnyű eső esett, amikor keresztülhajtottunk a komor, néptelen utcákon. A ragyogóan új Nyugat-Berlin után Kelet-Berlin igazán kopottnak tűnt. Minden szürke volt, az utcák, a házak, a nagy, üres telkek, a felhők. Mindenhol ott voltak a bombázások nyomai. A tragédia érzése úgy ült felettünk, mint a súlyos

esőfelhők. Úgyszólván egyáltalán nem volt forgalom. A lerobbant épületekben mintha nem lakott volna senki. Végre megláttunk valakit. Magányos férfi álldogált egy ajtóban, de ránk se nézett. Kicsit arrébb egy asszony hajolt ki egy erkélyről, de mintha nem is látott volna minket.

És eközben Hans egyfolytában beszélt, csakugyan ontotta magából a számszerű adatokat: hány lakosa van Kelet-Berlinnek, mekkora a területe, milyen iparágak találhatók itt, mekkorák a fizetések és a lakbérek és milyen az életszínvonal.

Átmentünk az Unter den Lindenen, láttuk az Állami Operaházat, az Állami Könyvtárat, a Humbold Egyetemet és Hitler bunkerjét. Aztán megálltunk egy kioszknál és képeslapokat vásároltunk.

Később elmentünk a Treptov Parkba, ott kiszálltunk és Hans elvezetett a szovjet háborús emlékműhöz. Akkor már nemcsak esett, hanem zuhogott az eső, hangosan csapkodva a kövezetet, miközben mi ott szorongtunk Hans körül és hallgattuk az előadását arról, hogy hány szovjet katona van ott eltemetve, és milyen anyagokból készült az emlékmű. Hirtelen valóságos felhőszakadás tört ránk és mi visszarohantunk a buszhoz és egymást lökdösve igyekeztünk felszállni. Persze bőrig áztunk. Mrs. Brown éppen előttem gyurakodott, a cipői teljesen átáztak és én az ő vizes lábnyomába léptem.

Egyedül Hans maradt nyugodt. Azt mondta, hogy szerencsénk van, mert a látogatás tulajdonképpen véget ért, most már csak a Pergamon Múzeum van hátra, ott pedig mindegy nekünk, akár esik, akár nem.

Az eső pedig esett, sőt, ömlött, ferdén vágott végig a busz ablakain, és teljesen elfedte előttünk Kelet-Berlint. Egy idő után az autóbusz megállt és Hans bejelentette, hogy megérkeztünk a múzeumhoz és kiszállhatunk. Szánalmas képet nyújthattunk elázott ruháinkban, amint utolsó bátorságunkat összeszedve újra nekivágtunk az esőnek. Az előttünk álló épület éppoly komor külsejű volt, mint a világ bármely más múzeuma, mi azonban úgy szaladtunk feléje, mintha a mennyország várna ránk. Odabent sötét volt, hiányoztak a más múzeumokban megszokott reflektorok. Tulajdonképpen semmiféle világítás nem volt. Hans ment elől és fojtott hangon magyarázott, mintha templomban volnánk. A csoport elszántabb tagjai pedig mindenütt a nyomában voltak és igyekeztek elkapni valamit abból, amit mondott. Már éppen utánuk akartam sietni, amikor valaki megérintette a vállamat. Mrs. Brown volt. A kalapja elfedte az

arcát, a karimájáról csöpögött az esővíz. Az arcán valami különös mosoly ült, amelyet nem tudnék meghatározni. Halvány, erőltetett kis mosoly volt, s tudja, nem mertem belenézni a szemébe, mert féltem hogy viszontlátom azt az elviselhetetlen szomorúságot, amit akkor láttam, amikor Nyugat-Berlinhez közeledtünk.

– Köszönöm önnek a gyümölcsöt – mondta. – Csodálatos volt. Nagyon jól esett.

Halkan beszélt, mintha valami titkot bízna rám, amelyet senki más nem tudhat meg. Teljesen elképedtem, és meglepetésemben valósággal felkiáltottam:

– Oh, igazán szívesen.

A hosszú folyosó valósággal visszhangzott attól, amit mondtam. Egyszerre megrémültem. Hiába volt mellettem Mrs. Brown, rettenetesen egyedül éreztem magam. A többiek eltűntek, és nekem más vágyam se volt, mint az, hogy utolérjem őket. Jobbra néztem, de a csoport nem volt abban a teremben. Elindultam balra, de ott se voltak. Akkor előreszaladtam és egy nagy teremben találtam magam. Megkönnyebbültem, odafutottam hozzájuk és hallgattam Hans előadását a hellén kultúráról. De nem bírtam odafigyelni. Egyre csak azon járt az eszem, hogy milyen különös, hogy Mrs. Brown végül is megköszönte nekem a gyümölcsöt. Mit gondol, Mrs. Collins, miért lette?

– Hát megtehette volna hamarabb is, az biztos.

– De meg ám. Hiszen órákon keresztül ült a hátam mögött a buszban. Elég lelt volna előrehajolnia hozzám. Vagy megköszönhette volna mindjárt akkor reggel, ott a szállodában. Miért éppen akkor, ott a múzeumban kellett neki hálálkodnia? Miért?

– Az emberek kiszámíthatatlanok. Lehet, hogy éppen akkor lett úrrá rajta a lelkiismeret-furdalás, amiért nem köszönte meg hamarabb.

– De ugye egy eléri velem, abban, hogy ez legalábbis különös volt?

– Igen, valóban nagyon különös.

– Hát, akárhogy is, a Pergaman Múzeum volt a kelet-berlini látogatás – utolsó állomása. Hans velünk maradt a buszban, amíg csak el nem értük az ellenőrzőpontot. Olt búcsút intett nekünk és eltűnt az esőben. Valamennyien megkedveltük, és sajnáltuk, hogy ott kellett hagynunk abban a szomorú városban.

A sorompónál újra végig kellett szenvednünk ugyanazt a procedúrát, sőt ez alkalommal sokkal, de sokkal szigorúbban és aprólékosabban átvizsgálták az egész buszt. A Vopok vagy a csoda

tudja, hogy hívták őket, alaposan belebámultak az arcunkba és összehasonlítottak az útlevelünkben levő fényképpel. Ha lehet, még jobban átkutatták a csomagtartót és a busz alját.

Aztán megvitatták azt, amit láttak, majd újra kezdték az egészet... Végül csak elengedtek, és mi visszamentünk Nyugat-Berlinbe.

A kelet-berlini kirándulás után valamennyien lehangoltak voltunk és nem sokat beszélgettünk. Amikor elhaladtunk a Kaiser Wilhelm emlékmű előtt és bejutottunk a Kurfurstendamm forgatagába, megszólalt Mrs. Willoughby, és mintha mindnyájunk nevében beszélt volna:

– Sose vágytam még ennyire arra, hogy a hátam mögött tudjam azt a helyet, ahol éppen voltam. Kelet-Berlin most nem más, mint egy óriási börtön. Múlt vasárnapig az emberek még tudták, hogy ha nagyon rosszra fordulnak a dolgok, hát felülnek a S-Bahnra és átmennek Nyugat-Berlinbe, ahol szabadok lehetnek. Ez volt számukra a biztonsági szelep. De most már erre nincs többé remény. Rettenetesen nagy a kockázat, mert lelőhetik őket, ha szökni próbálnak. Ez nagyon szomorú, de hiába törjük rajta a fejünket. És ha végre kibújhatok a vizes ruháimból, hát iszom egy erős teát.

– Igaza van, Mrs. Willoughby – mondta Mr. Mauldin. Én azonban valami erősebbet fogok inni, amint egy kicsit elfogadhatóbb helyzetbe hozom magam.

Nem lehettünk valami szívderítő látvány, amint így elázva keresztülvonultunk a halion a felvonókhoz. Mire én odaértem, már nem volt hely a liftben és meg kellett várnom, amíg visszajön. Amíg várakoztam, nézegettem az eladásra szánt újságokat a pulton. Megpróbáltam kisilabizálni a címeket, de német újságok voltak, így nem sokra mentem velük. Visszasétáltam a felvonókhoz, éó láttam a jelzőtáblán, hogy már lefele tart. Még egy pillantást vetettem a halira, és akkor észrevettem Mrs. Brown. Egy pamlagon ült, láthatóan kényelembe helyezve magát, és esze ágában sem volt felsietni a szobájába és átöltözni. És megincsak az arckifejezése volt az, ami meglepett. Meglepett? Oh, nem! Elképesztett, valósággal megbénított. Mert az arca, nem találok rá jobb kifejezést, ujjongó volt, igen és olyan önelégült. És egyszer csak hangosan felnevetett. Nem akartam hinni a szememnek. Biztos voltam abban, hogy nincs még egy ember a csoportunkban, akinek kedve volna nevetni most, amikor éppen megjöttünk abból a halott városból. Végül is úgy döntöttem, hogy Mrs. Brown valami olyasmin szórakozik ilyen jól, amit itt, a

hallban látott, de hiába vizsgálódtam, semmit sem láttam, ami csak a legtávolabbról is emlékeztetett volna valami mulatságosra.

– Kérem, Mrs. Collins, mondja meg nekem, hogy azok alapján, amit arról á szomorú, borús délutánról elmeséltem, mi oka lehetett Mrs. Brown-nak erre a földöntúli boldogságra?

Mrs. Collins olyan figyelmesen nézegette a bekötözött könyökét, mintha attól várná a feleletet. A homlokán a bőr magasra húzódott, amíg gondolkodott.

– Hát nem tudom, hogy jól gondolom-e, de valamilyen magyarázatot tudok adni. Tudja, az emberek különbözőképpen reagálnak azonos helyzetekre. Az a látogatás Kelet-Berlinben a legtöbbjüket elszomorította, de Mrs. Brown boldog lett tőle, illetve, azt hiszem, inkább hálás, mert látva azt a nyomorúságot, rádöbbent arra, hogy milyen szerencsés ember ő. Valamin nyilván gyötrődött akkor, amikor ön meglátta az arcát ott, Nyugat-Berlin előtt, de megtapasztalva azt a szenvedést, amit Kelet-Berlinben sok-sok embernek el kell viselnie, a korábban olyan kínzó gond elvesztette a jelentőségét.

– Lehet, hogy így történt. Mégsem hiszem, hogy abban a pillanatban a hála tükröződött volna az arcán. Sokkal inkább valami diadalmas, kárörvendő érzés. No, de a mi rövid nyugat-berlini látogatásunk a vége felé közeledett, és el sem tudja képzelni, mennyire megkönnyebbültünk, amikor másnap végre visszatértünk Nyugat-Németországba. Egy csodálatos délutánt meg estét töltöttünk Goslarben, azután átmentünk Rudesheimba. És Mrs. Brown egyáltalán nem volt olyan tartózkodó, mint korábban. Két ízben is melléje kerültem az asztalnál, és ő éppen annyit beszélt, mint bárki más, és felém bólintott, amikor elment mellettem a buszban, hogy elfoglalja a helyét mögöttem. Rudesheimben azonban megint csinált valamit, ami megdöbbentett. Gyönyörű őszibarackokat árultak, és mert odavagyok a gyümölcsökért, vásároltam néhányat. Találkoztam Mrs. Brown-nal az utcán, eszembe jutott, hogy ő is szerette a barackot, és odakínáltam neki a zacskót.

– Nem, köszönöm, nem kérek – mondta.

Én azonban erősködtem, hiszen úgysem tudtam volna egyedül megenni.

– Nagyon kérem, vegyen belőle.

– Igazán nagyon kedves – mondta –, de sajnálom allergiás vagyok a barackra.

Remélem, nem vette észre az arcomon a csodálkozást és a zavarodottságot. Hiszen ugye emlékszik, Mrs. Collins arra, amit

meséltem. Néhány nappal korábban megette az éjjeliszekrényen hagyott barackot.

A kirándulás azonban mindenképpen a vége felé közeledett, így Mrs. Brownnak nem. maradt sok ideje arra, hogy újabb meglepetésekkel szolgáljon. Rudesheim után a Rajna mentén utaztunk Koblenzig, onnan pedig Bonnba mentünk. Innen átmentünk Belgiumba, és Liegén keresztül érkeztünk meg Brüsszelbe, az utolsó állomáshelyünkre.

A brüsszeli utolsó estén Alex nagyon fel volt dobva. Kijelentette, hogy a kirándulás szerencsésen véget ért és ezt meg kell ünnepelnünk. Egyetértettünk vele, és elhatároztuk, hogy elmegyünk egy éjszakai mulatóhelyre. Mrs. Brown és Mrs. Willoughby azonban nem tartott velünk, mert fáradtak voltak.

Nos, a mulató műsora nem volt valami fényes, és a pezsgő éppen csak hogy iható volt, de mi nagyon jól szórakoztunk, és sehogy sem akartunk véget vetni a mulatságnak. Valószínűleg soha többé nem találkozunk, mondtuk, hát használjuk ki ezt az utolsó alkalmat az együttlétre. Különösen Alex volt meghatódva. Ez volt az első olyan útja, amelyen veszélyekkel kellett szembenéznie, és most már el merte mondani, hogy bizony félt, amikor átmentünk Kelet-Berlinbe, sőt, az egész nyugat-berlini tartózkodásunk ideje alatt meglehetősen nyugtalan volt. Ép bőrrel szabadultunk, és ezt még több pezsgővel kellett megünnepelni. Ittunk Alex egészségére. Aztán ő köszöntött fel minket. Boldogok voltunk, és meg voltunk elégedve magunkkal.

Nagyon késő volt, mire visszatértünk a szállodába. Mrs. Brown szobája éppen az enyém mellett volt és az ajtaja előtt várakozó cipői eszembe juttatták, hogy nekem is ki kell tenni a magaméit. Bementem a szobámba, kihoztam az úticipőimet és odatettem az övéi mellé. És akkor egyszerre elfogott valami különös érzés. Nem, nem a pezsgő hatása volt. Mrs. Brown cipői keltették bennem ezt a furcsa érzést. Az enyémek valósággal eltörpültek az övéi mellett. Holott én egészen tisztán emlékeztem arra, hogy az én lábam volt a nagyobb, és nem az övé. Amikor Mindenben véletlenül az ő cipőit húztam fel, lépni sem tudtam bennük, úgy fájt a lábam. Lehajoltam és felvettem Mrs. Brown cipőit. Azután felpróbáltam őket és láttam, hogy olyan nagyok, hogy bizonyára leesnének a lábamról, ha megpróbálnék járni bennük.

Zajt hallottam a szoba felől, ijedten kiléptem a cipőből és visszatettem őket a helyükre. És éppen ebben a pillanatban feltárult az ajtó. Bizonyára a pezsgő hatására nem egy, hanem két

Mrs. Brown láttam. Két tökéletesen egyforma személyt. Egy ikerpárt.

– Jó estét – dadogtam. – Remélem, nem én zavartam föl. Éppen most értünk vissza a mulatságból és ki akartam tenni a cipőimet, hogy kitakaríthassák.

Mindkét Mrs. Brown rám mosolygott. Barátságosak voltak és udvariasak.

– Remélem, jól szórakoztak – mondták. – Jó éjszakát.

Az ajtó becsukódott. Teljesen meg voltam zavarodva. Valahogy visszakerültem a szobámba. A padló hullámzott alattam. Megragadtam az ágyat és belezuhantam.

Remekül aludtam és tökéletesen felfrissülve ébredtem, akárcsak a többiek. A pezsgő nagyon jót tett nekünk. És azon a délutánon a tenger is kegyes volt hozzánk, az átkelés a Csatornán senkinek sem okozott gondot. Doverben várt ránk a busz, és mi Londonig ki nem fogytunk a beszédből. Az autóbusz-állomáson összeszedtük a csomagjainkat és felsorakoztunk a taxihoz. Nekem ugyancsak szoros volt az időm, el kellett érnem a New Yorkba induló gépet, így Alex és Mr. Mauldin beraktak az első taxiba. Mindenki integetett, de senki sem búcsúzott tőlem olyan melegen és nem integetett olyan hevesen, mint Mrs. Brown. Életemben nem láttam még embert ilyen nagyon megváltozni. Ön pszichológus, talán meg tudná ezt magyarázni nekem. Ami engem illet, minden eddigi tapasztalatom azt mutatja, hogy az emberek általában keveset változnak az életük során.

– Igaza van, Mrs. Williams. Az emberek valóban keveset változnak, még akkor is, ha közben valamilyen lélektani kezelésen mennek keresztül. Ilyenkor persze jobban megismerik a tulajdon személyiségüket, és valamelyest tudnak változtatni a viselkedésükön, de alapjába véve az ember ugyanaz a személy marad haláláig.

– Ez mind igaz, Mrs. Brown, mégis tökéletesen megváltozott.

– Annak meg lehetett az oka. Bármennyire is szövevényesnek látszik egy lélektani probléma, ha a tényeket megismerjük és elemezni tudjuk, azonnal érthetővé válik.

– Hát jó. Eszerint mindketten azon a véleményen vagyunk, hogy az emberek nemigen változnak meg lényeges mértékben az életük során, de szavamra mondom, hogy ez a nő teljesen megváltozott.

– Lehet, de ön említette, hogy senki más nem vette észre a csoportból.

– Egyedül nekem volt meg erre az alkalmam. Én aludtam vele egy szobában. Én láttam meg az arcán a kétségbeesést, amikor megérkeztünk Nyugat-Berlinbe. Én...

– Ön volt az, aki kétszer is belelépett a cipőjébe.

– Hát, azon az utolsó éjszakán lehet, hogy tévedtem a cipőket illetően. Ne felejtse el, hogy elég sok pezsgőt ittam. De nem is a lába mérete a fontos. Ő maga, az egész viselkedése annyira különbözött az előbbitől, mint a nappal az éjszakától. Mintha egy egészen más ember jött volna vissza Kelet-Berlinből.

Ellen Williams ezen megállapítása után nagy csend ülte meg a szobát. A két asszony csak nézte egymást és egyszerre felrémlett előttük az igazság.

– Ez az, Mrs. Williams! Ez az! Nem egy, hanem két Mrs. Brown volt! Az egyik Londonban csatlakozott a csoporthoz, és vele maradt mindaddig, amíg át nem mentek a berlini falon. A Pergamen Múzeumból azonban egy másik Mrs. Brown jött ki, és ő volt az, aki visszatért a csoporttal. Az egyiknek kicsi lába volt, a másiknak meg nagy. Az egyik szerette az őszibarackot, a másik meg allergiás volt rá. Az első Mrs. Brown nagyon is jól tudta, hogy neki ott kell maradnia Berlinben, vagy valahol máshol a vasfüggöny túlsó oldalán és ezért volt úgy kétségbeesve, amikor ön meglátta az arcát a púderesdoboz fedelén levő tükörben. A másik Mrs. Brown pedig azért volt olyan nagyon boldog ott a nyugat-berlini szálloda halljában, mert kiszabadult a rabságból, és nem is volt miért sietnie az átöltözéssel, hiszen az ő ruhája nem volt vizes, mert amíg odakint zuhogott az eső, ő bent várakozott a Pergamon Múzeumban arra a másik Mis. Brownre.

– Hát persze. Milyen ostoba is voltam, hogy ezt nem vettem észre. Ha idejében észbe kapok, megmenthettem volna az első Mrs. Brownt.

– Erről szó sincs. Erre semmi lehetőség nem lett volna. Az első Mrs. Brownon nem lehetett segíteni.

– Azt hiszem, kémek voltak mind a ketten.

– Ugyan, dehogyis – ellenkezett Mrs. Collins. – Ha csakugyan kémek, a személycsere olyan észrevétlenül történt volna, hogy önnek semmi lehetősége nem lehetett volna arra, hogy valamit észrevegyen, és biztos, hogy nem követtek volna el olyan nagy hibát, mint a cipők méretei közötti különbség vagy a barackhoz való különböző viszonyulásuk, arról már nem is beszélve, hogy akkor az első Mrs. Brown egyáltalán nem lett volna elkeseredve. Mint kém, elvégezte volna a dolgát, amelyért ugyancsak megfizetik.

– Azt akarja mondani, hogy az első Mrs. Brownt elrabolták ott a Pergamon Múzeumban és valaki más folytatta helyette az utat?

– Semmi esetre sem. A dolgot jó előre eltervezték, és az első Mrs. Brown pontosan tudta, mi vár rá. Lehet, hogy megzsarolták, és úgy kényszerítették rá a dologra. Talán megfenyegették, hogy valami baj érheti a családját, ha nem teszi meg. És figyelmeztették, hogy a siker érdekében kerüljön minden érintkezést az útitársaival. Hiszen, ha bárkivel is szóba állt volna és ha csak valamelyest is összebarátkoznak, a személycsere azonnal feltűnik valakinek. Ezért viselkedett olyan neveletlenül az asztalnál, és ezért igyekezett elkerülni a találkozást önnel akkor, amikor osztozniuk kellett a szobában. A Pergamon Múzeum sötétjében azonban, a személycsere előtti utolsó percekben már úgy gondolhatta, elmúlt a veszély, és ezért köszönte meg a gyümölcsöt. Hiszen mindvégig hálás volt önnek, és bizonyára nagyon sajnálta, hogy nem köszönhette meg a kedvességét már korábban is.

– És én egyetlen pillanatig sem gyanítottam semmit! – sóhajtott Ellen Williams.

Margaret Collinsnak a nyelve hegyén volt a megjegyzés, hogy bizony, jobb, ha az ember gyanakvó, mert ez a föld ugyancsak gonosz hely, de meggondolta magát. Ha Ellen Williams-nak fél élete eltelt úgy, hogy erre az alapvető dologra nem kellett rádöbbennie, akkor csak őrizze meg a jóhiszemű ártatlanságát.

Meg aztán ez a föld sem éppen olyan rossz hely. Lám, neki is milyen kellemes, új ismerőse akadt.

EGY VIRÁGOS FAL MELLETT
Fletcher Flora

Ruth csaknem pontosan reggel nyolckor ébredt. Ez úgyszólván minden nap így történt, mert Ruth valósággal rabja volt a kialakult szokásainak és a maga által kialakított napirendnek. Ebben csak az volt a különös, hogy az egész napirend úgy ahogy volt, beleértve a felkelés időpontját, teljes mértékben felesleges volt. A dolgától ugyan alhatott volna akármeddig, semmi olyan kötelessége nem volt, amely előírta volna neki, hogy mikor, hol kell lennie. Oda ment és akkor, ahova és amikor akart.

Ettől függetlenül a napirendnek megvolt a maga fontossága. Rendet és állandóságot biztosított az életében, amely nélkül részeire hullott volna, vagy ami ennél is rosszabb, összezsugorodik, és belefullad az elfeledett remények és ismétlődő csalódások portengerébe. Helyzete leginkább az idült alkoholista helyzetéhez volt hasonló, aki vagy aláveti magát az elvonókúra fegyelmének, vagy újra belevész a részegeskedés anarchiájába.

Azon a bizonyos reggelen azonban, ámbár ugyanakkor és ugyanott ébredt, mint máskor, egy olyan nap kezdődött, amilyent még nem élt meg, és nem is fog megélni soha többé. Sok-sok év sok-sok napja után ez a nap hozta el a számára a legnagyobb szenvedést, de mielőtt az este beköszöntött volna, a szenvedésnek is végleg és örökre búcsút mondhatott. Valamilyen rémes, sorsszerű logika alapján azt is lehetett volna mondani, hogy ez a nap jelentette a végét valaminek, ami sohasem történt meg, a magyarázatát annak, amit sohasem mondtak ki.

Amennyire csak lehetett, igyekezett gondosan megtervezni a napot. Minél idősebb lett, annál inkább ragaszkodott ahhoz, hogy még a hóbortjaiban is, a hétköznapi elvárásoktól szándékosan messzejáró életmódjában is egy szokásrend érvényesüljön. Mindent, ami ezt megzavarhatta volna és nem várt, különleges hatást válthatott volna ki, előre kellett látnia, végig kellett gondolnia, mert máskülönben tehetetlenül vergődhetne fékezhetetlen érzéseinek zűrzavarában. Ennek a napnak a megtervezése tulajdonképpen előző nap délután kezdődött, pontosabban öt óra után néhány perccel.

Minden nap, pontban öt órakor, vagyis inkább öt és fél hat között, Ruth megivott két nagyon száraz Martinit. Mrs. Great, aki naponta megjelent nála, takarított és főzött is, éppen behozta a

kis ezüstálcát a keverőpalackkal és a karcsú, hosszú, csillogó kristálypohárral, amikor a hallban megszólalt a telefon. A házvezetőnő így Ruth-ra hagyta, hogy kitöltse magának az első pohár italt, és tulajdonképpen már ez is szokatlan, a mindennapostól eltérő dolog volt, így, utólag nézve, valóságos sötét prófécia. Ruth éppen az első kortynál tartott, amikor Mrs. Great visszatért, és amit mondott, az ha nem is volt egészen fantasztikus, de eléggé szokatlan ahhoz, hogy félcsigázza az érdeklődését.

Magát keresik. Egy férfi…

Ruth-nak nem támadt semmiféle titokzatos előérzete a telefonhívás nyomán. Időnként még most is felhívták telefonon, férfiak is, kizárólag üzleti ügyben, és semmi oka nem volt azt képzelni, hogy éppen ez a hívás lesz az, amelyik más, mint a többi. Letette a poharát, elsétált Mrs. Great mellett, kiment a hallba, és felemelte a kagylót.

– Tessék.

– Ruth? – kérdezte egy férfihang.

Természetesen azonnal megismerte. Azt az egyetlen szótagot, az ő nevét úgy mondta ki a hívó, mintha bevezetőnek szánta volna a válasza elé, amivel felelni akarna valamire, amit ő tíz esztendővel korábban mondott. Ruth egy percre megnémult, agyát elborították az emlékek. A néma pillanat után azonban úrrá lett rajta a vad gőg és csodálatosan nyugodt hangon kérdezte:

– Igen. Kivel beszélek?

– Pat vagyok. Pat Brady.

– Pat! – Ruth engedélyt adott magának arra, hogy a hangja egy kis meglepetést mutasson. – Hol a csudában vagy?

– St. Louisban.

Ruth úgy gondolta, hogy a városból hívják, és hirtelen elöntötte a teljesen nevetséges harag az elektronikus csoda ellen, amely lehetővé teszi a nagy távolságú hívásokat. Korábban legalább ott volt a telefonkezelő figyelmeztetőül arra, hogy valami váratlan dolog következik, az ember felkészülhetett a kellemes vagy kellemetlen meglepetésre, vagy arra, hogy elrejtse az érzelmeit, ahogy most neki is el kellett titkolnia azt, hogy milyen vihart kavart benne a múlt és a jelen.

– Hát ez kár – találta meg a hangját. – Jó lett volna találkozni veled.

– Éppen ezért hívlak. Úgy néz ki, hogy holnap szabad leszek és én is szeretnélek már látni. Nem zavarna, ha meglátogatnálak? Csak néhány órát tölthetek a városban.

– Képes volnál megtenni az utat St. Louistól idáig, ha úgyis csak néhány óráig maradhatsz?

– A, semmi az egész! Reggel felugróm egy lökhajtásosra, és már ott is vagyok. Délután ugyanígy visszajöhetek.

– Hányra várjalak?

– Amikor mondod, ott leszek a küszöbödön.

– Délután kettő megfelel?

– Tökéletesen. Várhatsz rám. A régi helyen laksz?

– A régi helyen. A szüleim már meghaltak. Talán tudsz róla?

– Nem tudtam. Igazán sajnálom.

– Hát, egy idő után beletörődik az ember.

– Persze, mi mást tehetne. Hát, akkor viszlát holnap, Ruth.

– Viszlát, Pat.

Egyszerűen csodálatos volt, milyen nyugodtan ki tudta mondani a nevét. Majd szétfeszítette a büszkeség, hogy ilyen jól tudott uralkodni magán. Be akarta bizonyítani magának, hogy ez nem csupán egy nagy erőfeszítéssel kivívott rövid győzelem volt, azért háromszor egymás után elismételte magában lassan, tagoltan: Pat, Pat, Pat.

Letette a kagylót és visszatért a nappaliba Mrs. Greathoz, aki nyilvánvalóan hallgatódzott és most nagy-nagy harcot vívott benne Ruth magánélete iránti tisztelet, meg a rettenetes kíváncsiság. Nagyon úgy látszott, hogy az utóbbi kerekedett felül. Ruth ezt pontosan tudta. Visszaült a helyére és felemelte a poharat az ezüsttálcáról. Milyen nyugodt volt ez a mozdulat! Meg se rezzent a keze, amíg szájához emelte a poharat. A drága italnak egyetlen cseppje sem veszett kárba. És milyen jól esett az erős Martini! Simán csúszott le a torkán, és forró kis tavat alkotott a gyomrában.

– Egy régi ismerősöm volt – szólalt meg végre. – Valamikor egészen közeli barátok voltunk. Pat Bradynak hívják.

– Igazán kedves – felelte Mrs. Great egy kicsit harciasan. A férfiak körül szerzett tapasztalatai teljes mértékben igazolták édesanyja hajdani figyelmeztetéseit. – Meg fogja látogatni magát?

– Igen. Holnap délután.

– Készítsek valami alkalomhoz illőt? Teát vagy egy korai koktélt?

– Oh, nem, köszönöm. Sőt, délutánra nem is kell itt maradnia. Annyi mindent meg kell majd beszélnünk Pattéi. Biztos vagyok benne, hogy jól elboldogulok majd magam is.

Mrs. Great barátságos arca egyszerre zárkózottá vált. Maga sem tudta biztosan, hogy örül-e a váratlanul jött fél szabadnapnak,

vagy sérti a diktatórikus határozat, amely kizárta őt a holnapi nap izgalmaiból. Visszavonult a konyhába, hogy ott elemezgesse tovább az érzelmeit.

Amikor Ruth ismét az ajkához emelte a poharat, egy kis megdöbbenéssel tapasztalta, hogy üres. Túl gyorsan itta meg a Martinit. Igazán meg kell próbálnia uralkodni magán. A két Martinit öt és fél hat között kell meginnia, ezt a szabályt csak néhány egészen kivételes esetben szegte meg, egyébként mindig úgy kortyolgatta, hogy az ital kitartson egy teljes félórán keresztül. Mivel ez alkalommal az elsőt alig tíz perc alatt felhajtotta, egyszerűen kénytelen lesz a másodikat húsz percig inni. Vagy talán ez is különleges alkalomnak nevezhető? A, dehogy. A holnapi nap, az persze más lesz. Az különleges lesz. Holnap korábban issza meg a két Martinit és lehetséges, sőt nagyon is valószínű, hogy hármat, vagy akár négyet is megiszik majd.

Máris nekifogott a tervezgetésnek. Igazság szerint, ámbár öntudatlanul, de abban a pillanatban elkezdte a tervezgetést, amikor a telefonkagylót letette. Ez abból is látszik, ahogy határozottan, sőt, kicsit durván eltávolította Mrs. Greatet, aki holnap igazán csak útban volna.

– Tudja, Mrs. Great, három ember már valóságos tömeg. Különleges alkalmakkor nincs szükség harmadik személyre, Mrs. Great. Nagyon sajnálom, Mrs. Great, de ön teljesen felesleges – motyogta maga elé.

Az ezüstkeverőből kitöltötte az italt a finomművű pohárba, és a maga fegyelmezett módján kortyolgatni kezdte a második Martinit. Ahogy nőtt benne az izgalom, úgy érzett egyre erősebb kísértést arra, hogy vadul, sietve felhajthassa az egész italt, de régóta gyakorolt önfegyelmével sikerült elérnie, hogy a Martini kitartott az elkövetkező húsz percben, és pontosan fél hatkor itta meg az utolsó kortyot. Most következne az olajbogyó, ezt azonban csak különleges alkalmakkor engedélyezte magának, és a mai nap nem számított annak. A holnapi azonban igen. Holnap olajbogyó is lesz.

A poharát visszatette a tálcára a keverő mellé, és felment a szobájába. Nagy, világos szoba volt, utcára néző ablakokkal. Valamikor a szülei szobája volt, de a szülei már nincsenek. Ott feküsznek egymás mellett a várostól keletre elterülő temetőben, a szoba pedig az övé lett. Az ablakhoz ment és lenézett az utcára, az utca túloldalán álló házra. Sok-sok évvel korábban még nem volt ott ház, csak egy gyönyörű, imádott, üres telek, ahol a környék

gyerekei baseballt és gyephokit játszottak a napfényben, és rablópandúrt a hosszú, nyári alkonyatban. És emellett az üres telek mellett – most már a rajta álló ház mellett – volt az a ház, amelyben Pat született és felnőtt. Tűnődve fordult a ház felé és hosszan nézte.

Istenem, be szép fiú volt! Gyors és erős a játékban, és később csodálatos a szerelemben. Nem is csoda, hogy ő olyan kétségbeesetten szerelmes volt belé. Igazából az volt a hihetetlen, hogy Pat is szerette őt, mert ő soha nem volt szép, sem akkor, sem később, olyan színtelen volt az egész arca, mintha túl sokáig főzték volna forró vízben és kifakult volna. Persze, a nagyon fiatal fiúk még keveset törődnek a lányok külsejével. Csak az a fontos számukra, hogy a lány készségesen megtegye, amit kívánnak tőle, és feltétlenül hű legyen hozzájuk. És Pat valóban szerette őt. Igenis, szerette. Nemcsak kamaszként, hanem később is, évekig hol itt, hol ott találkoztak eldugott, titkos helyeken borzongató és extázist hozó, idegölő és sehova se vezető szerelmi légyottokon.

Míg végül minden szertefoszlott. Hiszen éppen ez volt a dologban a megalázó, ahogy lassanként elfogyott a szerelem. Ha már véget kellett érnie, legalább halt volna meg valami hirtelen, tragikus, égig csapó lángban! Ért volna olyan véget, amely méltó lett volna ehhez a nagy szerelemhez. De nem így történt. Valami kis nyavalygásba fúlt, a férfi részéről teljes érdektelenségbe torkolt, és egyszerűen megszűnt.

Elfordult az ablakból és bement a fürdőszobába. A kézmosó feletti tükörben meglátta az arcát, és lassan, elfogulatlanul tanulmányozni kezdte. Szégyellnivaló az arca is. Nem bánta volna, ha egyszerűen csak hétköznapi lett volna, vagy akár csúnya. Sőt, inkább örült volna egy érdekes csúnya arcnak. De nagyon bántotta az a sápadt vérszegénység, az a rettenetes jelentéktelenség. Hiszen ez az arc hazudik! Az ő szíve és agya forró és vad, de az arca ebből nem mutat semmit. Semmit azoknak az éveknek a történetéből, amikor ő még teljesen átadta magát a szerelemnek, de az azóta eltelt hosszú, kegyetlen magányban töltött idő sem hagyott rajta nyomot.

Hazug arcának látványa alól gyógyszeres szekrényhez menekült. A felső polcról, egy sor orvosságos üveg mögül előhúzott egy kicsiny dobozt, amelynek a tetején nem volt címke. Kinyitotta, és jól megnézte a benne levő fehér port. Nem emlékezett arra, hogy mi volt a neve a pornak, és nem is törte rajta a fejét, de teljesen tisztába volt az erejével. Ez a kis doboz méreg itt, az ő tenyerében legalább egy tucatnyi embernek a

hirtelen halálát hordozza magában. Az apja gyógyszerész volt és sikeres üzletember. Amikor meghalt – két évvel az anyja halála után –, már három gyógyszertára volt. Ő meg a temetés utáni napon elment az egyik patikába, amelyet azóta már eladott, és elhozta ezt a dobozt a recepteket tartalmazó fiókból. Akkor annyira egyedül érezte magát, hogy úgy gondolta, a, legjobb volna meghalni. Nem mintha túlságosan rajongott volna a szüleiért vagy a haláluk után elviselhetetlenül hiányoztak volna neki. Csak éppen egyedül érezte magát. Ha Pat felesége lett volna, amint remélte és eltervezte, az apja halála alig jelentett volna többet neki, mint egy kis szomorúságot meg egy igen nagy örökséget. Mégis úgy döntött, hogy még nem hal meg. Még nem. Korábban az ő egyetlen szerelme adott értelmet az életének, azután meg az, amivé ez a szerelem vált. Bizonyos volt abban, hogy el fog jönni a nap, amikor majd megadatik neki, hogy elégtételt kapjon az elmúlt évek szenvedéseiért. A szerelmet nem tudja feltámasztani, de a szégyenfoltot letörli róla. Bármilyen semmitmondó is az arca, a szíve büszke, és igenis a szerelme meg fogja kapni azt a véget, amelyet megérdemelt.

Amint a hófehér porra meredt, ajkai azt a szót suttogták:

– Holnap.

A mai nap mindig a tegnapi nap holnapja, és most, hogy megkezdődött, szükségszerűen végig kell majd élnie, percet perc után, órát óra után, amíg csak el nem jön a vég. Mindegy, hogy hány óra lesz majd akkor. Ruth felkelt, letussolt, pulóvert húzott, lompos, bő nadrágot és leült az öltözőasztala mellé, hogy százszor egymás után végighúzza a kefét világosbarna haján. A feje előbb jobbra hajolt, azután meg balra, aszerint, hogy éppen melyik oldalán kefélte a haját, és amikor végre megvolt a száz, és pontosan ötvenszer húzta végig a kefét az egyik oldalon és ugyanannyiszor a másikon, akkor letette az asztalra, és vigyázott, hogy ne nézzen bele a tükörbe. Kiment a hallba, és amint becsukta maga mögött az ajtót, máris meghallotta Mrs. Great jövés-menését. Most éppen lent dolgozott a konyhában és valami kulccsal igyekezett a hátsó ajtó felé. Mrs. Great zajosan dolgozott, minden feladatának olyan harciason látott neki, mintha valamiféle ellentámadástól kellene tartania. Ruth nem győzött csodálkozni azon, hogy nem marad utána egy halom összetört csésze, pohár, behorpadt fazék. Még a porszívó is úgy hörgött Mrs. Great kezei között, mint egy miniatűr lökhajtásos gép motorja.

Lejött a lépcsőn és az ebédlőben, a szokott helyén már meg volt terítve az asztal és a tálalón friss kávé illata szállt az elektromos kávéfőzőből. Töltött magának egy csészével és leült a helyére. Mrs. Great, aki meghallotta, hogy lejött – pontosan a szokott időben ezen a különleges napon – már meg is jelent a narancslével.

– Jó reggelt – mondta.

– Jó reggelt – válaszolta Ruth.

A kávéja fölé hajolt és beszívta az illatát. Mrs. Great fel-le téblábolt, érezte, hogy ez a nap mégiscsak más, mint a többi, és talán arra várt, hogy egy kis változatosságban lesz része. Végre megkérdezte:

– A szokásos reggelit kéri?

– Igen. A szokásosat – felelte Ruth.

Ez azt jelentette, hogy a kávé meg a narancslé után még elfogyasztott egyetlen szelet vajas pirítóst és két, ropogósra sütött szalonnacsíkon egy tükörtojást. Mrs. Great kissé csalódottan visszavonult a konyhába, és Ruth belekortyolt a gőzölgő kávéba. Éppen amikor megitta a csésze kávét, Mrs. Great behozta a tányérját. Ruth maga csodálkozott azon, hogy mennyire éhes. Egyre nőtt benne a várakozás izgalma, és ez minden érzékszervét erőteljesebb munkára serkentette, felcsigázva az étvágyát is.

Amikor a reggelivel végzett, kiment a kertbe egyrészt azért, mert gyönyörű idő volt, másrészt pedig azért, mert most már valósággal izzott belülről, és rettenetesen szűknek érezte a házat. Levágott egy pár szál virágot, vázába tette őket és a vázát bevitte a nappaliba. Ezután visszament a kertbe és lenyeste a száraz ágakat, öntözött, ásott, gyomlált, elvégzett egy csomó munkát, amelyeket éppen akkor teljesen felesleges volt elvégezni, nyugodtan későbbre halasztotta volna őket. Csakhogy fontos volt, igen, mindennél fontosabb volt, hogy kitöltse valamivel a délelőtt óráit, ha már voltak, és ha már végig kellett élnie őket.

Délben visszament a házba, kezet és arcot mosott, megebédelt és felment a szobájába. Lefeküdt az ágyra, amelyet Mrs. Great igazán csinosan bevetett és azt kívánta, bárcsak el tudna aludni, bárcsak ne kellene kinyitnia a szemét és ne tudna semmiről, amíg csak el nem jön a perc, amelyben megteszi majd, amit meg kell tennie. Dehát képtelenség aludni, amikor az emberben csakúgy lüktet a szörnyűséges izgalom, meg nem is lett volna sok értelme, sőt, egyszerűen lehetetlen volt, mert valamivel egy óra előtt

Mrs. Great feldübörgött a lépcsőn, bekopogott és meg se várva, hogy hívja, belépett a szobába. A kalapját kihívóan a fejébe csapta és úgy szorította a táskáját, mint valami primitív fegyvert.

– Ha nincs már rám szüksége, elmegyek.

Ezt olyan sértett hangon mondta, mintha sok évi hűséges szolgálatáért cserébe felmondást kapott volna. Ruth felült az ágyban. Vajon Mrs. Great is érzi, hogy ő mennyire izgatott? Hiszen az izgalom benne volt a levegőben, kicsendült a hangjából, még a bőrén keresztül is izgalom párolgott a testéből! Lehetetlenség, hogy ne érezne belőle semmit!

– Nagyon helyes – szólalt meg végre. – Jó szórakozást ma délutánra!

– Köszönöm – a házvezetőnő nem látszott nagyon derültnek a szabad délutánját illetően. – Viszontlátásra reggel!

– Igen, a rendes időben. Viszontlátásra.

Ruth alig volt tudatában annak, hogy mit mond. Végül is egy szó az csak egy szó és semmi több. Reggel. Szó, hangok, anyagtalanság. Nincs más valóság, csak ez a délután, az itt és most parancsoló realitása. Mindjárt két óra lesz és neki sietnie kell, mert túl sokáig halogatta a tennivalóit. Levetkőzött és letusolt – aznap már másodszor –, és egy percig elidőzött a fürdőszobaajtó belső oldalára erősített hosszú tükör előtt. Ellentétben a semmitmondó arcával, a teste karcsú volt és gyönyörű és ő egyszerre rettenetesen megsajnálta ezt a veszendőbe menő szép alakot.

A hálószobában gondosan felöltözött. Végül is egy szűk, ujjatlan, halványzöld ruha mellett döntött. Ekkor már fél kettő volt, sőt el is múlt valamivel. Visszament a fürdőszobába, kivette a gyógyszeres szekrényből a dobozkát és levitte a konyhába. A keverőben előkészítette a Martinit, és betette a hűtőszekrény mélyfagyasztó rekeszébe. Hamarosan elégedetten nyugtázta, hogy az ital jéghideg, kissé besűrűsödött és rendkívül finom. A mosogatókagyló melletti pultra állította az ezüsttálcát, egy tálkába elhelyezte rajta az olajbogyókat és a tálka mellé odakészítette a dobozt.

Nagyon kevés kell belőle – gondolta. – Egy csipetnyi elég lesz mind a két pohárba.

Nem szomorította el a gondolat. Sőt, valósággal felvillanyozta. Társaságra vágyott. A nappaliba ment és keresgélni kezdett a lemezek között. Ez az! Ez éppen megfelel! Éppen erre van szüksége a jelenlegi lelkiállapotában. Ez vidám is, komoly is, emelkedett is. Feltette a lemezt a korongra és mozdulatlanul hallgatta Mozart Jupiter szimfóniájának első tételét. A második tétel felénél megszólalt a csengő.

Milyen magabiztos volt! Tökéletesen uralkodott az izgalmán, pedig az már-már a torkát szorongatta. Büszke volt magára, az önuralmára, csöndes nyugalmára, amely mit sem mutatott őrjöngő szívéből. Nem állította le a lemezjátszót, amíg keresztül ment a halion és kinyitotta az ajtót. Amint az ajtó kinyíl és ő meglátta a kalapját szorongató férfit, akivel tíz éve nem találkozott, az agyában egy kis verstöredék kezdett mocorogni, egy különös, csaknem perverz költemény ébredezett az emlékek törmelékhalmaza alatt:

A minap megláttam a kedvesem
Egy virággal benőtt fal előtt,
És csak annyit mondott kedvesen:
„Oh, azt hittem, ön hosszabbra nőtt!”

Hány esztendővel ezelőtt olvashatta ezt a versikét? Nagyon, nagyon régen egy Dorothy Parker kötetben. De miért szunnyadt mostanig dermedt mozdulatlanságban a tudata mélyén, és miért támadt fel benne e pillanatban? Azért, mert az ajtó előtt álldogáló férfi, akármilyen sokat jelentett is neki valamikor, sőt még most is, valahogy nem felelt meg egészen az elvárásainak? Ugyan, ez szamárság! Nem a férfiban van a hiba, hanem benne, a várakozás felfokozott izgalmában többet remélt ettől az első perctől. Egy pillanatra lehunyta a szemét és maga előtt látta Őt, ahogy kamaszból férfivá érik és ez a látomás visszahozta a korábbi kellemes izgalmat.

– Pat! – kiáltotta. – Csakhogy újra látlak!

– Hello, Ruth! Nem változtál semmit.

– Ugyan, ugyan. Te is tudod, hogy tíz évvel öregebb vagyok, és ez meg is látszik rajtam. No de gyere már be! Gondolom, lesz miről mesélnünk egymásnak.

A férfi letette a kalapját a hallban és követte őt a nappaliba, ahol még mindig szólt a Jupiter szimfónia. Ruth elzárta a lemezjátszót, és leült a férfi mellé a kanapéra, nem túl távol tőle, de nem is túl közel hozzá, annak megfelelően, hogy mit jelentettek egymásnak valamikor, és milyen a jelenlegi viszonyuk.

– Attól tartok, nem maradhatok olyan sokáig, amint reméltem – mentegetőzött Pat. – Egy óránál tovább semmiképpen. Sajnos, a programom a vártnál feszesebbre sikerült és majdnem egy órába telik az is, amíg kijutok a reptérre.

Ennek semmi jelentősége – gondolta Ruth. – Jó volna minél gyorsabban túlenni azon, amit úgy is túl sokáig hallogattam.

Hangosan azonban ezt mondta:

– Akkor most rögtön mesélj el magadról mindent!

– Hát nincs sok mesélni valóm.

Ruth-ot kelletlenül érintette a férfi nyilvánvaló álszerénysége, amellyel a nagyon valódi beképzeltségét leplezte. Pat túlságosan drága öltönyt viselt, túlságosan fiatalos volt, és túlságosan jól nézett ki még a hosszú taxizás után is.

– Azt hiszem, emlékszel még, hogy az egyetem elvégzése után San Franciscóba mentem. Egy év múlva átköltöztem Los Angelesbe, és azóta is ott lakom.

– Ezt nem tudtam. Amióta elmentél, semmit sem tudok rólad.

– Hát igen, nagyon sajnálom. Pedig szándékomban volt tartani veled a kapcsolatot, de tudod, hogy milyen az élet. Ha az ember beleveti magát, nincs többé ideje a régi barátokra.

– Úgy látom, te sikerrel vetetted bele magad az életbe.

– Igen, azt hiszem, sikerült összekaparnom azt, ami járt nekem.

– Mivel foglalkozol?

– Ingatlanokkal. Ingatlanokkal meg biztosítással.

– Oh! De hiszen valamikor festő akartál lenni. Mennyit beszélgettünk erről akkoriban!

Pat felnevetett. Ruth rettenetesen vágyott arra, hogy ebben a nevetésben meghalljon egy cseppnyi keserűséget, a régi, megtagadott álmok és eltemetett remények fölötti szomorúságot – de hiába. A férfi kurta, gondtalan nevetésében közöny volt, sőt gúny és lekicsinylés.

– Amint a magam ura lettem, kivertem a fejemből azt a szamárságot. Az üzlet, az a nekem való. Ott aztán küzdeni kell! Ott elválik, ki az igazi férfi! Állandóan résen kell lenned, ha a csúcson akarsz maradni.

– Te most csúcson vagy?

– Hát, tudod, nem szeretnék hencegni, de megállok a lábamon. Lehet, hogy szerencsés is vagyok. Időnként szükség van egy kis szerencsére is, hosszútávon mindenki a maga szerencséjének a kovácsa. Az egésznek az a titka, hogy mindig meg kell találni a használható embereket. A jó kapcsolatokra gondolok. A megfelelő pozícióban levő emberek óriási lehetőségeket biztosítottak nekem, persze, nem ingyen.

– Hát ez remek. Sokszor gondoltam rád, meg arra, hogy vajon mit csinálsz. Megnyugtató, hogy ilyen jól megy dolgod.

– Sose féltsd a jó öreg Patet! Tudok én magamra vigyázni. Tulajdonképpen most is egy jó üzlet után járok, ami előreláthatóan rengeteg pénzt hoz majd. Érdekel a dolog?

– De mennyire! Fogalmad sincs, milyen nagyon élvezem, amit mesélsz.

– Nos, amint már említettem, minden olajozottan megy, ha ismered a megfelelő embert a megfelelő helyen. Valaki bizalmasan közölte velem, még mielőtt mások is megtudhatták volna, hogy egy bizonyos területet rövid időn belül erősen fel akarnak fejleszteni. Hát én ott jó sok telket megvásároltam potom áron, érted? És a jövő hónapban már el is kezdem az építkezést. Modern, elérhető árú házakat építtetek, szemnek tetsző, csinos kis negyedet, klubbal, úszómedencével. A környék is szép. Nagy befektetés, de nagyon jövedelmező lesz. Majd meglátod, csak várd ki!

– Dehogy várok. Most rögtön mondj el mindent!

– Igenis, hölgyem! Egyszóval ebben az országban az üzlet az üzlet. Az öreg Cal már régen meghalt, nem a ma embere volt, de úgy emlékszem, tőle származik ez a mondás. Vagy mégsem Calvin Coolidge mondta?

– Nem tudom. Nemigen olvastam Calvin Coolidge-ról.

– Ha érdekel a véleményem, hát megmondhatom neked, hogy igenis nagy ember volt, és nagy elnök. Elég okos volt ahhoz, hogy tudja, mi a legfontosabb dolog, és békén hagyta azokat, akik értették a dolgukat. Manapság a kormányzat mindenbe beleüti az orrát, tudod, főleg azok a baloldali fickók. Éppen ez a baj a te íróiddal, művészeiddel meg tanáraiddal, az úgynevezett entellektüelekkel, a radikálisokkal meg hasonlókkal. Tönkretennék az országot, ha hagynánk.

– Talán nincs is semmi jelentősége. Előfordulhat, hogy az egész világot tönkretesszük, és akkor már minden mindegy lesz.

– Micsoda? Ja, az atombombára gondolsz? Szerintem túl sokat fecsegnek róla. Inkább a mindenhova beszivárgó szocialista eszméktől félnének. De hagyjuk ezt a témát! Ha belefeledkezem, még lemaradok a repülőről.

– Az nem történhet meg.

– Nem bizony. – Pat az inge ujját rázogatva megnézte az óráját. – De még bőven van időm. Tulajdonképpen miért kezdtünk el az üzletről meg a politikáról beszélgetni? Inkább a múlttal törődnénk. Az úton eljöttem az édesapád egyik gyógyszertára előtt és más nevét láttam rajta.

– Az apám halála után eladtam a patikákat.

– Rosszul tetted. Magad is elboldogultál volna velük. Amilyen okos nő vagy, valóságos csodát művelhettél volna, egész gyógyszertárláncolatot építhettél volna ki a környéken.

– Nem vagyok gyógyszerész.

– Hát aztán! Tucatjával álltak volna rendelkezésedre a szakemberek. Az édesapád, amilyen gyakorlatias gondolkodású ember volt, ezt előre látta.

– De ha egy cseppet sem érdekelt a dolog!

– Nagy kár. Egyedül élsz?

– Igen. Egyedül.

– Nem sokat változtattál a lakáson.

– Úgyszólván semmit. És a te szüleid? Jól vannak?

– Apám meghalt. Anyám még megvan, és van is vele bajom időnként.

– Veled lakik?

– Isten őrizz! Egy anyával nem lehet együtt lakni. Ebben már a házasságunk előtt megegyeztünk Evelynnel.

– Nem is tudtam, hogy házasember vagy.

– Csak voltam. De nem ment a dolog, és nem is tartott sokáig, csak néhány évig. Azóta nagyon vigyázok a függetlenségemre.

Ruth-nak hirtelen eszébe jutott valami, amire korábban egyáltalán nem is gondolt. Úristen, hogy kerülhette el a figyelmét!

– És… vannak gyermekeid, vagy… gyermeked?

– Hála istennek, nincsenek. Evelyn gondoskodott arról, hogy ne legyenek. És azt hiszem, ez volt az egyetlen okos dolog, amit valaha is tett.

– Ezek szerint boldogtalan volt a házasságotok. Igazán sajnálom.

– Ne sajnáld! Óriási baklövés volt az első pillanattól kezdve, vagy inkább egy rossz vicc. Jó, hogy a hátam mögött tudhatom. Hát te? Nem követtél el hasonló nagy hibát?

– Sok hibát követtem el, de ezt nem. Nem mentem férjhez.

– Emlékszel, amikor gyerekek voltunk, úgy terveztük, hogy egyszer majd összeházasodunk? Emlékszel?

– Emlékszem.

– Hát, semmi sem maradt úgy, ahogy volt, az idők során minden megváltozik, mi magunk is, az álmaink is. Ahogy jöttem errefelé, láttam, hogy az üres telket is beépítették. Pedig milyen csodálatos időket értünk meg rajta.

– Igen. Csodálatos volt.

Hát mégis. Az ingatlanok és a biztosítás, a beszivárgó szocializmus és a születésszabályozás, a válás és Calvin Coolidge után mégiscsak el kellett jutnia az emlékekhez. A csodás időkhöz. Az ifjúság édes, forró napjaihoz, amikor még olyan nagyon eggyek voltak ők ketten. Csakhogy később minden megkeseredett és

tönkrement. És a férfi csak mondta a magáét, megállíthatatlanul idézte az oly törékeny múltat, sorra idézte kamaszszerelmük minden megszentelt helyét, hogy aztán sorra megtagadja őket, és Ruth csak ült mozdulatlanul, némán és érzéketlenül, elsivatagosodott élete kellős közepén. Nem volt már büszke, inkább iszonyúan szégyellte magát. Majd belehalt abba a rettenetes meggyőződésbe, hogy végül is nincs isten, ő pedig bolond volt, mert előbb a szerelmét, azután meg a haragját valami teljesen abszurd hazugságra pazarolta el.

Miért nem tudott szépen elbukni, miért lett belőle egy rögeszmés őrült, vagy akár egy nagyszerű gazember?

Ruth némán sírt, feldúlt agyának minden gondolata gyászdal volt és sírfelirat.

Hogy tudott ilyen szörnyen unalmassá válni?

A férfi az órájára nézett, és Ruth csodálkozva tapasztalta, hogy lábra tud állni.

– Most már azt hiszem, menned kell. Bekészítettem néhány Martinit. Innál egyet az út előtt?

– Kösz. Egyet az út előtt. Amíg behozod, hívom is a taxit.

Ruth a konyhába ment és kivette a keverőt a fagyasztóból. Kitöltötte az italt az ezüstálcán várakozó karcsú kristálypoharakba. Mindkét pohárba belepottyantott egy olajbogyót, azután kezébe vette a fehér port rejtő dobozt. Egy pillanatig majdhogynem szerelemes mozdulattal szorította a melléhez, majd vadul elhajította. A doboz keresztülrepült a konyhán, nekicsapódott egy szekrénynek és leesett a földre. A tartalma fehér hóként szóródott szét a ragyogó csempén. Ruth felemelte a tálcát és bevitte a nappaliba.

– Meglehetősen száraz – mondta. – Én így szeretem a Martinit.

A férfi elvette az egyik poharat. Ruth letette a tálcát és felemelte a másikat.

– A régi napokra – mondta Pat.

– A régi napokra – ismételte Ruth.

Alig nyelték le az utolsó kortyot, már dudált is a taxi a ház előtt. Ruth elkísérte a vendéget a bejárati ajtóhoz, de nem töltötte az időt azzal, hogy megvárja, amíg a férfi a ház előtti pázsiton keresztül a taxihoz szalad. Amikor Pat egy pillanatra megállt és megfordult, hogy búcsút intsen, az ajtóban már nem volt senki.

Az elkövetkező fél órában Ruth ott ült a nappaliban a kanapén és lassan, módszeresen – hogy harminc percig tartsanak –, megitta a keverőben maradt három Martinit.

– Szabad vagyok – gondolta. – Most már szabad vagyok.

Rettenetesen üres szabadságában, tudván, hogy nincs többé miért élnie, de meghalnia sem érdemes már, Ruth csak ült és kortyolgatta a Martinit.

ÉS HA
Robert Colby

Egész életemben csodálkozva figyeltem, hogy a sors, egyetlen hanyag kézmozdulattal képes ilyen vagy olyan irányba terelni az életünket, apróbb vagy jelentősebb, hétköznapi vagy izgalmas, boldog vagy éppenséggel tragikus fordulatot adva neki. Valamilyen titokzatos elem azonban mindig jelen van az időpontok és körülmények e bonyolult szövedékében, amelyek végül is drámai események okozói lesznek.

Vegyük például annak az embernek az esetét, aki valamilyen ostoba ok miatt három perccel később ér ki a repülőtérre. A gép már felszállt, de később lezuhant és mindenki, aki a fedélzeten volt, életét veszti. Ebben az esetben az illető nyerő számot húzott, de a dolog történhetett volna másképpen is, vagyis úgy, hogy az a repülőgép, amelyet lekésett, rendesen célba jutott, és az zuhant le, amelyre ő később felült. Értik, mit akarok mondani. Vegyünk egy másik példát: éppen hazafelé autózunk a munkából és az egyik útkereszteződésnél halálos baleset történik a szemünk láttára. Ha van bennünk valamelyes morbid kíváncsiság, bizonyosan csatlakozunk a szájtátók csoportjához. Megtudjuk a részleteket: egy részeg sofőr nem vette észre a piros lámpát és oldalról belerohant egy kocsiba, amelyik azon a sávon állt, amelyiken te is állsz. A kocsiban ülő ártatlan ember meghalt, a részeg bajkeverő megúszta néhány karcolással. Végiggondolod az egészet és óhatatlanul felrémlik előtted, hogy ha tíz másodperccel korábban jössz el a munkahelyedről, most esetleg te magad vagy az, akit a hullakamrába visznek.

Többször végiggondoltam már a tulajdon életem furcsa fordulatait, és arra a következtetésre jutottam, hogy mind-mind csak előkészítették és lehetővé tették azt a hihetetlen eseményt, amelyet most el akarok mesélni. Lehet, hogy túlságosan is hihetetlennek találják majd, de biztosíthatom önöket, hogy a későbbiekben néhány kézzel fogható bizonyítékkal is szolgálok.

A dolog egészen hétköznapi módon kezdődött, szó sem volt sötét felhőkről vagy fenyegető gondokról legalábbis ami a közeljövőt illeti. Egy országos reklámirodában dolgoztam mint könyvelő, de éppen azon a tavaszon pont engem választottak ki arra a feladatra, hogy elkészítsem egy új tévésorozat költségvetését. A sorozatot New Yorkban forgatták, és csak ősszel akarták bevetni,

akkor, amikor az eseménytelen nyári évad után a tévécsatornák új – és időnként nagyon unalmas – műsorokkal állnak elő. Egyáltalán nem siettem elfoglalni a helyemet a New York-i irodában, mert még előttem állt a szabadságom. Elhatároztam, hogy egy kis kitérőt teszek Miami felé, és kiszórakozom magam a pálmafák és a szép lányok között. Szükségem volt erre, mert a hangulatomat alaposan elrontotta egy nemrégiben lezajlott válóper. Azt is eldöntöttem, hogy nem veszem igénybe a vállalat nyaralóját, mert a megszokás könnyen unalommá válhat. Határozott tervem volt az utazás módját illetően is: vonattal megyek és nem repülővel. Arra gondoltam ugyanis, hogy egy kis szerencsével és néhány hódító mosoly segítségével a vonaton könnyebben össze lehet barátkozni érdekes emberekkel, ezek közé számítva a női nem szóba jöhető képviselőit is. A háromnégy napos út során jól össze lehet melegedni akárkivel, míg a mindössze ötórás repülés erre vajmi kevés lehetőséget nyújt.

Az utolsó pillanatban mégis megváltoztattam az elképzelésemet. Alaposabban végiggondolva a dolgot, hacsak nincs olyan szerencsém, hogy valami igazán jó társaságba csöppenjek, egy három napig tartó döcögés kelet felé akkora ásítássá válhat, mint a Grand Canyon. Hát akkor miért ne menjek inkább repülővel?

Ez volt az első kanyar, amellyel a sors teljesen más irányba térített, mint amerre menni akartam. Mert mi lett volna, ha mégis a vonat mellett döntök? Ezt már sohasem tudhatjuk meg, hát akkor foglalkozzunk csak azzal, amit tudunk. Azért ne érezzük magunkat máris a fedélzeten, mert még a repülőtérre se értünk ki, talán nem is érünk ki soha, és így fel se szállunk majd a gépre.

Péntek délután lett, mire döntöttem a vonat kontra repülőgép ügyben, így a délutáni gépre már nem tudtam helyet foglalni magamnak. Helyette az este kilenckor induló járatra kaptam jegyet – de mi történt volna akkor, ha történetesen van hely a délutáni gépen? No, de azt hiszem, most már pontosan értik, mit akarok mondani, így hát hagyjuk a dolgot annyiban. Az önök életében éppúgy van jó néhány „mi lett volna, ha”, azokat is végiggondolhatják, mi pedig folytassuk ezt a nem éppen vidám történetet.

Általában a lehető legkésőbbi időpontban szoktam megérkezni a vonat– vagy buszállomásra, illetve a repülőtérre, mert ki nem állhatom az ilyesfajta helyeken való ácsorgást. Ebben [1] az egyetlen esetben azonban korán elindultam otthonról, egyszerűen csak azért, hogy csináljak valamit, így már egy órával indulás előtt kint voltam a reptéren. Azt hiszem, még nyolc óra sem volt.

Leadtam a csomagomat és vásároltam egy újságot, hogy agyonüssem valamivel az időt. De nem bírtam odafigyelni arra, amit olvastam. Fogtam magam, kimentem, s búbánatosan keringtem fel-le a különböző járatokat elválasztó üvegfalak között. Bámultam az ide-oda hullámzó tömeget és egyszer csak megpillantottam Marian Lundit, Harvey Slater titkárnőjét. Az egyik üvegfal mögött állt és egyenesen engem bámult, annak az embernek az üres tekintetével, akit valamilyen nagy gond nyomaszt.

Marian nagyon csinos, gesztenyebarna hajú nő volt, a húszas évei végén járhatott. Igen sokunk nagy bánatára férjnél volt, és ezt komolyan is gondolta. Annak idején, amikor együtt dolgoztunk, volt ugyan közöttünk egy kis munkahelyi flört, de most már hat hónapja nem láttam, mert máshova helyeztek. Az emlékeimben megjelent egy csípős humorú, energikus, szikrázó zöld szemű nő, aki eltűrte, hogy udvarolgassak neki, szórakoztató játéknak tekintette a dolgot. Tehette, hiszen jól tudta, hogy azonnal visszavonulhat a házasság biztonságos falai közé, ha netán túllépném a megengedett határokat. Évődésünkben mégis volt egy kis valódi izgalom, ami arra utalt, hogy a szavak finom füstje alatt esetleg valódi tűz lobogott. Mivel jómagam éppen válásban voltam, rettenetesen szerettem volna megszerezni Mariant, de a dolog annyiban maradt.

Keresztülcsörtettem az üvegajtókon és megálltam mellette. Rám nézett. Csinos kis szája kinyílt a meglepetéstől, tengerzöld szemeiben azonban nem villant fel a fény, a tekintete pedig felért egy közömbös vállrándítással. Sehol semmi üdvözlő mosoly.

– Hello, Bennett – mondta színtelen hangon.

– Most egyszerre Bennett lett belőlem? – szellemeskedtem. – Hát a jó öreg Wayne mit vétett? Így hívtál valamikor.

– Akkor jobban ismertelek... Wayne – mondta fáradtan mosolyogva.

– Elég volt néhány hónap, hogy kihűljön a szerelem – tréfálkoztam tovább. – Tudod, hogy elloptam a radírodat? És minden este szeretettel megpuszilom, mielőtt a párnám alá tenném.

– Wayne – mondta Marian sötét szemrehányással a hangjában – , bármikor máskor nagyon élvezném a humorodat. De most rémes hangulatban vagyok.

– Valami baj van?

– Baj? Ez nagyon enyhe kifejezés.

– Segíthetek?

A fejét rázta és közben az ajkába harapott. A valódi gyöngyök elbújhatnak a fogai mellett! Mandulavágású szemei megteltek könnyel.

– Marian, igazán nem akarok a terhedre lenni, de ha esetleg szükséged volna egy széles vállra…

– Nem, nem tudok róla beszélni. Még egy közeli baráttal sem.

Kis ideig csend volt. Azután rákérdeztem, hogy miért van itt, utazni akar valahova, vagy talán vár valakire?

Letörölte a könnyeit:

– A nyolchuszonötös géppel repülök Denverbe. Valamikor ott laktam. Nem jutott eszembe más hely, ahova mehetnék.

Megfogtam a vállait és gyengéden magam felé fordítottam.

– Marian, remélem tudod, hogy az irodai bohóckodásom valódi érzéseket takart.

– Nem, nem tudtam. Nincs tehetségem ahhoz, hogy a sorok között is olvassak, de most jól esik hallani.

Mosolygott, de látszott, hogy mindjárt elsírja magát.

– Akármivel is küszködsz, Marian, hidd el, Denverben sem találsz nálam segítőkészebb barátot.

– Elhiszem – mondta, és láttam az arcán, hogy szívesen rászánná magát a vallomásra. – De azt hiszem, éppen indulóban vagy valami fontos üzleti ügyben.

– Erről szó sincs. Vakációzni megyek Miamiba, mielőtt elfoglalnám az új helyem New Yorkban.

– És hány órakor…

– Kilenckor.

– És… ha lekésnéd az indulást?

– Akkor a következő géppel mennék. Egy csöppet sem sietek. Hát te?

– Néhány óra ide vagy oda nem számít. Sőt, az éveknek sincs már jelentősége.

Az arca hirtelen eltorzult, mintha valami titkos félelem akarna feltörni a lelke mélyéről:

– Wayne, meghalt a férjem. Véletlen történt, de… én öltem meg.

A repülőtér közepén volt egy kakasülőszerű magaslatra helyezett kis pihenő. Kiválasztottunk két kerek fotelt és leültünk. A csomagomat szerencsére még nem vitték fel a gépre, így visszakérhettem. Mariannak nem is volt csomagja, úgy rohant el otthonról, hogy éppen csak a hálófelszerelését kapkodta össze.

– Hiba volt elszaladnod – mondtam csendesen. – Érthető, hogy így cselekedtél, de akkor is hiba volt. Mikor történt a dolog?

– Még két órája sincs – felelte.

– Rendben. Volt arról szó, hogy ma találkozztok valamelyik barátotokkal?

– Nem volt. Alig jártunk el otthonról, és vendégeket sem igen hívtunk.

– Ez jó. Akkor még nem késő. Azt mondhatod a rendőrségen, hogy nagyon meg voltál zavarodva, tanácsot akartál kérni valakitől, azért nem jelentkeztél azonnal. Azt is mondhatod, hogy beszélni akartál egy ügyvéddel, aki megismertetné veled a jogaidat, ellátná a védelmedet, és úgy általában gondja volna arra, hogy ne mondjál vagy ne tegyél semmi olyasmit, amit ellened lehetne fordítani.

– Ez nagyon józanul hangzik, Wayne. Olyan boldog vagyok, hogy itt vagy velem! – Ivott egy kortyot, de remegő ujjai nem tartották elég erősen a poharat és az ital kiloccsant.

– Az volna a legjobb, ha mindent elmondanál úgy, ahogy történt. Van egy kis jogi műveltségem és szeretném tudni, mennyire rémes a dolog a rendőrség szemszögéből nézve. Hozzányúltál valamihez?

– Nem.

– Akkor folytasd.

– Hát szóval… összevesztünk. – Marian rá akart gyújtani. Én tüzet adtam neki, ő meg gyors, ideges kis szusszanásokkal fújta ki a füstöt. – Jó volna, ha azt mondhatnám, hogy valami drámaian fontos dolgon kaptunk össze, de sajnos nem így volt. Csak a szokásos semmiségen, most azonban eldurvult a vita. Az elmúlt három hónapban Doug, a férjem, egyre elégedetlenebb lett velem. Mindig olyan hatalomra törő fajta volt. Úgy értem, hogy pontos elképzelése volt arról, hogy hogyan kell a dolgokat csinálni, a legapróbb részletekig megszervezte volna az életünket, és nem volt túl türelmes velem szemben. Igaz, hogy elég mellékesen foglalkoztam a háztartással, a bevásárlással, a kocsival meg a többi ilyesmivel. Bosszantóan precíz volt meg fegyelmezett, minden apróságggal kapcsolatban elmondta, hogy hogyan kell helyesen csinálni. Mármint szerinte helyesen. És elvárta volna, hogy pontosan úgy tegyek mindent, ahogyan ő elképzelte, holott én is teljes munkaidőben dolgoztam és gyakran rettenetesen fáradtan kerültem haza.

Persze, a házasságunk elején, amíg még tartott a mézeshetek boldogsága, valóban igyekeztem mindent az ő elvárásai szerint csinálni, de aztán jött a megszokás, én hanyagabb lettem, ő meg gúnyosabb. Azt mindig természetesnek tartotta, ha valamit jól

csináltam, és soha eszébe se jutott megdicsérni azért az igazán szép fizetésért, amit havonta hazahoztam. De elég volt a legkisebb baklövés, máris vicsorgott velem.

Időnként valósággal gyűlöltem. De neki is, mint mindannyiunknak, voltak jó tulajdonságai is, és ezek visszatartottak attól, hogy beismerjem, hogy mi ketten olyan távol vagyunk egymástól, mint a föld az égtől, és az egész házasságunk nem több nyomorúságos kínlódásnál.

Azután, úgy három hónappal ezelőtt elvesztette az állását, holott éppen akkor azt várta, hogy előléptetik. Őt is azzal a mesével etették, amivel más embert szoktak, olyankor, amikor kínos volna az igazságot a szemébe mondani, hogy leépítéseket kell végrehajtani, és arra, amit ő csinál, pillanatnyilag nincs szükség. Rettenetesen elkeserítette a dolog, de nem beszélt róla túl sokat, a legnagyobb részét magamnak kellett kitalálnom. Azt hiszem, nem a képességeivel volt baj. Egyszerűen nem tudott kijönni az emberekkel. Utálatos volt, őrjítően lekezelő, és nem tett lakatot arra a folyton gúnyolódó szájára se.

Persze, kapott más állást, bár nem olyan jót, mint az előbbi volt. De a legkevesebb, amit elmondhatok, hogy nagyon megváltozott. Azt hiszem, titokban maga is tudta, hogy reménytelenül kis kaliberű alak, és talán ezt ellensúlyozandó, talán azért, hogy engem is lehúzzon maga mellé, most már nemcsak egyszerűen elégedetlen volt velem, hanem rettenetesen elégedetlen. A viselkedése már-már súrolta az őrültség határát. Orvosra lett volna szüksége. Ezt meg is mondtam neki a tőlem telhető legfinomabb han-gon.

Iszonyúan megsértődött, és attól kezdve – ha lehet –, még nagyobb zsarnok lett, úgy, hogy egyre többször igyekeztem valami elfogadható mesét találni, hogy elmehessek otthonról. Moziba mentem a barátnőmmel, kártyáztam, meg ilyesmik.

Hát ezt mind el kellett mondanom ahhoz, hogy a mai estét megérthessed. Ma is, mind minden nap előttem érkezett haza, és abban a pillanatban, ahogy beléptem, máris nekem támadt, hogy miért nem mosogattam el a reggeli edényeket, amelyek ott gyűltek halomba a mosogatóban... Persze mondhattam volna azt is, hogy azért, mert reggel már késő volt, és siettem, de történetesen nehéz napom volt, ki voltam dögölve, és nemigen törődtem azzal, hogy mit mondok. Egyszerűen nem volt kedvem mosogatni, mondtam, és neki se esne le a gyűrű az ujjáról, ha megtenné, ha akarja, megmutatom, hol találhatók a tisztítószerek.

Dühösen elvonult, hogy keverjen magának egy italt, és akkor felfedezte, hogy elfogyott a Bourbon konyak. Mire elviselhetetlenül számonkérő hangon megérdeklődte, hogy lehettem olyan hülye, hogy nem vettem észre, és nem vettem egy újabb üveggel. A vacsora sem tetszett neki, de azt mondta, hogy ez nem számít, mert én vagyok az egyetlen olyan ember a földön, aki képes arra, hogy egy közönséges félkész ételt kivegyen a hűtőből, betegye a közönséges sütőbe és átalakítsa mosószappanná.

Befejezésül kiderítette, hogy ronda ez a ruha, ami rajtam van, és amit én magam vettem a tulajdon keresetemből ma, az ebédszünet alatt. Kiderítette, hogy csak az irodista lányok viselnek ilyen giccses rongyot, de jellemző az ízlésemre, hogy nekem tetszik.

Hát akkor betelt a pohár! Rendben van, mondtam, mivel ő úgyis minden szempontból rossznak talál, még ma este elmegyek. Tudok valakit, aki örömmel fogad akár ebben a pillanatban.

Marian elhallgatott, én pedig megérdeklődtem, igaz-e, amit mondott, vagy csak a férjét akarta hergelni vele. Nem nézett rám, amikor válaszolt:

– Dehogy igaz. Csak bosszút akartam állni Dougon. De ő követelte, hogy mondjam meg neki, ki az illető, hát odalöktem neki az első nevet, amely eszembe jutott, a főnökömét, Harvey Slaterét. Nos, te is tudod, hogy ez milyen nevetséges, hiszen Harvey Slater az apám lehetne, azonkívül olyan tisztességes, hogy ha csak egy lépést tennék ilyen irányba, hát kiugrana az ablakon. De Doug soha nem látta Harveyt, és elhitte a mesémet. Amikor láttam, hogy bekapta a horgot, még továbbmentem és bevallottam neki, hogy Harvey meg én tulajdonképpen már meg is egyeztünk.

– Doug teljesen elvesztette a fejét és csúnya szavakat kezdett üvöltözni. Én sem hagytam magam. Csupa olyan fájdalmas dolgot mondtunk egymásnak, amelyeket a vihar elvonultával sem lehet megbocsátani, mert túl közel jártak az igazsághoz. Végül Doug valami olyan obszcén jelzőt használt rám, amelyet nem akarok megismételni, engem elöntött a düh, felkaptam egy üveg hamutartót és hozzávágtam. Illetve, nem is hozzávágtam, vagy… szóval… nem úgy repítettem el, hogy előtte gondosan megcéloztam vele. Nem akartam eltalálni, eszembe se jutott, hogy el is találhatom. De egyszerűen muszáj volt elhallgattatnom valamivel.

– A hamutartó nehéz, masszív üvegből volt, az a négyszögű, eltörhetetlen fajta, éles, hegyes sarokkal. Láttál már olyant, ugye?

Marian ismét elhallgatott és a szeme megtelt könnyel. De most már nem tudott megállni:

– Mintha valami gonosz erő irányított volna, félelmetes pontossággal, egyenesen a halántékának csapódott. Doug odakapott, a keze véresen lehanyatlott, ő pedig leesett a padlóra. Nyilvánvalóan meghalt, mert az arcára kiült a halál rémes, szürke színe.

– Lerogytam egy székre és néhány percig csak ültem mozdulatlanul, gondolatok nélkül. A nappali szobánk, amely az imént visszhangzott Doug ordításától, most félelmetesen néma volt.

– Háromszor is a telefon után nyúltam, de nem voltam képes felhívni a rendőrséget. Végül rágyújtottam egy cigarettára és a kapkodó, ugráló gondolatfoszlányok kezdtek összeállni értelmes gondolatokká az agyamban. Mi lesz most? Szirénázva jön a rendőrautó, jönnek a riporterek, kérdések záporoznak rám, azután bebörtönöznek, lesz egy tárgyalás, elítélnek, és aztán mi következik? A gázkamra? Nem tudtam válaszolni ezekre a kérdésekre.

– A csend és a magány, a halott Doug látványa még jobban pánikba ejtett. Nem volt egyetlen logikus gondolatom sem. Csak arra vágytam, hogy elbújjak valahová, ahol nem érhetnek el, és ahol a rokonok meg a barátok segítenek majd rajtam, már ha valaha is lesz annyi bátorságom, hogy segítséget kérjek. Éppen megkaptam a kétheti fizetésemet, pénzem tehát volt elég, kirohantam a lakásból, taxiba vágtam magam és eljöttem ide. Hát ennyi.

Marian visszasüllyedt a székébe és várta, hogy mit mondok. Kis ideig semmit sem mondtam, mert erősen törtem a fejem valamin. Nem mondhatnám, hogy Doug Lundy halála nagyon elszomorított volna. A fenébe is, hiszen nem is ismertem, és a hallottak alapján nem hiszem, hogy a világnak hiányozni fog a személye. Viszont ismertem az özvegyét, és az eddig visszaparancsolt érzelem most zöld utat kapott, a sors különös akaratából szélesre tárultak a remény kapui. Abban a pillanatban azonban csak annyit akartam, hogy Marian Lundy szabad maradjon és így számomra elérhető legyen.

– Nos, Wayne, mi a véleményed – kérdezte halkan, csaknem suttogva. – Mit csináljak most?

– Maradj itt a városban és majd együtt nézünk szembe a sorssal!

– Oh, Wayne, te igazi barát vagy! Sőt annál is több, sokkal több! Nem is tudom elmondani, mennyire…

– Én is, Marian, én is. De most törődjünk a te dolgoddal! Először is, nem olyan vészes a helyzet, ahogy gondoltam. A körülmények melletted is szólhatnak, nemcsak ellened. Az a puszta tény, hogy rendkívül vonzó fiatalasszony vagy, segítségedre lehet. Végül is a legtöbb gyilkosságban a férfiak játsszák a főszerepet. Csak egy kicsit kell erőlködnünk, máris veled fognak rokonszenvezni.

– De hát hogyan? Ne felejtsd el, ha bíróságra kerül az ügy, az esküdtek között jó néhány nő is lesz majd!

– Nem szükséges bíróságra kerülnie az ügynek. Sőt, nem is szabad oda kerülnie, mert véletlen emberölésért is kaphatsz néhány évet. Legfeljebb a vizsgálatot szabad megengednünk.

– Ez így nagyon egyszerűnek hangzik, de mégis, hogyan képzeled a megvalósítást?

– Úgy, hogy egy csöppet megváltoztatjuk azt, amit hivatalos megnevezéssel a gyilkosság lefolyásának neveznek. Ne gondold, hogy erkölcstelen fráter vagyok! Én is úgy tartom, hogy embert ölni nem szabad, még véletlenül sem. De mégis, ez a gyilkosság teljesen véletlenül történt, és nem tudom, ki és mit nyerne azzal, ha egy ilyen rendes lányt, mint amilyen te vagy, börtönbe dugnának egy undorító tárgyalás után.

Marian szomorúan nézett maga elé:

– Tönkremennének az idegeim, talán az egész életem.

– Pontosan erre gondoltam én is.

– Akkor mondd már el, mit forgatsz a fejedben.

– Tételezzük fel, hogy mindent elmondasz a rendőröknek, úgy, ahogy nekem, csak a végét változtatod meg egy kicsit. Azt mondod, hogy a férjed teljesen megvadult a féltékenységtől és attól a fenyegetéstől, hogy elhagyod a főnöködért, kirohant a konyhába és visszajött egy késsel, miközben azt kiabálta, hogy *„Megöllek!„*. Elindult feléd, te pedig, hogy időt nyerjél és el tudj jutni az ajtóig, felé hajítottad a hamutartót. Az pedig teljesen véletlenül eltalálta és megölte őt. Minden az ő hibájából történt, de persze te rettenetesen sajnálod, hogy így történt, és mindenki láthatja, menynyire össze vagy törve.

Marian bólogatott:

– Remek. Csodálatos. És egészen hihető. Csak éppen Dougnak nem volt a kezében kés.

– De lesz, Marian. És ez a lényeg. Amikor majd megtalálják, ott lesz a kezében a kés. Vagy legalábbis mellette lesz, és rajta lesz az ujjlenyomata is. Értesz?

– Igen – mondta Marian. A hangjában hatalmas megkönnyebbülés és izgalom érződött. – Nem is mondhattad volna el világosabban.

Felálltam.

– Akkor menjünk – mondtam. – Sőt, siessünk.

Csak most tudtam meg, hogy Marian a Hollywood Boulevardon lakott egy bérházban, Highlandtől keletre. Szó nélkül felmentünk a második emeletre, és ő halkan kinyitotta az ajtót. A szemében félelem és irtózat ült.

A nappali szoba kicsiny volt, kevés bútorral. Egy pillantással megállapítottam, hogy Doug Lundy holtteste hiányzik belőle. Már éppen el akartam mondani a véleményemet az ízléstelen tréfájáról, amikor megláttam a szőnyegen terpeszkedő barna foltot és mellette a hamutartót. Nem nyúltam utána, de lehajoltam és jól szemügyre vettem. Az egyik sarkára rá volt száradva a vér.

Felálltam és belenéztem Marian nagyra tágult szemébe:

– Hát, hacsak rá nem talált valaki és el nem vitte innen, ami nem valószínű, a férjed életben van.

Marian beleharapott ökölbe szorított kezének begörbített mutatóujjába.

– Gondolod, hogy magához tért és bement a kórházba?

– Nem tudom, hogy mit gondoljak. De azt tudom, hogy minden látszat ellenére mégsem sikerült megölnöd.

– Ami igen szomorú rátok nézve, igaz – mondta egy jéghideg hang.

Doug Lundy ott állt a nappali szobából nyíló másik szoba ajtajában. Legalábbis úgy gondoltam, hogy a férfi csakis ő lehet, mert a feje szakszerűen be volt kötözve több réteg gézzel. Minden bizonnyal eddig is ott állt az ajtó mögött és hallgatózott.

Azon kívül, hogy egy fehér kötés volt a fején, nemigen emlékszem rá, mert a figyelmemet lekötötte a kezében tartott puska.

– Isten hozta, Mr. Harvey Slater – mondta nekem gúnyos udvariassággal, aztán gyorsan Marianhoz fordult: – Szóval már itt van a főnököd, hogy birtokba vegye a halott férfi özvegyét, mielőtt még a férj kihűlt volna. így van, Marian?

– Doug – kiáltotta Marian –, úgy örülök, hogy élsz! De ez egy félreértés! Ő nem a...

Többet nem szólhatott, mert a férje lelőtte. Méghozzá mosolyogva. Láttam, hogy egyetlen, botladozó lépést tett előre, aztán összeesett. De nem volt időm arra, hogy felfogjam azt, ami történt, mert a férfi hirtelen felém fordult és lőtt. Forró ólom bökött a mellembe, éles fájdalmat éreztem és a padló elindult felém. Aztán a szoba eltűnt a szemem elől.

Távoli hangokra emlékszem, mintha vittek volna, sziréna szólt valahol nagyon halkan, testnélküli arcok hajoltak fölém, hangok, hangok... aztán semmi.

Jóval később egy komoly arcú, fiatal orvos elmesélte nekem, hogy az életem fél hüvelyken múlott, és hogy Doug Lundy három lövéséből csak egy volt halálos, az, amellyel a tulajdon bekötözött koponyájába eresztette a golyót...

Marian és én boldogok vagyunk, amennyire csak boldog lehet az ember ebben az erőszakos, kiszámíthatatlan világban. Van egy szép kis házunk Westchesterben, éppen a megfelelő távolságra New York Citytől. Nem értek egyet szegény néhai Lundyval. Marian remek szakács, és mivel már nem dolgozik, időnként segít nekem mosogatni.

Ma reggel, amikor felöltöztünk, összehasonlítottuk a sebhelyeinket, aztán a reggelinél újra kezdtük az „és ha” játékot:

– És ha mégis vonattal mentél volna? – tette fel a kérdést Marian, miközben rajongó pillantás vetett ifjabb Wayne-re.

– És ha mégis kaptam volna jegyet a délutáni repülőre és elszalasztalak téged a reptéren?

– És ha nem mentünk volna vissza a lakásba, hanem egyenesen a rendőrségre megyünk?

– Vagy mit szólsz ahhoz a változathoz, hogy amikor visszamentünk a lakásba, Lundy, ahelyett, hogy lelő minket, szépen végighallgatja a te magyarázkodásodat és a végén békésen kezett rázunk?

– És ha jobban céloz, és megöl mindkettőnket?

– Lehet, hogy úgy van – kuncogok. – És mi most tulajdonképpen a mennyországban vagyunk.

– Na, igaz – mosolyog rám Marian szelíden. – Olyan édes vagy. Hagyjuk a többit a csudába!